

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAFA

Nisan 2016 Sayı: 20
Fiyat: 6 TL - KKTC: 7 TL

ISSN 2148-7820

9 772148 782803

bi dünya...

*Her Şey
Çok Güzel Olacak*

Cem Yılmaz • Mazhar Alanson • Atıol Behramoğlu • Can Dünder • İlber Ortaylı • Sema Kaygusuz • Emrah Serbes • Sunay Akın
Mario Levi • Alper Canıgüz • Rıdvan Akar • Umay Umay • Vedat Özdemiroğlu • Kanat Atkaya • Coşkun Aral • Özgür Amed • Kaan Koç
Email Küçükaya • Cem Davran • Aylin Balboa • Zafer Algöz • Levent Cantek • Hayko Bağdat • Can Yılmaz • Nihat Sırdar • Levent Erden
Gökhan Dağıstanlı • Başar Başaran • Murat Meriç • Dilan Bozyel • Bediä Güzelce • Feyyaz Yiğit • Kerimcan Kamal • Candaş Tolga Işık

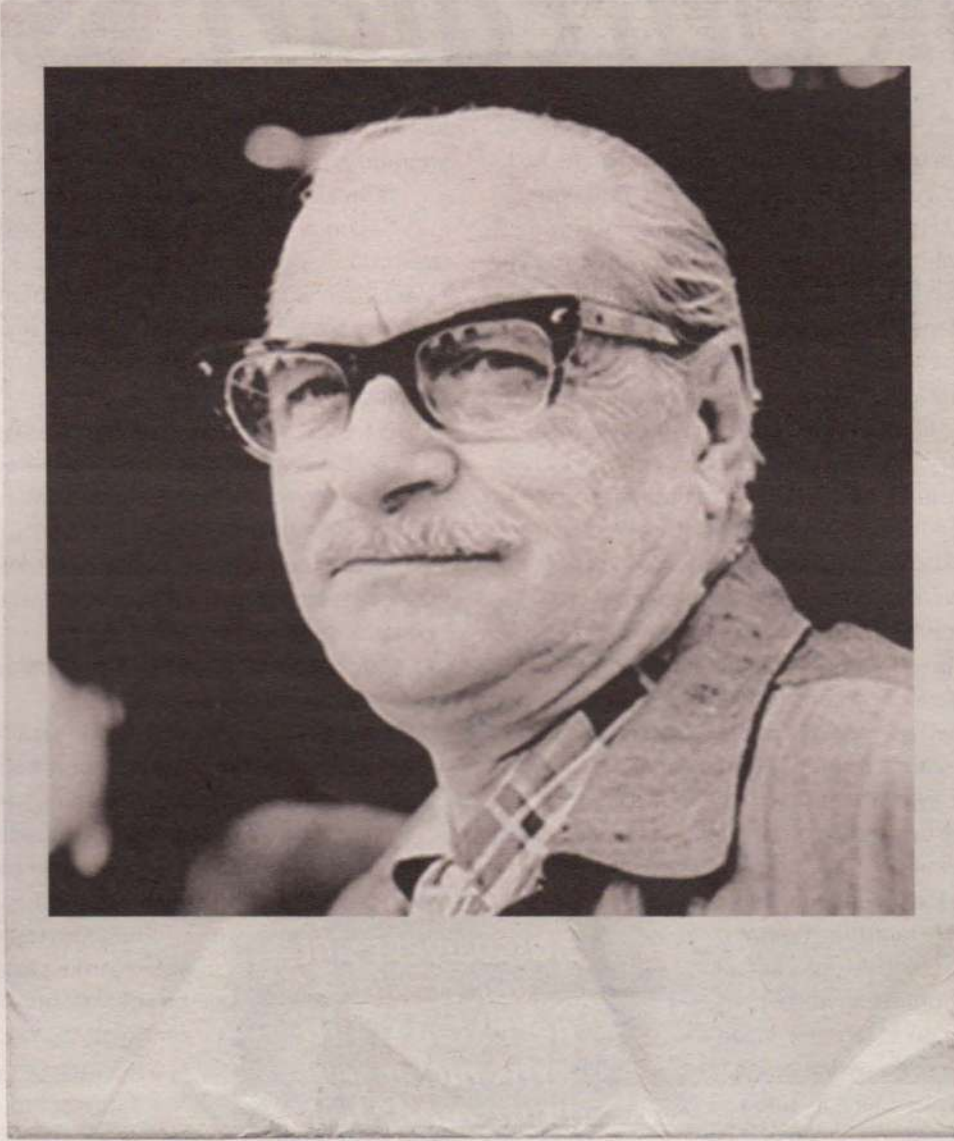

CAN DÜNDAR ÇIKTI!

26 Mart'ta
Tüm Raflarda

CAN DÜNDAR
TUTUKLANDIK

♥ can
anlatı

- **“Seni sevmek başka bir şey hürriyet / Uğruna dövüşmek başka...”**
- Sizce hangisi daha önemli bunların? Sevmek mi, dövüşmek mi?
- Bu sorudan hiçbir şey anlamadım. Elbette dövüşmek...
- Yazan da bu anlamda yazmış değil mi?
- Başka anlamda olacağını sanmam.
- Olur. Galiba doğrusu da, o başka anlam... Çünkü, insanlar hürriyet için, hürriyeti hiç sevmeden de dövüşebilirler, daha beteri, neyin nesi olduğunu hiç bilmeden...
- Sevdiği halde dövüşmeyen, bilmediği halde dövüşenden daha mı iyi demek istiyorsunuz?
- **Gerçekten sevince, dövüşmemek olmaz...**

Emrah Serbes

infilak parçaları

10/1 altın dış

Hayatta öyle hadiseler olur ki akla uygun bir açıklama yapmak için ne kadar çok çaba sarf ederseniz o derece akla mantığa aykırı görünür. Yedi sene içimi kemiren endişelerle bekledikten sonra, karanlık yüreğimdeki sırrın yükünü daha fazla taşıyacak takatim kalmadığı için şimdi size anlatmaya karar verdiğim hikâye de onlardan biri. Sürekli iş aramaktan bitkin düştüğüm, geçim derdinin türlü meşakkatleriyle sınılandığım günlerdi. Parasızlık zor zanaat, insan parasız kaldı mı zamanın ve mekânın dışına çıkıyor sanki ve şu dünyada kendisinden başka herkes mutluymuş gibi geliyor ona. Ben de öyleydim, hiç kimseyle konuşup görüşmek istemiyor, her Allah'ın günü kendime "bu hayatta niçin yaşıyorum ki ben," diye sorup duruyordum. Üç aydır kirasını ödeyemediğim için Beşiktaş'taki evi kapatıp şu an adını anmak istemediğim küçük bir ilçeye, lise arkadaşım Yakup'un yanına taşınmıştım. Yakup'un durumu da benden parlak değildi, Eskişehir'de tarih öğretmenliği okumuş ama senelerdir atanamadığı için onun tarih öğretmenliği de tarih olmuştu. Pazarcılık yapmayı düşünüyorduk o ara, Yakup zabıta müdürlüğünden birileriyle konuştu, rüşvet yedirip pazarda tezgâh ayarladı, toptancılar çarşısına gidip bir akrabasının kefil olmasıyla veresiye penye aldık, pazarcılığa başlayacağımız gün de kazıklandığımızı anladık. Zabıta müdürlüğündeki herif paraları cebe atmış ama pazarda bize yer ayarlamamıştı. O kadar öfkeli ve çaresizdik ki karakola gitmeyi bile düşündük, rüşvet yedirdikten sonra dolandırıldığımızı anlatacaktık.

Yakup o günlerde, çarşıdaki kuyumculardan birinde çıraklık yapan İsa ile tanıştı, beni de tanıştırdı, tanışmaz olaydık. Çiçek bozuğu yüzü siyah lekelerle dolu, karanlık bakışlı, ürkütücü bir tipti İsa. Fikir onun fikriydi, hemen hemen bütün işi biz yapacak olmamıza rağmen yüzde elli alacaktı bu yüzden. İlk başta ben karşıydım bu işe. Ama borç gırtlığa dayanmıştı, toptancılar çarşısında borçlandığımız herif de yarı mafyaydı, penyeleri geri almayı kabul etmemişti, tehdit edip duruyordu bizi.

Oralarda beni tanıyan kimse olmadığı için yarım saat uzaklıktaki komşu ilçeye ben gittim, kürekle kerpeten aldım. Soygunu yapacağımız akşam, İsa'dan aldığımız elli lirayı ve cebimizdeki son paraları birleştirip 77 Birahanesi'nde oturmuş, işe girişmeden evvel sinirlerimizi gevşetmek için bira içiyorduk. Dışarıda fırtına vardı, yağmur gökten boşanırcasına yağıyor, rüzgâr birahanelerin camlarını zangırdatıyordu.

"Bazen talihsiz bir çevrede yetiştiğimi düşünüyorum," dedim Yakup'a. "Keşke inançlı biri olsaydım. Günah derdim, Allah'ın gücüne gider derdim, bu işe girişmezdim."

Yakup'un gözleri kanlanmıştı, fıçı birasını dipledikten sonra bardağı masaya vurdu, yumruğunu sıkı, "Keyfimizden mi yapıyoruz?" dedi. "Keyfimizden mi?"

"Yine de tuhaf oluyor insan," dedim. "Şu işi bir düşünsene."

Yakup elini kaldırıp "İki bira," diye bağırdı tezgâhın arkasındaki kel ve karga burunlu garsona. Sonra bana döndü, "Ben borçları düşünüyorum," dedi. "Sen de şu biranı bitir."

Bir süre sessizce içtik, rüzgâr o kadar şiddetlenmişti ki kaldırımdaki sokak lambaları bile sallanıyordu.

"Hava berbat," dedim.

Yakup bir sigara yakıp kederle iç çeker gibi dumanını içine çekti, "Daha iyi ya," dedi.

Saat 11'de kalkmayı kararlaştırmıştık, Yakup bir bira daha içmeyi önerdi, onu da içtik. İçtiğim bira sayısını unutmuştum ama çakırkeyif sayılacak kadar bile sarhoş olmamıştım, sarhoş olunacak gün değildi. Zaman zaman üstüme bir ürperti geliyor, tüylerim diken diken oluyordu, yapacağımız işi düşünmemeye çalıştıkça daha çok düşünüyordum. Saat 11 buçuk gibi çıktık birahaneden, yağmur bir anda kamçı gibi vurmaya başladı yüzümüze, arabaya koştuk, İsa siyah camlı Şahin'ini ödünç vermişti bize, Yakup direksiyona geçti, ben de yanına oturdum. Mazgallardan taşan su asfalt yolun ortasında bilek hizasına kadar yükselmişti, bütün kepenklerin

kapalı olduğu bomboş çarşının ortasından geçerken arabanın silecekleri yağmurun hızına yetişemiyordu.

"Kürekle kerpeteni aldın değil mi?" diye sordu Yakup.

Şaşkınca baktım ona. İlçeyi merkeze bağlayan karayoluna çıkmak üzereydik. İleride, alçak tepelerin üstünde, keskin hatlı ve parçalı bir şimşek çaktı birden. Bütün dünya tepemize çökmüş gibi gümbürdeyen gök gürültüsüyle aynı anda, "Almadın mı?" diye bağırdı Yakup.

"Sen alacaktın," dedim. "Arabayı sen aldığına göre kürekle kerpeteni de sen alacaktın."

El frenini çekip arabayı yolun ortasında durdurdu birden.

"Arabayı ben aldım, onları da sen alacaktın," dedi.

"Ne yapıyorsun!" diye bağırdım. "Manyak manyak hareketler yapma, sağa çek şu arabayı."

Arabayı çalıştırıp sağa çekti, dörtlülerin düğmesine bastım. Arkadan hızla gelen bir kamyon yolun ortasındaki suları arabanın tepesine kadar sıçratarak geçip gitti.

"Suç bende mi şimdi," dedim. "Kürekle mi bekleyecektim birahane?" İnsanda biraz akıl mantık olur."

Yakup hızlı bir u dönüşü yapıp gaza bastı, eve dönüyorduk. Biraz yavaş diyecektim ama demedim, hafif çaplı bir kaza yapsak da şu

işten yırtsak diye düşünüyordum. Lisede böyle miydik biz,

ikimiz de işçi çocuğuyduk, kursağımızdan haram lokma geçmemişti, greve çıktıkları zaman babalarımızla çadır nöbeti bile tutmuş, fabrika önlerinde sabahlamıştık.

Kaldırım taşlarının eğri buğrú döşendiği, kışları çamur yazları da toz deryasına dönen harap bir sokakta, müstakil, derme çatma bir evde oturuyorduk. Yakup arabayı evin önüne park edip el frenini sertçe çekti, "Git şunları al gel," dedi.

Kapıyı açtım, tekrar kapattım.

"Ne var!" diye bağırdı Yakup.

"Gel bu işten vazgeçelim," dedim. "Korsan film işine girelim. Çarşı'da, İskele Taksisi'nin orada açarız bir tezgâh. Birimiz gözcülük yaparız, birimiz de üçe beşe satarız.

İlk hafta biriktirdiğimiz parayı da götürürüz toptancı Rauf'a, ağbi deriz canımızı mı alacaksın? Bir taksite bağlayalım bu işi."

Yakup, öfkeden ateş saçan kapkara gözleriyle dinliyordu beni, birden, "Lan," deyip gırtlığımı sıkı. İki elimle asılmama rağmen ayıramadım elini gırtlığımdan. "Sakin," dedi. "Sakin! Bir daha bu işten vazgeçmekten bahsetme."

Kafamı arabanın camına çarptı, belinden silahını çıkardı, kurusıkıdan bozma bir silahtı, ağızına mermiyi verdi, "Yemin ediyorum geber tirim lan seni," dedi. "Git getir şunları!"

Arabadan çıktım, yağmurun altında yavaşça yürüyüp eve gittim, kerpeteni arka cebime, kürekleri de bagaja koydum. Ondan sonra konuşmadık, şehrin içinden sessizce geçip tekrar karayoluna çıktık. Bir iki kilometre gittikten sonra Yakup arabayı sağda, çakıl döşeli boş bir arsaya çekti. Farları kapattı. Hızla inen iri yağmur taneleri arabanın kaportasında ve camlarında trampet çalıyordu. Uzakta, tepelerin ardında arka arkaya şimşekler çakarken "Niçin burada durdun?" diye sordum.

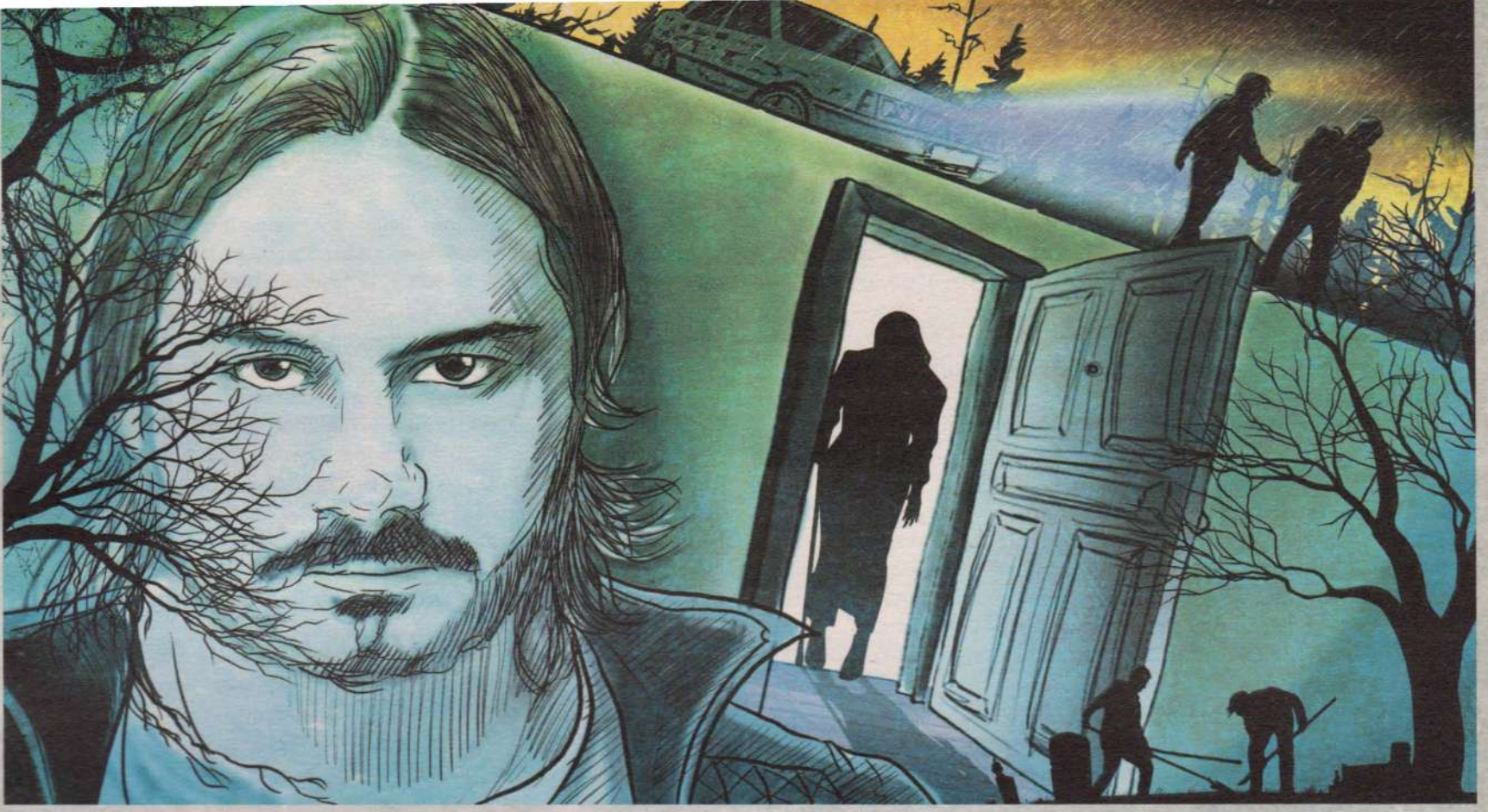
Esrarlı bir sigara yaktı, önce hafif sonra da güçlü bir fırt çekti, ucu kıpkırmızı olan fişegi bana uzattı, "Şunu döndürelim de öyle gideriz," dedi. "Biraz kafayı uçuralım."

Sigaraya iki fırt asıldım, geri verdim.

"Toprak şimdi yumuşacıktır," dedi Yakup. "Tereyağından kıl çeker gibi hallederiz bu işi."

Cevap vermedim. Sigara iyi gelmişti, tekrar yola çıktık, bir iki kilometre sonra Belediye Mezarlığı yazan tabeladan içeri saptık. Yakup farları kapattı, mezarlığın girişine çok yaklaşımadan sağ tarafa park etti. Arabadan çıkıp montumun kapüşonunu başıma çektim, kürekleri aldım, acayıp bir ses duyunca birden Yakup'a döndüm, "O ne?" diye sordum. Elini belindeki silaha atmış, yolun karşısındaki mermerciye bakıyordu. Dükkânın önündeki kuru ağaca kır rengi bir at bağlıydı, kışneyip duruyor, geminin müsaade

Her insanın belli bir hassasiyet eşiği var, o eşiği geçtikten sonra artık hiçbir şeyi umursamaz hâle geliyor.

ettiği ölçüde şaha kalkıyordu, ikimiz de gözlerimizi kemikleri çıkmış o zayıf attan ayıramıyorduk, rüzgârla işbirliği etmiş gibi, kökünden sallanan cılız ağacı yerinden sökmeye çalışıyordu. Suçun kıyılarında dolaşan ama henüz o suça iştirak etmediği için de masum sayılabilecek insanlar vardır, çevrelerinde olup biten her şeye özel bir önem atfeder, her hadisede bir işaret ararlar, karanlık bir yolda aranan cılız bir ışık gibi. Bugün, yedi sene sonra, hâlâ bu korkunç hadise aklıma ne zaman gelse, o kir rengi at da gözlerimin önünde canlanıyor. Belki de o at, bizim gördüğümüz son işaretti ve bu yoldan geri dönün diyordu. Atın yanından geçip gittik.

Tel örgülerin seyrek olduğu bir yerden mezarlığa girdik. Ayakkabılarımız adım attıkça balçığa saplanıp kalıyordu. Yakup önden fenerle gidiyordu, elli altmış metre yürüdük, bir iki mezar parseline girip çıktık, sağa sola çaresizce bakındık. En sonunda, "Allah kahretsin," diye bağırdı Yakup. "Neredeydi bu mezar?"

Çamların yer değiştirip duran iri ve koyu gölgeleri, yüzümüze çarpan yağmur, karşıdan vuran rüzgâr, tepemizde çakan şimşekler ve kulaklarımızda uğuldayıp duran gök gürültüleriyle şaşkına dönmüştük. Gündüz gelip keşif yapmamıza rağmen kazacağımız mezarı bulamıyorduk. Fırtına ve karanlık kadar, alkolün, sigaralığın ve üstümüzdeki gerginliğin de etkisi olabilirdi bunda. Geri dönüp hayratın önünde durduk.

"Hayrattan iki parsel sonra, soldaki dördüncü mezar olması lazım," dedim.

"Evet," dedi Yakup, yüzünde kaygılı bir ifade vardı. "Oraya baktık zaten. Mezar mı kayboldu dersin?"

"Saçmalama," dedim. "Peşimden gel, şu feneri de ileri tut." Yakup'un feneri tuttuğu yerde ikinci bir hayrat gördüm. "Anladığım kadarıyla," dedim. "Önceki hayratı yeni dikmişler. Bizim hayrat bu. Ondan iki parsel sonraya sapalım."

Yürümeye devam ettik, alt tarafta, ana yola yakın yerdeki yeni kazılmış mezarlara baktım, "On beş gün önce buralar bomboştı," dedim. "İnsanlar ölüp duruyor Yakup. Sanırım yakında bütün memleket mezarlığa dönecek." Aradığımız mezar Rukiye Altınkuş'undu, ikinci denememizde elimizle koymuş gibi bulduk, 1930-2009, Ruhuna Fatiha. İsa'nın söylediğine göre altı ay önce ölmüştü, tefecilik yapıyordu, bütün dişleri altın kaplamaydı.

"Kefenimin cebi," diyordu ağzındaki dişlere, bunu söylerken o ağzındaki parlak sarı tebessümü düşünüyorum da, aman Allah'ım, yaşarken bile korkutucuydu bu kadın. Diş başına bin lira alacaktık, 32 bin lira, temiz para, 10 bini toptancı Rauf'a verecektik, diğer borçları da kapatıp ilçe merkezinde bir çay ocağı açabilirdik rahatlıkla. Önüne iskemleleri atar, yarım saatte bir toplu çay servisi yapardık. İşsizliğin kol gezdiği bu memlekette paraya para demezdik, ayrıca esnafa göndereceğimiz çaylar da cabası. Çırak bile almayı düşünmüyorduk, birimiz ocağa bakar, birimiz de garsonluk yapardık, ikimiz de kendi işimizi başkasına yaptırıyor olduk kadar

işsizlik görmüştük bu hayatta.

Yağan yağmurla birlikte toprak eriyip gitmiş, çamur balçığa dönmüştü. Yakup feneri kabrin başındaki mermere dik bir şekilde koydu, kürekleri alıp kolları sıvadık, baş tarafından hızlı hızlı kazmaya başladık. Yaptığımız işi hâlâ düşünmemeye çalışıyordum, düşünürsem de rasyonel bir biçimde akıl yürütmeye gayret ediyordum, günahmış ayıpmış umurumda değildi artık, mezarın içinde 32 bin lira yatıyordu, milyonlarca gencin işsiz gezdiği bu ülkede olacak iş miydi, ekonomiye kazandırmak gerekiyordu o parayı. Yine de içimde bir ses, çok derinlere bastırdığım bir ses, bu işten yakını öyle kolay kolay sıyramayacaksınız diyordu, hele bir dur bakalım diyordu, yeni başlıyoruz. Diz hizasına kadar inmiştik mezarın içine, su bileklerimiz kadar çıkmıştı, uzaklardan bir köpek uluması gelince kazmaya ara verdik, birbirimize baktık.

"Sen küreğin dışıyla kenarları düzlemeye çalış, ben elimle devam edeceğim," dedim Yakup'a. Mezarın içine eğilip elimle eşelemeye başladım, en sonunda beyaz bir bez parçasını yakalayabildim ucundan, kefen olmalıydı, çekip duruyordum ama gelmiyordu. Sağını solunu biraz daha eşeleyip asıldım, suratım gerilmişti, sanki bin kiloyu yukarı çekmeye çalışıyormuşum gibi ağırdı. Kefenin bir ucu dışarı çıkmıştı nihayet, Yakup da eğilmiş, omzumun üzerinden bakıyordu. Kefeni dikkatle sıyırdım, "Bu ne be!" diye yerinden sıçradı Yakup, mezardan atlayıp uzaklaştı. "O ne lan o ne lan o ne lan," diye bağırp duruyordu.

Yakup'a dönüp "Sakin ol," dedim. Feneri tutup kefenin içine tekrar dikkatle baktım, üstünde solucanların gezindiği çürümüş bir ayak parçasıydı. "Ayağı," dedim Yakup'a. "Burada baş kısmı olması gerekmiyor muydu?"

"Allah kahretsin!" dedi Yakup. "Yürü yürü yürü... Gidelim!"

"Niye?"

"Kadın mezarında ters dönmüş. Yapılacak iş değildi bizimkisi, çarpılacağız!"

"Saçmalama," dedim. "Gel buraya! Şu feneri tut! Ayağı bu taraftaysa kafası da öbür taraftadır. Kadın anasının gözüydü! Belki de kendini ters gömdüdü hırsızlar dişlerini çalmasın diye."

Feneri Yakup'un eline tutuşturdum, mezarın diğer kısmını hızlı kazmaya başladım. Köpek ulumaları sürüp duruyordu, her an biri gelecekmiş, ne yapıyorsunuz siz burada diyecekmiş gibi hissediyordum. O tarafta da diz hizasına kadar kazdıktan sonra elimle eşelemeye başladım. Kefeni diğer ucundan yakalayıp dışarı çektim, "Şu feneri yaklaştı," diye seslendim. Yakup'un elindeki fener titriyordu, birdenbire ayılan bir sarhoşun korkutucu ifadesi vardı yüzünde. İşe girişmeden evvelki cesareti uçup gitmişti, sanırım karakterle alakalı bir durum bu. Her insanın belli bir hassasiyet eşiği var, o eşiği geçtikten sonra artık hiçbir şeyi umursamaz hale geliyor. Benim hassasiyet eşiğim de sanırım işe başlayacağımız

**Sanırım
yakında bütün
memleket
mezarlığa
dönecek.**

andi, Yakup'un eşiği ise daha yukarıdaydı, henüz o eşiği aşmadığı için korkudan kıvranıp duruyordu. Kefeni yavaşça sıyırdım, bir adli tıp uzmanı gibi çürümeye yüz tutmuş baş kısmını ve kafatasını inceledim, "Bu işte bir yanlışlık olmalı," dedim Yakup'a, elinden feneri aldım, "Bak şuna," dedim. "Hani bütün dişleri altındı bu kadının, sadece bir tane altın diş var ağzında."

Yakup mezarın başında ileri geri gidip alnından açılmaya başlayan ıslak saçlarını çekiştiriyor, "Ne bileyim ben, ne bileyim ben," deyip duruyordu.

"Hadi gidelim, bir diş için değmez."

"Bu İsa şerefizi bizi kazıkladı. Bir altın diş için mezara soktu. Girdiğimiz işe bak, Allah kahretsin," dedim.

Arka cebimden kerpeteni çıkardım. "Ne yapıyorsun," diye bağırdı Yakup.

"Bırak."

"Hayır," dedim. "Bir diş bir diştir. Bin lirayı alınız, hiç yoktan iyidir."

Kafatasından tutup kerpetenle dişe asıldım. Çekiyordum ama gelmiyordu, kemiklere yapışmıştı diş. Kerpetenin dışıyla vurmaya başladım, kırıp çıkardım dişi, cebimdeki torbaya koydum. Yakup feneri almış kaçıyor. "Gel buraya," diye seslendim arkasından. "Gebertirim lan seni! İtoğluit! Mezarı böyle mi bırakacağız?" Mezarı, elimizden geldiği kadar düzledik, sonra da çekip gittik.

Ertesi gün, Merkez Camii'nin karşısındaki çay ocağında İsa ile buluştuk. Bizim gerizekâlı olduğumuzu, yanlış mezarı kazdığımızı iddia etti. Tek diş için riske giremeyeceğini, bu yüzden altın dişi almayacağını söylüyordu, gidip işi tamamlamamızı istiyordu. Şahin'in anahtarlarını aldı, çekip gitti. Yakup, İsa'nın peşinden kalktı, bana da "Gel," dedi yavaşça, peşine düştük. Birkaç sokak yürüdükten sonra Yakup arkasından koştu, İsa'nın ensesine bir yumruk atıp yaka paça yan taraftaki yıkılmak üzere olan boş iş hanına soktu. Silahını çıkarıp İsa'nın alnına dayadı, "Dişi ver," diye seslendi, cebimden çıkarıp uzattım.

Dişi, İsa'nın avucuna bırakıp "Bin lira ver çabuk," dedi. "Yoksa sıkırım kafana."

"Üstümde yok," diye kekeledi İsa. "Bankamatikten çekip geleyim."

Üstünü başını aradık, yüz lira dışında para bulamadık. Banka kartını aldık, şifresini söyledik, ben gittim 1500 lira çektim. 40 bin lira vardı vadesiz hesabında şerefisin. Kartın günlük limiti 1500 lira olduğu için o kadar çekebilmişim, artık buna silahlı gasp mı denir, hakkını aramak mı, bilemiyorum. Bu kadar boka batmışken orasını düşünmedim hiç.

O parayla küçük bir harddisk yatırımı yapıp film kopyalamaya başladık evde. Hafta sonu çarşıya tezgâh açıp iki yüz elli lira kazandık. Toptancı Rauf'a gidip 500 lira ödedik, durumu anlattık, her hafta 500 lira verebiliriz dedik, yüzünü ekşiterek kabul etti teklifimizi. Her zaman satılan filmlerin orijinalini alıp kopyalıyorduk, en son filmleri de torrentten indiriyorduk. Çok göze batmamak için çarşıda tezgâhın yerini değiştirip duruyorduk. Aradan bir ay geçmişti, işleri biraz yoluna koymuş, mezar soygununu da çoktan unutup gitmiştik.

Bir gün evde film kopyalarken kapı çaldı, gittim açtım, ihtiyar bir kadın duruyordu karşımda. Saçları bembeyaz, yüzü kırış kırıştı, gri gözlerinde, balık gözlerini andıran, cansız, soğuk bir anlam vardı.

"Buyur teyze," dedim.

Cevap vermedi, yüzüme bakmayı sürdürüyordu, en sonunda elini öne uzatıp avcunu açtı.

"Allah versin teyze," dedim.

Birden yanaklarını gerip korkunç bir tebessümle baktı bana, ağzı kanlıydı ve öndeki dişlerinden biri yoktu, "Dişimi geri verin," dedi.

"Ananı sikeyim," deyip korkuyla geri sıçradım, kafamın iki yanına kocaman bando zilleriyle vurulmuş gibi yerimde donup kaldım, sırtımdan bir ürperti geçti, dizlerim titredi, kapıyı yüzüne nasıl çarptığımı bile hatırlamıyorum. "Yakup Yakup," diye bağırarak hemen arka odaya koştum, anlatamıyordum, dilim tutulmuştu, bir bardak su getirdi, bileklerimi kolonyayla ovdu. Kekeleye kekeleye durumu anlattım. Yakup kapıya doğru gitmek isterken onu bileğinden tuttum, "Gitme," diye bağırdım. Elimden kurtulup gitti. Korkuyla yerimden kalkıp oda kapısından Yakup'a baktım. Sokak kapısının deliğine gözünü yaslamış, dışarı bakıyordu. En sonunda kapıyı açtı, kimse yoktu sokak kapısının önünde.

"Hayal görmüşsün," dedi. "Olur böyle şeyler."

"Ben hayal görmedim."

Yanıma geldi, "Zaten hiç kimse ben hayal gördüm demez ki," dedi.

"Böyledir bu işler. Hayal gördüğünü kabul ettiğin an hayallerin uçup gider, hayat başlar."

"Sikeyim böyle hayatı," dedim. Mutfağa gidip votka şişesini aldım, bardağı yarisına kadar doldurup diktim. İkinci bardağı vişne suyuyla karıştırdım, yavaş yavaş içmeyi sürdürdüm. Bir saat kadar bir yandan içtik, bir yandan konuştuk. En sonunda hayal gördüğümü ben de kabul etmek zorunda kaldım, olacak iş değildi çünkü. Muhtemelen hadiseden çok etkilendiğim için bilinç dışıma itmişim bir sürü şeyi, şimdi onlar geri dönüyordu. Psikoloji diye bir şey vardı bu dünyada, diyalektik materyalizm diye bir şey vardı, hiç kimse mezarından kalkıp çalınan altın dişinin peşine düşemezdi, düşse bile Freud buna asla müsaade etmezdi. Kapının zili tekrar çalmaya başladı, Yakup'la birbirimize baktık. "Açmayalım," dedim.

"Saçmalama," dedi. Kapı yumruklanıyordu. Yakup mutfaktan çıktı, ben de birkaç adım arkasından yavaşça izledim onu.

"Kim o?" diye sordu Yakup.

"Polis," dedi kapının ardındaki ses.

Yakup elini alnına vurdu, "Korsan için gelmediyse ne olayım," dedi.

"Aç kapıyı polis!"

Yakup kapıyı açtı. Orta yaşlarda, kel, resmi giyimli bir polisti karşımızdaki. Bir saat evvel gelen teyze, polisin yanında duruyordu, onu görünce bir adım geri çekildim. Polis bu hareketimi gördü.

"Bu teyze sizden şikâyetçi," dedi polis.

"Hayırdır memur bey," dedi Yakup. Sakinliğini nasıl koruduğuna hayret ediyordum. "Neden şikâyetçiymiş teyze bizden?"

"Karışık bir durum," dedi polis. "Teyzenin altın dişini çalmışsınız, öyle diyor."

"Evet," dedi teyze, kanlı ağzını açıp üçümüze birden göstererek.

"Karakola gelip şikâyetle bulundu," diye devam etti polis.

"Biz bu teyzeyi tanımıyoruz ki memur bey," dedi Yakup. "Böyle saçma şey olur mu? Ne yapalım onun altın dişini biz."

"Valla orasını bilemiyorum," dedi polis. "Teyze şikâyetçi."

Altın dişi çalınmasa bile ağzı kan içinde, darp vakası olabilir.

Karakola kadar gelmeniz lazım, ifadenizi alacağız."

Polisle teyzenin peşine takıldık, karakola gidip ifade verdik. Şöyle biraz bekleyin dediler, yarım saat sonra karakol amiri bizi odasına çağırdı. Teyze karşısında oturuyordu.

"Teyze," dedi amir. "Bu gençler seni tanımadıklarını söylüyor. Sen tanıyor musun bunları?"

"Hayır," dedi teyze.

"Peki o zaman nasıl çaldılar dişini?"

"Uyurken," dedi teyze. "Benim uykum ağırdır, üstümdeki battaniyeyi açtılar, kerpetenle vurup söktüler, ondan sonra uyandım."

"Tamam teyzecim," deyip yerinden kalktı amir. Yakup'la beni odanın önüne çıkardı. "Kusura bakmayın gençler," dedi omzumuza vurup. "Sanırım teyze Alzheimer. Üstünden kimlik de çıkmadı. Bir yerde düştü kaldı herhalde, evini tespit etmeye çalışıyoruz, siz gidebilirsiniz."

Karakoldan çıkıp koşar adım 77 Biraşanesi'ne gittik. Sessizce içmeye başladık, saatlerce orada oturduk, eve gitmeye korkuyorduk, olup bitenleri düşündükçe tir tir titriyordum. Gece on ikiye doğru kel ve karga burunlu garson, "Hadi gençler," dedi. "Kapatıyoruz. Herkes evine." Birdenbire istemsizce gülmeye başladım.

"Ne oluyor ya," dedi Yakup.

"Bu işe ne diyorsun?" diye sordum. "Sence ikimiz birden hayal görmüş olabilir miyiz?"

Başını iki yana sallayıp kesin bir tavırla "Hayır," dedi.

"Peki sence," dedim. "İki insan ortak bir hayal gördüklerini anlarsa, hayalleri yine de uçup gider ve onlar için yeni bir hayat başlar mı dersin?"

"Başlarım öyle hayata," dedi Yakup.

Birahaneden çıkıp otogara gittik, küçük ilçeyi o gece birlikte terk ettik. Ben dayımların yanına gittim, Yakup da İzmit'teki akrabalarına. O günden sonra teyzeyi görmedim. Yakup da görmemiş. Görmemiş diyorum çünkü Yakup'la bir daha görüşmedik, üç dört ayda bir telefonla konuşuyoruz. Sanki görüşürsek teyze de yeniden karşımıza çıkacakmış gibi hissediyoruz. Ayrıca şöyle bir durum var, o günden sonra hiçbir işimiz rast gitmedi, neye el atsak kuruttuk. Hâlâ bir sürü emek sarf ediyoruz ama boşa gidiyor, üzülmeyi bile hayal edemiyoruz. Çünkü ikimiz de bu cenabetliğin nedenini çok iyi biliyoruz.

VitrA Çağdaş Mimarlık Dizisi Sunar:

GEÇ OLMADAN EVE DÖN

Konutun Serüveni Üzerine Bir Sergi

Küratör: Cem Sorguç

31 MART - 26 HAZİRAN 2016

Salı - Pazar (10.00 - 18.00) Perşembe (10.00 - 20.00)

İstanbul Modern Sanat Müzesi

Meclis-i Mebusan Caddesi, Liman İşletmeleri Sahası
Antrepo 4, 34433, Karaköy

VCMD #5

VitrA | TÜRK SMD

www.VitrACagdasMimarlikDizisi.com

facebook.com/VitrACagdasMimarlikDizisi

[#vcmd](https://twitter.com/VitrATurkiye)

Orwell çiftlik

Orwell koca reis

Orwell ceza

Orwell güçlü baskı

Orwell depresif toplum

Orwell baskıcı yönetim

Orwell zalimin zulmü

Orwell doğu distopyası

Orwell acıyla kontrol

Orwell sindirilmiş insan

Orwell silah

Orwell zoraki kölelik

Orwell modern fabl

Orwell siyasi hiciv

Orwell 1984

Orwell mutsuz son

Orwell kehanet

Huxley laboratuvar

Huxley bernard marx

Huxley ödül

Huxley sözde özgürlük

Huxley hedonist toplum

Huxley sonsuz tüketim

Huxley tüketimin zulmü

Huxley batı distopyası

Huxley hazla kontrol

Huxley uyuşturulmuş insan

Huxley televizyon

Huxley gönüllü kölelik

Huxley bilim kurgu

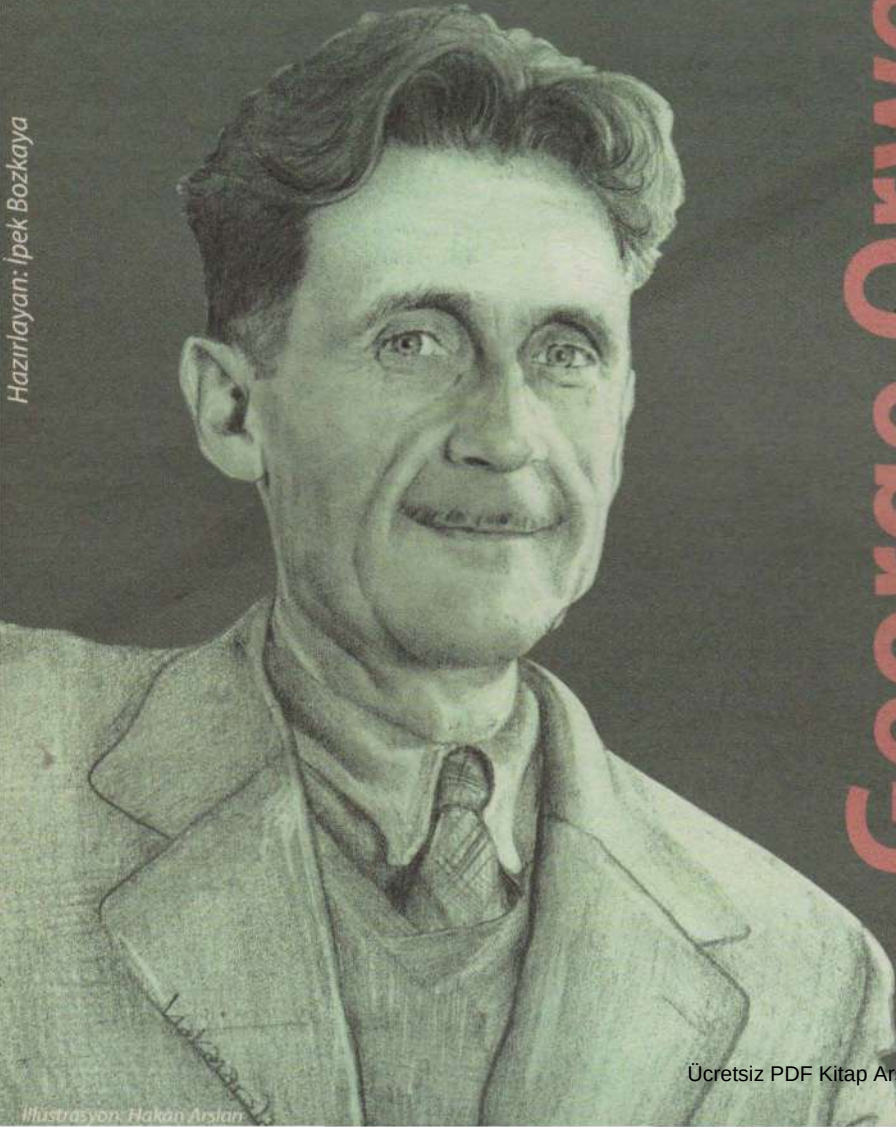
Huxley sosyal hiciv

Huxley 2500

Huxley kaçınılmaz son

Huxley hakikat

George Orwell vs. Aldous Huxley

Can Dünder

"yakışıklı"

Çıgıllıklar ve çevreden yardıma koşanlar, kızların üzerine abanmış olan polisleri telaşlandırdı. Onlar telsizle ekip otosu isterken kızlardan biri yattığı yerden bana doğru bağırdı: "Benim adım Fatma Yaman..."

Film sahnesi gibiydi:

Kasım'da Almanya'da Literatürk Festivali'ne söyleşiye gitmiştim. Essen Merkez Kütüphanesi'ndeki söyleşiden sonra kitap imzalamaya geçmiştik. Orta yaşlı bir kadın kalabalığı yarıp yanıma yanaştı:

"Beni hatırlamazsınız" dedi,

"Bir yazınızda benden söz etmiştiniz. Adım Fatma Yaman..."

Hatırlayamadım.

Önüme bir yazımın fotokopisini uzattı.

Hayretle yerimden fırladım.

Oydu.

1995 yılı...

Ağustos'un 6'sı...

Saat 15.00.

Ankara'nın en işlek sokaklarından Konur Sokak'taydım.

Birden çıgıllıklarla irkildim.

"İmdat! Yetişin. Bizi öldürecekler!"

diyordu çıgıllık...

Sese doğru koştuk.

7-8 adam, 3 genç kıızı yerde sürüklüyordu. Kızlar bir yandan direniyor, bir yandan bağıriyordu:

"Kurtarın! Bunlar polis... Bizi götürüyorlar."

Çıgıllıklar ve çevreden yardıma koşanlar, kızların üzerine abanmış olan polisleri telaşlandırdı. Onlar telsizle ekip otosu isterken kızlardan biri yattığı yerden bana doğru bağırdı:

"Benim adım Fatma Yaman... N'olur İnsan Hakları Derneği'ne haber verin. Beni de işkenceye kaybedecekler."

Protestolar yükselirken ekip otosu geldi. Yuhalar arasında kızlar araçlara bindirildi.

O dönem, Yeni Yüzyıl'daydım. Büroya gidip "Burası Arjantin mi" başlıklı bir yazı yazdım; tanık olduğum sahneyi anlattım. Kızların adlarını verdim.

Ne yazık ki sonraki günlerde işin peşine düşmedim.

O kızlara ne olduğunu yıllarca bilemedim.

20 yıl geçmişti aradan...

Konur Sokak'taki devrimci kız, bir siyasi mülteciydi şimdi...

O günün sonrasını ondan öğrendim:

Konur Sokak'ta başlayan dayak, polis arabasında sürmüştü.

Onu Ankara Emniyeti'nin garaj bölümündeki

"DAL" denilen işkencehaneye götürmüşler.

5 polis üstünü soyarken slogan atmaya

devam etmiş. Ağzını kapatan polisin elini ısırılmış.

Sonrasını şöyle anlattı:

"Gözbağı bağlayıp beni masaya çıkardılar. Bileklerimden duvara kelepçeleyip masayı çektiler. Duvara asılmış bir elbise gibiydim. Elektrik kablosu göğsümden, bileklerimde dolaştı. **Gücüm yettiğinde bağırarak direndim. Hayrettir; hayatımda hiçbir zaman kendimi o anki kadar güçlü hissetmedim.**"

Bu işkence, 13 gün sürmüştü. Enkaz halinde savcılığa

gönderilmiş. Savcı Nuh Mete Yüksel, işkence feryadına hiç kulak asmadan tutuklama kararı verip onu Ulucanlar'a sevk etmiş. Orada açlık grevine başlamış. Hastaneye kaldırılmış. İlk duruşmada tahliye kararı çıktığını hasta yatağında öğrenmiş.

Ancak polisler hastaneye gelip yeniden gözaltına alınacağını söylemişler. 1 sene kaçak yaşamış. Ailesine baskılar artıp işkenceye alınan ifadelerle 24 yıl ceza yiyince yurt dışına çıkmaya karar vermiş ve 1997'de Almanya'ya gelmiş.

Benim yazıyı gösterip siyasi mülteci başvurusu yapmış. Kabul edilmiş. Bir daha da ülkesine dönememiş.

Türkiye'yi yakından izliyormuş.

"En şaşırdığım şey ne oldu biliyor musunuz" dedi:

"İşkenceye, askıdayken eldivenli bir işkencecim vardı. Aralarında konuşurken ona 'Yakışıklı' diyorlardı. 'Sizin gibilere elimi bile sürmemek için eldiven takıyorum' demişti. Bir ara gözbağım açıldığında onu görmüştüm. Yüzü, sesi yıllarca hiç hafızamdan silinmedi.

10 yıl önce TV seyrederken birden o yüz çıktı karşıma... 'Yakışıklı', başbakanın koruması olmuş, onun önünde yürüyordu.

Bir kez daha Konur Sokak'taki gibi bağırdım televizyonuma doğru:

"İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!"

"İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!"

Özgür Amed

içmiyem ki

Annem, neyşinil coğrafik belgeselinde, puslu bir havada çitanın zamansız saldırısından son anda kurtulmuş ceylanın tedirginliğiyle yanıma sokuldu. "Bir sorun var" dedi. Düşünün Ortadoğu'nun tam ortasında kalkmış "sorun var" diyor. Etme eyleme canım annem! Meraklı bakışlarla vereceği kötü haberi bekledim. "Kardeşin" dedi. "Sigaraya başlamış. İçtiğini gördüm. Onunla konuş."

Ev içi müzakereler, Cenevre Konferansları ve diyalog süreçlerinden ben sorumluyum. Tek bir sonuç aldığım hala görülmüş değil! Olsun, pes etmemek gerek. Kofi Annan'ı düşünüp teselli buluyorum. **Bizim evde sigara içen yok. Haliyle birinin başlaması ciddi kriz. Hemen müdahale etmem gerek. Tazyikli su, gaz bombası ne varsa hemen kullanmalıyım.** Neyse, kardeşimi çektim balkona. İyi bir konuşma yaparak onu ikna etmeliyim. İçmediğim için de bol keseden ahkam kesebilirim...

Balkondayız.

Karşımızdaki binaların balkon ve pencerelerinden sarkan halkımızın tüm umursamazlığı ve aşağıdaki çocuk seslerinin ortasında söze girdim: "Tanrı aşkına Joe! Sigaraya başlamışsın. Senin sorunun nedir?" dememi beklemiyorsunuz herhalde!

Bir abi şefkatiyle yaklaştım: "Ula şerefsiz... Sigara nereden çıktı delirdin mi sen?" dedim. Kısa süreli bir şok dalgasından sonra kendine gelen beyimiz kem küm etti. Boşluktan yararlanıp az psikanaliz, biraz sosyoloji, yarım porsiyon ergenlik felsefesi ve ortaya karışık pişmanlık yasasıyla genel bir konuşma yaptım. **Sümerler'den günümüze sigara gerçekliği, helak olmuş kavimlerin verdiği mesaj, IV. Murat'ın dumanlı ölümü ve Konfüçyüs'ten sallama sigara konulu bir iki özdeyişle çerçeveyi tamamladım.** Konuşmayı bitirdiğimde "Tamam içmeyeceğim. Küçük bir hevesti" dedi. Onu kucakladım ve kapattık konuyu...

Ertesi gün şehir dışına çıktım. Bir hafta yokum.

İki gün geçtikten sonra son durumu, bırakıp bırakmadığını, öğrenmek için annemi aradım. Dünyadan umudunu kesmiş bir eda ve ses tonuyla gerçeği yüzüme vurdu: "Valla siz konuştuktan sonraki gün balkonda puro içti... Sen bununla ne konuştun?"

Hakikaten ben ne konuştum çocukcağızla? Bir görüşme bu kadar mı ters teper? Resmen epik faillerdeyim. Öyle ki, diyanet işleri fetva çıkarsa bana yok demem. Eve döndüm. Sırtından bıçak yemiş Romalı gibi bana bunu nasıl yapabildin diye sormak istiyorum. Gerek kalmadı. Puro ile final yapmış. Ondan sonra herhangi bir şey içmemiş.

Tamam, sakiniz! Bu olayın üzerinden daha on gün geçmeden annem tekrar yanıma sokuldu. İnsanın beynini üşüten bir siyasi tartışma programından çıkmış, darmadağın olmuş bir halde bu sefer. Gözlerindeki yaşam ferisi sönmek üzere.

"Bir sorun var," "Evet?," "Diğeri bu sefer sigaraya başladı.

Onunla hemen konuş." Neler oluyor? Bu nasıl bir şaka...

Sigara içip bırakan kardeşimin bir küçüğü, evin de en küçüğü başlamış bu kez. 15 – 16 yaşlarında.

Elin oğlunda saltanat elden ele geçerken bizde sigara geçiyor. Bu nasıl bir karşı yazgı? Bu nasıl bir yoksulluk?

Kaybedecek vakit yok! Çektim küçük juniorumuzu balkona. Konuştuk. Tamam dedi. Bilmiyorum ya da bana öyle geldi. İlk bir iki gün sıkıntı yok. Fakat evin içinde sigara kokusu var. Biraz peşine düşünce tırlarla balkona sigara taşıdığını ve garip saatlerde iklimin dengesini bozacak miktarda duman tüttürdüğünü fark ettik... "Aloo! Sana ne dedim? Neden hala içiyorsun?" "Ben mi? İçmiyem ki..." "Nasıl yani? Balkonda gizli gizli içmiyor musun?", "Yoxx" Fakat içiyor. Her içmiyorum dediğinde anamın gözleri seğiriyor, babamın sinirden saçları dikleşiyor. Çünkü bizimle açık açık dalga geçiyor. Kurtuluş savaşının arifesindeyiz. Ha bugün ha yarın!

Bir abi şefkatiyle yaklaştım: "Ula şerefsiz... Sigara nereden çıktı delirdin mi sen?" dedim.

Beni de tam bu esnada bir korku salmış ki sormayın. Zaten çok geçmeden de beklediğim o an kapiya dayandı. Epikürcü mutluluğun temelini oluşturan, ilk mağara çizimlerinde de açıkça görülen ve kuantumun hala çözemediği bir gizeme sahip olan o tarihi mekan, tuvaleti keşfetti kardeşim. Bir bebek gibi aşama aşama öğreniyor. Sigara kokusundan lavaboya giremiyoruz. Artık boğaz boğazayız...

Kavga büyüyor! Anam bağılıyor "Benâmus! Burada içeceğine gidip balkonda içsene..." Ne yaptın ana! Resmen toprak kaybına uğruyoruz. Artık kendi ellerimizle ona alan veriyoruz. Sykos – Picot antlaşmasını imzalayalım dese anam güncellemeye hazır...

Tüm bunların ortasında kardeşim gayet sakin! **Genişleyen kozmos içinde oluşum sırasını bekleyen kara delik gibi vurdumduymaz, ölü canları satın alan Çiçikov karakteri kadar da umursamaz. Biz ise eline balta almış Raskolnikov kadar gergin ve tedirgin!**

Yakasını tutuyorum, ağzındaki sigara kokusu yüzüme vurdu. "Kaç kez dedim sana, niye içiyorsun lavaboda?" Cevabı bildiğiniz gibi: "İçmiyem ki..." Yeminle çıldıracak gibi oldum. Fakat kardeşimin yüreği o kadar merhamet dolu ve o kadar düşünceli ki her gidişinde yanına parfüm, oda spreyi vs. alıyor. Çıkmadan önce bir güzel sıkıyor. Nerden bulduysa bir ara esansta sürdü. Sigara – parfüm ve doğal auranın oluşturduğu karmaşıklık adeta sürrealist bir çalışma tadında. Lavaboya artık giremiyoruz. Bir başka kardeşim isyana kalkıştı ve "Bırakın beni! Altıma edeceğim" dedi. Zor zapt ettik! Balkon, tuvalet, köşe bucak derken bir toprak parçası daha keşfedildi: mutfak penceresi... Geceleri orada takılıyor. Koku tüm eve yayılıyor. "Ulan şerefsiz..." neyse, artık devamını biliyorsunuz. Ve elbette kardeşim gayet kendinden emin, ilk defa bir suçlamaya maruz kalmış uzaylı gibi "Ma kim içmiş? Ben içmiyem ki..." dedi.

Aradan 2 – 3 yıl geçmiş durumda ve kardeşim hala içiyor. Artık babam ona paket alıyor. Sigaranın tadıyla nirvanaya ulaşarak yükselmiş ve uçmak bilmeyen bizler ona doğal olarak küçük görünmeye başlamıştık. İşin özünü çok sonra fark ettim. Kardeşim devlet olmuştu. Gerektiğinde tuvalete sığınan, inkara dayalı ve inkarının arkasında katı yüzüyle hep duran, kendisi dışında her şeyi yok sayan, duyguya yer vermeyen bir bünye. Nietzsche ne diyordu? "Devlet, soğuk canavarların en soğuktur. Kılı kıpırdamadan yalan söyler, tüm dillerde söylediği her şey yalandır." Kardeşim kendini örgütleyerek, karşısında istikrarlı durmayan bizlerin gevşek bağlarından, tutumundan yararlanarak evi tümüyle işgal etti. Sorunu görüyor, tespit ediyorduk ama pratikte işlerin derinliğini görememiştik. Toplumsal mücadelelerin de doğası böyle değil midir? Kardeşim kendini meşrulaştırmıştı. Bunun içinde teoriye, plan – projeye gerek duymamıştı. Sadece boşlukları doldurmuş, açığı yakalamış ve mevzi kazanmıştı. Hepimizi dize getirdi.

İçiyor ama içtiğine dair ispat istiyordu. Her şey ortada ama hiçbir şey yok. Anlayacağınız kardeşim farkında olmadan sigaranın metafiziğini keşfetmiş, felsefenin uçlarında dolanıyordu. Kant'ın nesneleri fenomen ve "kendinde şey" olarak ele aldığı durumun tam ortasına düşmüştük. Evin içinde sigara fenomen olarak vardı; fakat tam olarak algılanamayan bir kendinden şeyliği de söz konusu idi... Hasılı, balkondan başlayıp tuvalette hayat bulan gerçekliğin söylediği şey çok basit; **özgürlük, yaratıcı yol – yöntem ve sürdürülebilir bir mücadele yoksa başarı da yoktur, zafer de...** Bunu evimizin, yaşamımızın her köşesine sızmış, kendini var kılmış, azdırılmış ego niteliğindeki "devlet" realitesinin her şeyden daha çok öğrettiğini düşünüyorum. Zaten İsviçreli bilim insanlarının yaptığı araştırmaya göre de "az sigara çok yaşam" demekmiş. Yaşam varsa orada devlet az demektir. Şimdi biri çıkıp, "zaten içmiyem ki" demesin. Lütfen...

"Devlet, soğuk canavarların en soğuktur. Kılı kıpırdamadan yalan söyler, tüm dillerde söylediği her şey yalandır."

Alper Canıgüz

türk tipi haklılık ya da haklılık krizi

Hakkaniyetli olmak zafiyetle özdeş görülüyor. Çocukluğumuzdan itibaren maruz kaldığımız, kabullenmeye itildiğimiz bir zihniyet bu.

Ağır ağır inmekteydim o merdivenlerden; şu yüksek tavanlı, eski binalardan birinin dış kapısına doğru. Önümde bir kadın, onun önünde bir adam. Adam dışarı çıktıktan sonra hayli ağır kapıyı iki adım arkasındaki kadının üstüne bıraktı. Düşüncesizce bir hareketti. Kadın tepki göstermekte haklı olacaktı ve nitekim gösterdi de. Ve fakat öyle böyle bir tepki değil: Bar bar bağıyor, el kol destekli hakaretamiz sözler sarf ediyor, adamın anasından emdiği sütü burnundan getiriyordu. Yani evet, haklıydı, ama o kadar da değil. Düpedüz bir haklılık krizi geçiriyordu kadıncağız. Fena halde orantısız haklılık söz konusuydu. Derdim, bu hanımefendiyi ayıplamak değil, bilakis son derece anlaşılabilir bir durum ve toplumumuzun

geniş kesimine de hakim bir ruh hali bu. Gezi olayları sırasında bir sosyal medya mesajı okumuştum: "Tanrım o kadar haklıyız ki, öleceğiz haklılıktan!" Haklılık ve güçlülük giderek ters ilişki halindeki iki veriye dönüşürken yılların, "Haklıyız, kazanacağız" sloganı da, "Haklıyız, öleceğiz"e evriliyor.

Peki nedir bu öldür Allah, karşındakinin hakkını teslim etmemeye dönük meylin ve dahi bu konudaki umursamazlığın esbabı mucibesi? Evet, yukarıdan aşağı yayılan elektriğin etkisi büyük. İmam ile cemaat arasındaki ilişki mâlum. Fakat bu tepeden gelen uygulamaların, sık sık dile getirildiği gibi "milli iradeyle" iyi kötü bir akrabalığı olduğu da yadsınamaz. Yani vaziyetin, son dönemdeki popüler tabiriyle bir sosyolojisi, ve galiba kahrolası bir sosyolojisi de, yok değil. Bu yüzdendir ki, "Türk tipi başkanlık""Türk tipi demokrasi""Türk tipi kadın hakları" gibi, Türklüğü dünyalılık halinden farklı bir şey olarak konumlayan lafları duyunca, en akli başında olanlarımız dahil, ne kastedildiğini anlıyor. Rasyonel bulmuyor belki ama çok iyi anlıyor. **Türk tipi haklılık başka türlü bir şey. Ne ağaca benziyor, ne de buluta.** Uç karşılığını, bilim gibi, objektif olarak test edilebilir ve yanlışlanabilir veriler aleminde dahi "Milli bilim" şeklinde bulabilen bu çarpık kavramsallaştırmanın başlangıç noktası, bir tür ahlak anlayışıyla ilgilidir diye düşünüyorum. Hakkaniyetli olmak zafiyetle özdeş görülüyor. Çocukluğumuzdan itibaren maruz kaldığımız, kabullenmeye itildiğimiz bir zihniyet bu.

Hatırlarım, on on bir yaşlarındayken, evimize pek de yakın sayılmayacak pazara gider alışveriş yapardım. Dayım (ki hakikaten severim kendisini) aldıklarına bakar, domateslerin

ne kadar çürük, patlıcanların ne kadar soluk, biberlerin ne kadar yamuk olduğunu söylerdi. Aynı dayımla bazen futbol oynardık. Üç katım cüssesiyle bana omuz atar, arkamdan çeker, yere düşürür, attığım golleri saymaz, kendisinin dışarı çıkan vuruşlarını gol olarak kaydederd. Ve ben her saç tıraşı olduktan sonra aynı espriyi yapardı: "Bu kafaya kaç para verdin?"

Peki sevgili dayım bunları neden yapıyordu? Neden yaptığım her işin yanlış olduğunu kafama kakıyor, en basit oyunlarda bile göz göre göre haksızlık ediyordu? Psikopatın önde gideni olduğundan mı? Hiç de değil. Hatta düşünüyorum, biyografisini yazsam, işe çocukları ne kadar sevdiğini söyleyerek başlarım. Hakikaten hoş sohbet, kendince esprili, güler yüzlü, muhabbetli bir insandı. Sanıyorum böyle davranmasının sebebi bana karşı sorumluluk hissetmesiydi. Babası ölmüş, tek çocuk olan beni, hayata hazırlamaktaydı. Kısaca bana öğrettiği şeydu: **Hayattan ödül bekleme, en iyi saiklerle yaptığın bir iş karşılığında dahi cezalandırılmaya hazır ol.** "Bu ülkede bir eser verdiğin zaman, peşinen bir de özür dilemen gerekir," demişti

mesela Murat Menteş bir keresinde. Dayımın altın

değerindeki dersinin, güzel ülkemizde sanat alanına kadar geçerliliğini gösteren bir diğer örnek. Dilerseniz Türk tipi eleştirel düşünce diyebilirsiniz.

13 Mart 2016 günü Ankara'da bir vahşet saldırısı daha gerçekleşti. Kardeşlerimiz, çocuklarımız, analarımız, babalarımız, eşimiz dostumuz hayatını kaybetti; kanla sulanmışlığından büyük gurur duyduğumuz topraklarımızın tarihine, işte, kanlı bir sayfa daha eklendi. Televizyonlarda boy gösteren uzmanlar derhal olayın stratejik analizini yaptılar ve aşağı yukarı hepsi, eh artık özgürlüklerimiz konusunda bazı fedakarlıklarda bulunmamız gerektiği konusunda hemfikir oldular. Yani **her gün yenisini duyduğumuz ölüm, katliam, savaş haberlerinin sebebinin memleketimizdeki aşırı özgürlük ortamı olduğunu öğrenmiş olduk** biz de. "İdarecilerimizi," bu kafayla gittikleri takdirde ülkeyi kana bulayacakları konusunda bıkip usanmadan uyarın kişiler, her şey tam da işaret ettikleri şekilde geliştikten sonra, örtük ve açık biçimde olayın sorumlusu ilan edildiler. Şaşırmadık.

Yeni Türkiye'nin kitabı akılsızlık, hamaset, baskı, tehdit, şantajla; hasılı, en kabasından faşizmle yazılıyor. Ülke açık kalp ameliyatında. Dayım bekleme odasında oturuyor. Ezkaza sağ çıkarsak, sorusu hazır: "Bu yüreğe kaç para verdin?"

**"Tanrım
o kadar haklıyız ki,
öleceğiz
haklılıktan!"**

İlber Ortaylı

osmanlı ortadoğu'yu nasıl sulh içinde yönetti?

Ortadoğu beşeriyetin en eski noktası, kuruluş merkezidir. Yoğun bir tarih yaşamına ev sahipliği yapmıştır. Hayvancılıktan şehirciliğe geçiş, devletlerin ortaya çıkışı, dinlerin kaynağı hep Ortadoğu'da olmuştur. Dolayısıyla Ortadoğu tarihi hem eski hem de renkli bir tarihtir. Bu uzun tarihin muhtevası çok yüklü olmakla birlikte içindeki her şeyi bilemiyoruz. Eski Ortadoğu tarihini ancak 19'uncu yüzyıla kadar, o da zaman zaman efsanevi olarak öğrenmişiz. Bildiklerimizi çoğunlukla ikinci el ve dini kaynaklardan, rivayetlerden öğrenmişiz.

Ortadoğu ve terör meselesi de bu şekilde bir bilgidir. Tarih boyunca bu bölgede suikastlar, terör örgütleri, gizli cemiyetler, ayaklanmalar yaşanmıştır. Örneğin; 10'uncu ve 11'inci asırda (Karmatiler tarafından) Kabe bile işgal hatta tahrip edilmiştir. Hemen müteakip devirde Haşhaşiler vardır. Neticede bu geçiş devrinde de devlet düzenine yönelik bir terör dalgası olduğunu söylemek mümkündür.

Ta ki 16'ncı yüzyılda Ortadoğu'da Osmanlı dönemi başlayana kadar... Ortadoğu'nun tamamı adına tarih boyunca en sükûnetli devir klasik Romalılardan sonra Osmanlı devridir. Emevi - Abbasi'den bu yana İran hariç bütün Ortadoğu ilk kez bir idarenin altına girmiştir. Bütün Ortadoğu'nun en sakin ve stabil dönemidir. Osmanlı'nın sırrı insanları "rahat" bırakmış olmasıdır. Bu bir nevi önleyici bir tedbirdir. İnsanları kendi günlük hayatlarında, kültürlerini yaşayabilir halde bırakmak bölgeye sükunet getirmiştir. Şu çok açık; yaşamlarına, kültürlerine, tercihlerine müdahil olunmamıştır. İnsanlar huzursuz edilmemiştir. Böyle olunca da direnişe geçme, isyan çıkarmak gibi bir sebepleri kalmamıştır. Birinci Dünya Savaşı sonrası, Ortadoğu için yeni aktörlerin sahneye girdiği bir dönemdir. Bu aktörlerin başında Siyonist devlet vardır. Modern çağda onlar da kendi milliyetçiliklerine girerler. Kendi milli tarihlerini devam ettirmek isterler. Daha önce Tevrat'ın etrafında toplanan İsrailoğulları, dini misyonlarını tarihi misyona çevirirler. Bir devlet çıkar ortaya ve bu çıkış Ortadoğu'yu karıştırır. Ortadoğu'ya müdahil olan Fransa ve İngiltere gibi devletler o coğrafya insanına karşı yaklaşımında büyük rahatsızlık yaratır. Daha ağır vergiler konur. Osmanlı'dan farklı olarak hayatlarına daha ağır müdahaleler edilir. Bununla birlikte yaşanan iki dünya savaşı özellikle de ikincisi, huzursuzluğu iyice artırır, ortalığı altüst eder.

İkinci Dünya Savaşı, İsrail devletinin kurulması anlamında Ortadoğu'da çok etkili olur. Ortadoğu savaşın dışında kalmış gibi dursa da getirdiği bir yük vardır. Dış dünyadan kopuş gibi görünen bu devir aslında Ortadoğu'nun dış dünyadan en çok etkilendiği devirdir. Öyle ki savaştan sonra Ortadoğu'ya eski Nazi Almanyası'nın propagandistleri bile girmiştir. İslam'la Yahudiliği karşı karşıya getiren bir yapı ortaya çıkmıştır. Britanya'nın orada 19'uncu asırda yerleşmeye başlayan Yahudileri tutar gibi görünmesi -ki tutmamıştır- dış kuvvetler tarafından gelen yeni akımlarla desteklenir. Arap Ortadoğusu'nun bunun karşısında kendisini ifade edebilmek için elinde bir tek protesto ve terör vardır. Bunu yaparlar. Devlet hayatı yeni şartlara hazır değildir. Örgütlenme kapasiteleri yoktur. Bütün yapabildikleri aşiret yapılanması etrafında yaşayabilmek, tutunabilmektir. Bu da olmadığı takdirde tek seçenek olarak terör görülür. Düşünün ki; Filistin gibi Ortadoğu'nun en sakin bölümü önce Arap dünyasında ardından dünya çapında örgütlenmeye başlar. Sonra Mısırlılar... Ve bu her zaman müspet anlamda bir organizasyon olmaz. Kendi aralarında çatışır. Ama bu çatışmalar bile o toplumları harekete geçirmeye yeter ve "Biz varız" demeye başlarlar. Mısır'da Nasır dönemi buna tekabül eder. Nasır; temelleri, lojistiği ve finans desteği olmayan bir Arap milliyetçiliğini temsil eder. Bu Arap milliyetçiliği bir gösterebilir. Fakat siyasete de etkisi olur. Ortadoğu bir anda "milliyetler platformu" haline gelir. Oysa daha evvel asla böyle değildir. **19'uncu asırda bir imparatorluk çökerken onun yerini alan bir kapital vardır Ortadoğu'da.** Nasıl mı? Örneğin; gidiyor kanalı açıp idaresini alıyor. Demiryolu getiriyor. Pamuk ekimine el atıyor. Onun sanayisini kuruyor. Kendi zenginliğini sağlıyor. Bu zenginlik kendi araçlarını da ortaya çıkarıyor ve Ortadoğu'da yeni bir sınıfa, dünyayı yaratıyor. Bir Lübnan, Beyrut çıkıyor ortaya. Daha evvel Dürzilerin izole memleketi olan Lübnan, 19'uncu yüzyıldan itibaren dış kapitali getiren, içeriden artı değeri toparlayıp nakleden bir sistem yaratıyor. Lübnan diye zengin bir ülke vardı Ortadoğu'da...

Neticede tüm bu gelişmeler daha evvel olmayan bir sınıf çatışması yarattı Ortadoğu'da. **Müslüman ülkeler yeryüzünün proleter kesimiydi. 18'inci asırdan beri bu böyleydi. Dışarıda sanayi dünyası yükseldikçe, o eski medeniyet merkezi birden bire çökmeye başladı.**

Ortadoğu geleneksel, tarımla geçinen ve proleterleşen bir merkez oldu. Bu proleterleşen merkezin Avrupa'da devamı vardı. Hele hele İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Ortadoğu'nun siyasi problemleri Avrupa'daki bu devam noktalarına da yansımaya başladı. Ortadoğu'dan gelen endokrinasyon Avrupa'nın gettolarını, bilhassa İslami gettolarını etkilemeye başladı. İşte İŞİD en canlı örneğidir bunun. Getto proleterleri şehirlerde örgütleniyor ve kıyamet koparıyorlar. Proleter olarak bırakılan, dışlanan bir İslam dünyasının kendini ortaya koymasındır bu. Son tahlilde şu çok açıktır ki; Ortadoğu'nun bugünkü vaziyeti ve artık küreselleşen terör tehlikesi Batı'nın geçmişten bu yana sergilediği hatalı Ortadoğu politikalarının kaçınılmaz bir sonucu olarak çıkmıştır karşımıza.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

istatistik kafası

235

Türkiye'de ihtiyaç malzemeleri sıralamasında kitaplar 235. sırada yer alıyor.

Japonya'da toplumun yüzde 14'ü, Amerika'da yüzde 12'si, İngiltere'de ve Fransa'da yüzde 21'i düzenli kitap okurken Türkiye'de yalnız 10.000 kişiden 1 kişi düzenli kitap okuyor.

1
10.000

140

Dünyada çocuklara özel günlerde kitap hediye edilmesi sıralamasında Türkiye 180 ülke içerisinde 140. sırada yer alıyor.

1.412

>570.000

Türkiye'de kütüphane sayısı 1.412 iken; kahvehane sayısı 570.000. Buna göre 49.000 kişiye bir kütüphane düşerken, 122 kişiye bir kahvehane düşüyor.

9.9
↓

Türkiye'de 2013-2014 sezonunda sinema salonlarının sayısı yüzde 3.2 artarken, tiyatro salonlarının sayısı yüzde 9.9 azaldı.

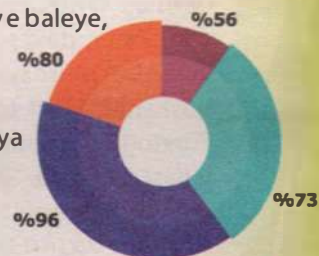
2014 yılında, 2013 yılına göre sinema seyirci sayısı yüzde 22.9 artarak 55 milyon 378 bin 716 oldu.

22.9
↑6
milyon

2013-2014 sezonunda, 2012-2013 sezonuna göre tiyatro seyirci sayısı yüzde 2.7 azalarak 6 milyon 076 bin 128 oldu.

Türkiye'nin

% 96'sı hiç opera ve baleye,
% 73'ü konsere,
% 80'i tiyatroya,
% 56'sı da sinemaya hiç gitmemiş.

5
saat6
saat

Türkiye'de günde ortalama 5 saat televizyon seyredilirken, kitap okumaya yılda sadece 6 saat ayrılıyor.

Türkiye'de

dergi okuma oranı yüzde 4,

gazete okuma oranı yüzde 22,

radio dinleme oranı yüzde 24,

televizyon izleme oranı yüzde 95.

NESCAFÉ Kafası

evet beyler bayanlar; kahveler, moka-kahve!

Filmin en heyecanlı yerinde Emrah elinde iki karton bardakla çıkageldi. "Evet beyler, bayanlar; latteler, moka-kahve!.." Artık bu şehirde sadece Emrah'ın bildiği bir kahve dükkanı açıldığından emindim. Ama gerçek hiç de öyle değildi!

Emrah'la İstanbul'da tanışmıştık. Aynı plazada çalışıyorduk. Aynı sektördeydik. Bu aynılık önce birbirimize ne kadar da benzediğimize dair sohbetlere ve sonrasında da aşka dönüştü. Çok uyumlu bir çifttik. Beraber her durumda çok keyifli vakit geçirebiliyorduk. Ama en fazla keyif aldığımız şey iş aralarında ya da akşam çıkışlarında kahve içmekti. Sevdiğimiz birkaç kahve zinciri vardı ve genelde onlara gidiyorduk. Ama sonra bir gün beklenmedik bir şey oldu. Beklenmedik diyorum çünkü Emrah beklenmedik şeyler yapmayı seven, etrafındaki insanları şaşırtan ve güldüren bir insandı. Tam evde oturmuş filmin en heyecanlı yerini izlerken 2 karton bardakla daldı içeri.

"Evet beyler, bayanlar; latteler, moka-kahve!.." Onun ne ara dışarı çıkıp kahve alıp geldiğini düşündüm. Çünkü ruhum duymamıştı. Üstelik bardakların üzerinde kahvecinin markası, adı, logosu falan da yoktu. Emrah latte, ben ise moka içeriz her zaman. Karton bardaktaki moka-kahveden bir yudum aldım. Kıvamı, kokusu, lezzeti her şeyi öyle yerinde ve öyle güzeldi ki sahiden nereden aldığını merak etmişim. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı Emrah'ın. Belli ki yine bir dolaplar çeviriyordu. "Nereden aldın bakalım bu güzel kahveleri?" diye sordum. "Sadece bana çalışan özel bir kahvecim var. Yeraltında. Kimse bulamasın diye gizli çalışıyor." diye cevap verdi. Yani Emrah'ın bu küçük sürprizini benimle hemen paylaşmaya niyeti yoktu. Bana da bu güzel moka-kahvenin tadını çıkarmak düşüyordu şimdilik. O nedenle çok üstelemedim.

Ama Emrah aynı sürprizi birkaç gün üst üste tekrarlayınca iyice merak etmeye başlamıştım. İş çıkışı gittiğimiz dükkanındaki kahvelerden değildi Emrah'ın getirdiği. Hafta sonu evin yakınındaki kahve zincirinden aldığımız kahvelerden de değildi. Çünkü Emrah'ın kahveleri bu ikisinden de rengiyle, kıvamıyla farklıydı! Nasıl oluyordu bilmiyorum ama Emrah şehrin en iyi kahvecisini bulmuş ve yerini bana söylemiyordu. Bu böyle bir süre devam etti. Emrah elinde karton bardaklarla gizemli kahvecisinden geldi, moka ve latteyi getirdi, yerini söylemedi. Bir ara onu takip etmeyi bile düşündüm. Ama temkinli adamdı Emrah. Sürprizinin öyle kolayca ortaya çıkmasına izin vermezdi. Bir hafta sonu gezmesinde arkadaşlarla kahve içerken anlattım Emrah'ın bana oynadığı oyunu. Herkes şaşırmıştı. Şehirde sadece Emrah'ın bildiği bir kahve dükkanı vardı ve

kimseye söylemiyordu. Emrah bu sohbeti yüzündeki o gülümsemeyle izliyordu sadece. Hiç renk vermiyordu. Konuya vakıf arkadaşlarımız da pek yardım edecek gibi durmuyorlardı. "Bir gün bize de o gizli kahvenden getirir misin peki?" dediler. Emrah, "Bakarız, neden olmasın?" dedi. Yaklaşık 20 gün olmuştu ve Emrah, kafasına esince gidip gizli kahvecisinden o leziz kahveleri getiriyordu ve ben sahiden hiçbir şey yapamıyordum. Buna bir çare bulmak gerekiyordu. Artık sürprizin, şakanın da bir tadı vardı. Daha önce hiç gitmediğimiz kahve dükkanlarına gidip, kahvelerini deniyordum. Hiçbiri değildi. Emrah bu arayışımı tebessümle izliyordu. Bir akşam, "Hayatım, azmini takdir ediyorum. Ama ben söylemeden o kahvecinin yerini asla bulamazsın. Pes ettiğini itiraf edersen sana o kahvecinin yerini söylerim" dedi. Yine her zamanki o sevimli, kendine güvenen gülüşü yüzündeydi. Pek başka çare yoktu. "Tamam sevgilim, pes ediyorum. Beni yendin. Kahveciyi bulamadım. Sen olmadan da asla bulamayacağım" dedim. Emrah yerinden kalktı, "Peki gel öyleyse, bize özel kahve dükkanımıza gidelim" dedi. Montlarımızı alıp evden çıktık. Mahallede kısa bir tur attıktan sonra tekrar bizim apartmanın önünde bulduk kendimizi. "Emrah sen neler çeviriyorsun böyle?" dedim. "Kızma hemen, gel seni gizli kahvecimize götürüyorum." Apartmanın kapısından içerik girdik, asansöre bindik ve evimizin önüne geldik. Kapıyı açtı ve mutfığa girdik. Mutfak tezgahının üstünde Nescafe yazan 4-5 tane moka ve latte paketleri vardı. "Emrah hiç komik değil. Bana o içtiğim moka-kahvenin hazır kahve olduğunu mu söylüyorsun? Hem de sadece bir kettle yardımıyla 2 dakikada hazırlanacak kahvelerden. Buna inanmıyorum!" Emrah sakince 2 fincanlık su kaynattı. Tezgahtan 1 moka, 1 latte paketi aldı. Fincanlara döktü. Kaynayan suyu yavaşça kahvelerin üzerine ekledi. Karıştırdı ve bana uzattı. Fincanı aldım. Kahveyi kokladım. Aynı kokuydu. Biraz tadına baktım. İnanamamıştım. İşte o kahvenin tadıydı. O sırada Emrah tezgahın altından aldığı karton bardakları çıkardı. "İşte kahveleri bu bardaklara koyup getiriyordum ki evde yaptığımı anlama diye" dedi. İnanılmazdı sahiden. Nescafe'nin bu hazır kahveleri, bizim dışarıda içtiğimiz kahveler kadar güzeldi. Yani artık evimizde bize özel bir kahve dükkanımız vardı. Hem hızlı, hem kolay, hem kaliteli, hem de içimi leziz kahveler yapabileceğimiz bize özel bir kahve dükkanı...

Bu bir ilandır.

attilâ ilhan

“Ben Sana Mecburum”un kapağındaki trençkotlu narin kızı, o zaman ve daha sonra bütün sevgililerimde aradım...

Hiçbir şairden Attilâ İlhan’dan olduğu kadar etkilenmediğimi söylersem abartmış olmam. Buna karşılık çok sevdiğim hiçbir şairin beni Attilâ İlhan kadar düş kırıklığına uğratmadığını da söylemeliyim. Fakat şiirleriyle ya da sadeliği ve bilgeliğiyle hayranlık uyandıran kişiliğiyle değil...

Düş kırıklığının nedeni Orhan Veli şiirini acımasızca eleştiren bazı yazıları, neden yazdığını hiç anlamadığım “Fena Halde Leman” adlı romanı, “Jilet Yiyen Kız” ve o türden bazı şiirleridir.

“İki Attilâ İlhan” başlıklı bir yazımda, bunları yazdım da...

Buna karşılık “Kaptan”, “Sen Beyaz Bir Kadınsın”, “Ben Sana Mecburum”, “Yağmur Kaçağı”, “Fabrika Durağı”, “Üçüncü Şahsın Şiiri”, “Sisler Bulvarı”, “Maria Misakian”, “La Donna e Mobili”, “Emperyal Otel”, “Pia” gibi adları şu anda bir çırpıda aklıma gelen birçok şiiri, bugün de içimi titretir...

Bence asıl, benzersiz, şiirimizin, edebiyatımızın biricik Attilâ İlhan’ı da budur, bu şiirlerdir.

Şiiriyle ilk kez nasıl, ne zaman karşılaştığımı bugünmüş gibi anımsıyorum.

Lise yıllarımda, demek ki 50’li yılların sonlarına doğru, öğrenim dönemi ortalarında bir başka liseden bizim liseye belki de sürgün olarak gelen, kısa süre içinde yakın arkadaş olduğumuz, kendi de Attilâ İlhan şiirinin kahramanlarına benzeyen, bizden belki birkaç yaş daha büyük bir arkadaşımız bir gün bir kitapla çıkageldi... Kapağı olmayan, okunmaktan yıpranmış kitap Attilâ İlhan’ın “Sisler Bulvarı”ydı... Kitabın dikdörtgen biçimini, dizginin harf karakterini, Varlık Yayınları’nın boyutları kareye yakın şiir kitaplarına alışmış gözlerim, doğrusu biraz da yadırgamıştı. Fakat şimdi sayfaları göz önüne getirdiğimde, “Emperyal Otel”i, “Sisler Bulvarı”nı, “La Donna...”ı, “Üçüncü Şahsın Şiiri”ni görür gibiyim... “Kaptan”ı keşfedişim belki biraz daha sonradır ya da öyle anımsıyorum...

Derken “Ben Sana Mecburum” ve “Yağmur Kaçağı” sadece içerikleriyle değil kitapların unutulmaz kapak desenleriyle de mucize gibi yaşamıma girdiler. “Ben Sana Mecburum”un kapağındaki (Güngör Kabakçioğlu’nın çizdiği) trençkotlu narin kızı, o zaman ve daha sonra bütün sevgililerimde aradım... Kitaptaki bazı şiirleri, “Sisler Bulvarı”ndakiler gibi, defalarca; içime, belleğime sindirerek okudum.

Bir zamanlar baştan sona aklımdalardı. Şimdi sadece bazı dizeleriyle kaldılar. İlk ikisinin ardı sıra gelen “Yağmur Kaçağı” da onların gerisinde kalmadığı gibi bazı şiirleriyle öne çıktığı da oldu. (Örneğin, zihnimi gerekli gereksiz, sayısız yükün ağırlığından arıtıp temizlersem, “Yağmur Kaçağı”nı, “Maria Missakian”ı, tıpkı “Sisler Bulvarı”ndan “La Donna e Mobili”, “Üçüncü Şahsın Şiiri” gibi duraksamaksızın ezbere okuyabileceğimi sanırım...)

Sözünü ettiğim kitaplar ve şiirler, küçük bir Anadolu şehrinde, Attilâ İlhan’ın deyimiyle “askıda” yaşadığımız yıllarda karşıma çıktılar. Onları, yine o şiirlerdeki gibi yağmurun dinmezcesine yağdığı ıssız gecelerde, hakiki, daha çok da düşsel sevgililerimizi düşünerek tekrar tekrar okuduk... Benim ruhumda, kişiliğimde, İstrati’nin, Steinbeck’in, Jack London’ın romanlarının etkileri gibi iz bıraktılar... Ufkum her anlamda çok genişlediğinde de, özellikle adını andığım şiirlere sevgim milim eksilmedi. Tersine, çok sonraki yılların “Ayrılık Sevdaya Dahil”, “Sana Ne Yaptılar” gibi biçimce ve temaca birbirinden farklı fakat yine çok güçlü şiirlerinin etkileriyle benim şiir dünyamda yerlerini aldılar.

Attilâ İlhan’ın, adı ne kadar çok anılıyor olsa da, çağdaş şiirimizdeki büyük ve özgün yerinin, özellikle de entelektüel yazar, şair, okur çevrelerinde yeterince ve gerektiğince anlaşılmadığı kanısındayım.

SANA NE YAPTILAR

O sabah mı çıkmıştın, bir gün önce mi
Bir bıçağın ağzında yürür gibiydin
Demirlerin soğukluğu soluk dudaklarında
Gözlerinde karanlığı dar hücrelerin
Seni görür görmez özgürlüğümde utandım
Söyle ne içersin, çay mı kahve mi
Çok değişmişsin birden tanıyamadım.

Saçların uzundu, omuzlarına akardı
Gönlümüz şenlenirdi sarışınlığından
Onlar mı kestiler, sen mi kısalttın
Gülerdin, içimize aylar doğardı
Görünmez dağların arkasından
Eski gülümsemeni beyhude aradım
O sabah mı çıkmıştın bir gün önce mi
Çok değişmişsin birden tanıyamadım.

Bir çay içer misin, yoksa kahve mi
Kibritim yok, demek cigaraya başladın
Ellerin de titriyor, bir şeyin mi var
Böyle bir kız değildin sen eskiden
Sana ne yaptılar, sana ne yaptılar?
Kırpiklerin ıslanıyor durup dururken
O sabah mı çıkmıştın, bir gün önce mi
Çok değişmişsin birden tanıyamadım.

Sema Kaygusuz

karanlık bir kehanet, dilbaz muhalefet

Bizi mahvederse işte bu dil mahvedecek. Merhamet atıl bir duygu olarak kendi kendine üreyen bir mantara dönüştüğü zaman.

Bakıyorum da... böylesi acı zamanlarda, yüreği ağzında insanlar kan kıyamet yakınlarını ararken, geriye yaslanıp fazladan söz tüketirse birisi, o sıra mekânda bulunan her şey bozulmaya başlıyor. Hatta mekân bütün boyutlarından çözülüp tek bir düzleme iniyor.

Dokularını kaybediyor cisimler. Cümleler sündükçe anbean cılızlaşan diyalog dinleyeni edilginleştiren şaşalı bir monoloğa evriliyor. Kişiler yok, sadece kalabalık var. Mesela'lar, kaldı ki'ler, bununla birlikte'ler, öte yandan'lar, tüh tüh'ler, vah vah'lar, zaten'lerle pekişen ve 'pathos'unu yitiren sözün tek işlevi acıyı türdeşleştirmek. Öte tarafta ise sadece kalabalık var. Bir çift kulaktan ibaret kalabalık... Söz öğütücüsü kimse zihinlere hitap etmiyor zaten, doğrudan kulakları muhatap alıyor. Ne kadar çok işiten olursa o kadar etkileyici olduğunu varsayıyor. Vakit dar, sözün kök salıp salmamasıyla ilgilenemeyecek kadar meşgul.

Sözü tüketen zat ikna edebilmek için her yolu deniyor. Kenan Evren anneler gününde ölünce derhal vaziyetten bir anlam çıkarıp "anaların ahı tuttu" diyor söz gelimi. Rasyonel dünyada halledilemeyen ilahi tesadüfe bitişirip mistik ambalajında tekrar piyasaya sürüyor. Bu mudur? Nasipleneceğimiz en güzel tesadüf? Bu söz üstadı muhalif damar, yeni türetilmiş kahır dizilimleri ve büyük efor aforizmalarıyla yaşatılan acıyı tekrar ede ede, diye diye, üstüne basa basa zamanın dibinden kazıyarak gösterebileceğini zannediyor. Generale hakkını helal etmiyormuş, tumturaklı vaveylasına noktayı böyle koyuyor. Halbuki bu şekilde Hölderlin'e dinletemez kendini veya Ece Ayhan'a, Sevim Burak'a... darbenin dehşetini soluyan kadınlara, erkeklere de.

Diyelim milletvekili adayı genç bir avukattır o muhalif kişi. Ankara'daki son patlamanın ne kadar ciddi, nasıl da korkunç olduğunu belletebilmek için ölen insanların feci görüntülerini bağrına taş basarak sosyal medyada paylaşmak zorunda kalır. Efendim kendisi bunu yapmaya mecburdur, "Çok üzülüyordur ama yapacak bir şey yoktur." Ankara'da yaşamayanlar trajedinin boyutlarını kavrayamayacak

kadar ebleh olabileceği için patlamada can veren insanların ailelerini hiçe sayarak cesetlerini göstermeye mecburdur. Açıklayıcı zevat, beden felaketini ifşa ederek hükümetin yayın yasağını deldiğini zanneder. Oysa delemes. Şiddeti alır, iç sızısı kıvamında seyreltip milyonlara pay eder. Üstüne üstlük bu mecburi sergilemenin de muhalif bir tutum olduğunu düşünür. Şuursuz muhalefetin basiretsizliği kendi döngüsündedir yine. Kanlı ayrıntılarla önce sizi örseler sonra hakikati... **Savaş politikalarının ürettiği katliamları az geriye, beden parçalarını ön plana koyar;** kadın cinsinin kırımından mümkünse söz etmeden tecavüzün ayrıntılarını manşete çıkarır. Mülteciler üstüne yapılan pazarlıklardan, oluşan yeni ekonomik düzenden tek söz etmeden kıyıya vuran cansız bedenlerle kendi **yararsız merhametini** parlatır. Onca dilbazlığına rağmen Kürtlerin Kürt oldukları için öldürüldüklerini dili varıp bir türlü söyleyemez. Ermenilerin nasıl bu topraklardan

kazındığının üzümlü ve makbul ifadesini bulamamıştır henüz.

Bizi mahvederse işte bu dil mahvedecek. Merhamet atıl bir duygu olarak kendi kendine üreyen bir mantara dönüştüğü zaman. Zavalıca bir boyun eğişle çaresizliğin ruh iklimine alıştığımız zaman. Bir başına hiçbir anlamı olmayan o küçücük hayatlarımızı dünyanın

merkezi sanarak iki yüzlü orta sınıf umutsuzluğu içinde gelecektekenden vazgeçtiğimiz zaman.

Bir gün gelip sormazlar mı? Siz kim oluyorsunuz da bütün bir ülke adına umutsuzluğa kapılıyorsunuz? Birileri onca yazılar yazar, başka birileri politika üretirken, barış fikrinden vazgeçmeden kapı kapı dolaşırken siz kim oluyorsunuz da 'diktatörü' Allah'a havale ediyorsunuz? Peki gelip sormaz mı, **mesela Gülten Akın, mesela Yaşar Kemal, mesela Rosa Luxemburg,** diktatörlük diye nitelediğin hayatı değiştirmek için sen ne yapıyorsun?

"Efendim sırtlandık faşizmi, her gün evden işe, işten eve getirip götürüyoruz. Yalnız kalamıyor maalesef, sürekli ilgi istiyor. Bakımı epey pahalı. Çok da gürültü çıkarıyor. Salonun ortasına pislediği zaman huzurumuz kaçıyor. Ne yapalım sorumluluğunu aldık bir kere, avlanmayı öğreninceye kadar beslemek lazım."

Diktatörlük diye nitelediğin hayatı değiştirmek için sen ne yapıyorsun?

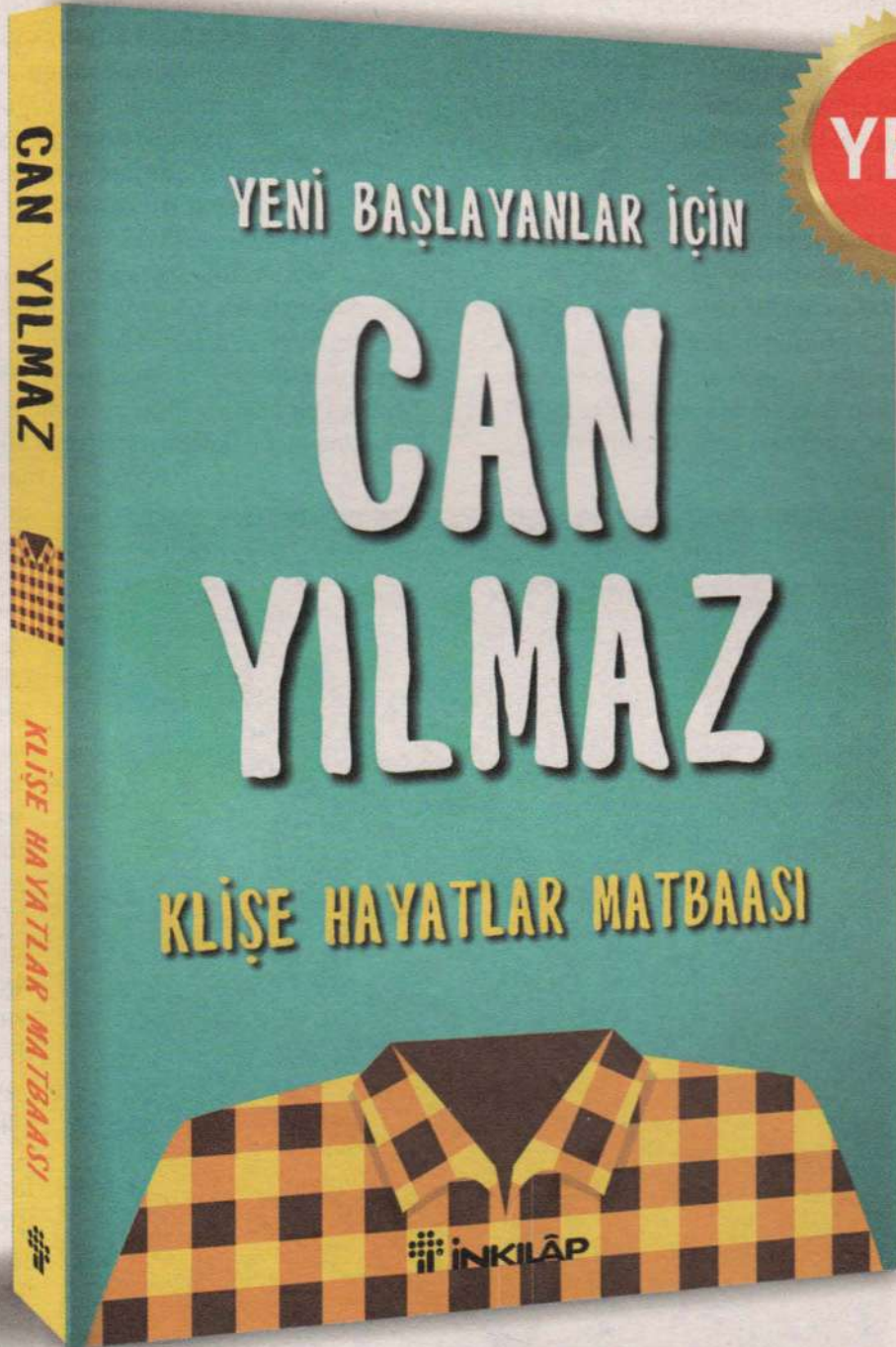
YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN

CAN YILMAZ

KLİŞE HAYATLAR MATBAASI

Eline sağlık Can Hoca, yine 1-0 öndesin... Benim kitabım bile yok... Yaptın yine numaranı...

*Seni seven kardeşin ünlü komedyen,
CEM YILMAZ*

*Sunay Akın'ın
önsözüyle*

İNKILÂP

İSTANBUL / Merkez Yenibosna • İSTANBUL / Sanal Mağaza • İSTANBUL / Fatih Historia • İSTANBUL / Avcılar Pelican Mall • İSTANBUL / Levent Metrocity
İSTANBUL / Acarkent Coliseum • İSTANBUL / Bahçelievler Metroport • İSTANBUL / Beykent Perla Vista • İSTANBUL / Ataşehir Migros • İSTANBUL / Cağaloğlu Sirkeci
İSTANBUL / İNKILAP KIDS Acarkent • ANKARA / Atlantis City Avm • İZMİR / Balçova • İZMİR / Çiğli • BURSA / Nilüfer

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
www.inkilap.com

Umay Umay

hangi evden kaçtığım

arada buhur denilen bişey göğsümün ortasında beliriyor. göğsümü yastığa basıp bağıriyorum; başlıycam ızdırabına. ve başlıycam her çok şeye tekrar. mesela bir veda bulmalıyım kendime. **herkes kendi vedasını bulmalı. ben seni kendi darağacımdan kurtardım.** zaten veda,dan doğurdum. sen de beni öptün ve kutsadin. kirli coğrafyalardan kaçırıp elimi tutmana izin verdim. kayıptım çünkü. bütün hikaye buydu aslında. alçak gönüllülük ya da yüce bir aşkın tarifi değil. sadece kayıptım. yıllarca içi dağıtılmış çekmece uykusuydum. serin bir bavuldum. plan yoktu. sen vardın. yolculuklar yoktu. sen vardın. aşk yoktu, sen vardın. her şeydin. hiçbir şeyim yoktu, sen vardın.

yavaşça dolaşıyorum satırların arasında. kendimi unuttunca uyandırıyor o tok ses. şu ampul patlatan seslerden. beynimi ovalıyor, parlatıyor vedalarımı. ne güçlü dikiliyorum kendi karşıma. **sana sevgilim demek istemiştım. bu kadar ağır bişey vardı umudum olan. "sevgilim çok ağırım bana bi kitap bul."** içinde yaşayıp düşmeyeceğim. taşınamaz olduğumu biliyordum. sence bu bi merteye mi? başka ülkede başka bi lisan konuşuyorum. "ş"leri kayıp ülkede. geçmiş zaman kipleri senin kirpiklerin olan. sevgilim mümkün olmayana tanıklık etmekte olan biten. göğsümüzü açıp atan kalplerimize bakıyorduk. kim kimi daha önce öldürmüştü sormuyorduk.

acı çıktıkçe uzayan elastiki bi zaman vardı gündemde. hep bi kaybın mektubuydu yazmaya çalıştığım ama ağlak bir veda oluyordu. **şimdi seni bırakabilirim. gerçek anlamda. hazır olur gibi it beni balkondan darağacına doğru.** tutduğum tüm ağaçlar, her düştüğümde karaladığım ağaçlar. ne muntazam her şey. şekilli bu acılar. belki de hiç düşmedim yanağından, hiç inmedim o arabadan. hiç sen olmadım. arada iyi hissettiğim, kurtulmamın mümkün olmadığı bir hastalığım varmış gibi.

kayıplar insanlar gibi kaybolmazdı. kendilerini kendilerinin asla tutunamayacakları dallara koyarlardı. senin beni aldığın veda gibi. her şey önceden yazılmıştı. **sevgilim öfkeni vicdanına sok. kanlı değil bu mendil. yanıldın.** mümkün değildi sevginin de ötesine geçmek. bu cinnet oluyordu. yok olma yok etme arzusu oluyordu.s onsuzluğa darbe vuruyordu. dilemek, hep istemek. Her şeye rağmen ve herşeyden çok demek küstahlıktı tanrı karşısında. makul olmak öğretilmişti bize. makul olamayacak kadar yalnızdık oysa. sana hiçbirşey demek istemiyorum. ama sadece ben artık yokum demek istiyorum. derini yüzüp kendi yokluğuma yapıştıracağım. gergin çerçeveye koyacağım. sonra gölgelerini ezberleyeceğim. veda,dan sonra geri dönebilmek için. şiir buydu.. bunu aramanın ızdırabı. ve dönüşebilir bişey.. ama asla tekrarı olmayan. şiir buydu; reçel kavanozuna düşmüş arı vızıltısı. korkuturdu duyanı. herkes inanmak isterdi aşkın evrenin salakça çarpışması olduğuna. **beni almaya geldiklerinde senin kokun vardı üzerimde. biraz coğrafya bilgim, biraz çiziklerim vardı ellerimde. hangi evden kaçtığım konusu tartışılıyordu. aşktan bahseden bir kişi bile yoktu.**

sustum. senden bana kalanlarla. şimdi şu hiç geçmeyen ağrı da bittiğinde gerçek bir veda olacak sana. ne hikmetse bu kaldırımda burnum bile kanamadan kalktım sanıyorsun. belki de hiç bulamayacağım sana uygun vedayı. düşüp kafamı kırsam da.. gürültü olarak kalacağım pencerenin altında. bu ızdırabı kim yarattı; çaresi olmayan kayıp raporu. olanlar kimi bağlar. kim hesap tutar-kim hesap verir. aşkım beni sakın bulma. bil ama, işaretledim tüm zamanları. asla kaybolmayacaksın rüyalarında. birlikte tanık olduğumuz mucizeyi anımsa. sözcükleri ve onların ritmini. bu rüzgarı bilmek demek. çılgınca gelen mutluluk hissi. tamamlanmak; ben yoktum,,sen vardın,,sen vardın ben yoktum,,

Beyrut'un göbeğinde Sabra mülteci kampında
İsrail bombardımanı sırasında ailesini kaybetmiş
küçük bir kız çocuğu. Yıl 1982.
Şu anda hayatta mı onu merak ediyorum.

Rıdvan Akar

korkuyor musunuz?

Nereye gideceğimizi, hangi yolu kullanacağımızı, nerelerde toplanmamamız gerektiğini, hangi saatlerin daha tehlikeli olduğunu, hangi muhitlerde dolaşmamamız gerektiğini konuşur haldeyiz.

Korkuyorum... Korku hem şahsi hem de bulaşıcıdır. Şahsi olanla alay edilir. Zira korkusuz olmak erdemdir. Korkaklar sevilmez, güvenilmez, küçümsenir. Bütün bu vasıflara rağmen korkuyorum. İçim üşüyor. Kaygılıyım. İçimdeki kasveti bir türlü atamıyorum. Okumaktan, izlemekten, fikri takipten kaçınır oldum. Umutsuzluğun ortasında, yarattığım o mini minnacık umut adasında yaşadığımı zannediyorum. Korkuyorum ve bu duygudan nefret ediyorum.

Korkuyorum... çünkü 40 yıldır beni belirleyen ve bundan sonrasında da belirleyeceğini bildiğim inancımın bana vazettiği determinizmin aksine, yaşam gitgide daha ürkütücü ve korkularımı artırıyor. Bu 40 yıl içinde "aynı suda tekrar tekrar ve tekrar yıkandığımı" hissediyorum. Korkularımın kaynağını da işte o tecrübe ve yaşanmışlıklar oluşturuyor.

Korkuyorum... çünkü gündelik yaşamımdaki faşizm, baskı, otorite ve terörün her türlü giderek hayatımıza çöktü. "Çökme" deyimini özellikle kullandım. Osmanlı'nın "müsadere" sisteminden ödünç alınmış bu "çökme" politikası sadece muarız olunan gazete, TV ve holdingler için değil, gündelik yaşamımızda özgürlüklerimiz için de kullanılır oldu. Özgürlüklerimize, gündelik yaşamımıza, alışkanlıklarımıza, sıradan uğraşlarımıza, mutluluğumuza ve umutlarımıza "çöktüler." Korkum bu "çökme" eyleminin anlık olmaktan çıkması ve tüm yaşamımıza şamil olması.

Korkuyorum... çünkü ben bu filmi daha önce görmedim. Önceki izlediklerim aslında fragmanmış. Bunu anladım. Çocukluğumun 12 Mart'ında yaşananlar aslında nasıl da masummuş. Bir parodiymiş. **Çocukluğumun abilerinin nasıl da erdemli ve nasıl da diğerkam olduğunu sadece okuyarak değil, o abileri görerek, yaşayarak ve dokunarak hissetmiştim.**

Kırık dökük silahlarla yaşanan bir "devrim" hülyasının, erdeminin sadası beni gençliğimde yakalayivermişti.

Korkuyorum... Oysa ben sonradan adına 68'e nazire yapılan 78 kuşağının bir çocuğuydum. Hani beş bin kişinin iç çatışmalarda yaşamını yitirdiği söylenen o sağ-sol kavgalarının bir neferiydim. Hani sokakların, mahallelerin, okulların, fabrikaların hatta şehirlerin paylaşıldığı o nefret ikliminin bir üyesiydim. Silahların gölgesinde gidilen okulların, savunulan mahallelerin nöbetçisiydim. Şimdi ne gariptir ki ülkenin son 6 ayında ölenlerin sayısı 2.500'ü bulmuşken -12 Eylül'ün gerekçesi o beş bin kişiye rağmen- dün de yaşananlardan değil, yarından korkuyorum.

Korkuyorum... 28 Şubat sürecinde ülke demokrasisinin üzerine "çöküldüğünde" okuluna gidemeyen, memuriyetten atılan, mağdur ve mazlum olanların şimdi "devlet olunca" yarattıkları korku ikliminin mağduru olarak yaşıyorum. Korkum... bütün yaşamım boyunca yaşadığım terör tecrübelerinin "çarpan etkisiyle" nasıl da giderek katlandığını görmekten kaynaklanıyor. 90'larda tanıştığımız canlı bombaların, şimdilerde tahrip güçlerinin böylesine yükselmesinden ürküyorum. Ancak iç savaş manzaralarında gördüğüm ve gözlediğim tank, top gibi ağır silahların şehirlerde kullanılmasının sadece evlerde değil, zihinlerde yarattığı tahribattan çekiniyorum.

Korkum nedensiz değil. Zira biliyorum ki bugün beni ve bizi esir alan bu korku iklimi önce can güvenliği meselesiyken şimdi ülke bekası sorununa dönüştükçe, baskı, yıldırma, tank, top ve canlı bombaların çapı büyüyecek. Şimdi gündelik yaşamımıza sinen korku bütün hayat biçimimizi belirlemeye başladı. Nereye gideceğimizi, hangi yolu kullanacağımızı, nerelerde toplanmamamız gerektiğini, hangi saatlerin daha tehlikeli olduğunu, hangi muhitlerde dolaşmamamız gerektiğini konuşur haldeyiz. Eve geç gelen, "gezmeye giden" evimiz için korku nesnesi. Bana, bize o korku sindikçe, yaşamımızı belirledikçe ardından gelecek olanı da biliyorum. Yaşadım. Görebiliyorum. Bizi bu cendereden kurtaracak bir halaskarı beklemeye başlayacağız. Bugünün korkuları için ülkenin yarınını feda edeceğiz. Biri ya da birileri gelse o sihirli değneğiyle bu kaba son verse! Kurtarıcılar bize yeniden sıradan, gündelik yaşamımızı geri verse! Evlatlarımız, büyüklerimiz ve sevdiklerimiz için yaşadığımız korku ve kaygıları bitirse! **Yeniden sokaklarda gülerek, rehavetle dolaşsak, yeniden haberleri izleyecek cesaretimiz olsa, yeniden hayla, huyla ilgilensek, terörü değil, küçümsediğimiz o aptal haberleri konuşsak!**

Korkum tam da burada başlıyor. 40 yılda beşinci defa halaskarlardan medet umulan bir korku atmosferinin yaratıldığı sürece doludizgin gidiyoruz. "Kurtarıcı" denilince yaşanmışlıklar ve teamüller gereği akla ordu gelirdi. Şimdilerde başka aday da var. "Kaos"un alternatifi bir başkanlık sistemi beklentisi korkudan besleniyor. Zira güçlü, basiretli, kararlı ve yumruğunu vurduğunda istikrarsızlığı ortadan kaldıracak otoriter bir liderlik vurgusu, sadece Türkiye'de değil, bu kaos ortamının yaşandığı bütün ülkelerde prim yapabiliyor.

Şimdi benim kadar korkuyor musunuz, bilmiyorum. Yazının başında söylediğim gibi korku hem şahsidir hem de bulaşıcı. Korkum size bulaştı mı? "Haksız mıyım?" diye sormuyorum. Korkuyor musunuz?

**Özgürlüklerimize,
mutluluğumuza ve
umutlarımıza
"çöktüler."**

Aylin Balboa

bıktım

Kâbuslarla uyumaktan, harap bitap uyanmaktan, elimden bir şey gelmediği için kendimi suçlamaktan bıktım. Hiçbir yere boşaltamadığım bu öfkenin namlusunu her seferinde kendime doğrultmaktan bıktım.

"Siz ne dersiniz deyin, ben bıktım. Nah burama geldi.

Neredeyse öfkeden, çaresizlikten boğulacağım.

Kendimi kandırmaya çalışıyorum. İyi olacak, iyi olacak!

*Başkalarını da kendimle birlikte kandırmaya ya da yönlendiriyorum belki, iyi olacak, iyi olacak."**

Bıktım. Neşeli, güneşli hikâyeler anlatmak isterken buna izin vermeyen tüm bu koşullardan bıktım. Patlayan bombalardan, patlama ihtimali olan bombalardan, ölenler için ağlamaktan, ölür müyüz diye ağlamaktan, genel olarak ağlamaktan bıktım. Parçalanmış insanlar denmesini, vücut bütünlüğü sağlamamayan cesetler denmesini normalmiş gibi karşılamaktan bıktım. Ölenlerin sadece sayı olmasından, sayı yetersizse mühim bir hadise yerine konmamasından, yeterliyse birkaç gün içinde unutulmasından bıktım. Büyük büyük büyük insanların sırayla televizyonlara çıkıp kocaman kocaman laflar etmelerinden, tüm bu olanları ancak ve sadece esefle kınamalarından, bunu yaparken de kirpiklerinin dahi titrememesinden bıktım.

Eteğinin boyuna, kahrkahanının tonuna ve saymaktan ar edeceğim daha nice nice şuyuna buyuna laf eden ahlak yaygaracılarının, karşılarına çıkan her şeye uçkur çözdüren sapıklıklarından bıktım. Sevdiklerime her bakışta, acaba bu son bakış mı diye düşünmekten, sürekli diken üstünde oturmaktan bıktım. Yaşamayı bu kadar severken yaşayacak dermanı bulamamaktan bıktım. Şans eseri bir şeye sevinecek olsam, başka şeyler için üzülenler vardır diye utanmaktan bıktım. **Çaresizlikten, çıksızlıktan, umutsuzluktan bıktım.**

Geçenlerde meyve sebze alışverişi için pazara gittim. Marul alıyordum, tezgahın önüne bir kadın geldi, muhtaç olduğu her halinden belli. Satıcıya dedi ki "Bana o atılacak yapraklardan biraz verir misin?" Arka taraftaki çürümüş ve çöp diye ayrılmış marul yapraklarını kastediyordu. Anlıyor musunuz? Çöp yani.

Pazar toplanırken satıcı tarafından konteynıra kadar götürülmeye bile tenezzül edilmeyecek artıklardan söz ediyorum. Adam "Veremem başka kapiya" dedi. Böyle dimdik tek nefeste ve kesin bir kararla. İnanamadım. Ben adamla, niye vermiyorsunuz manyak mısınız zaten atmayacak mısınız onları diye kavga ederken kadın gitti. Adam ne cevap verdi biliyor musunuz? Verirsem alışıyolar sonra hep geliyorlar. İnsandan değil de köpekten bahseder gibi. Senin marulun da insanlığın da yerin dibine batsın.

Ben bıktım. Birilerinin üstüne basa basa yukarı çıkmaya çalışanlardan bıktım. Kendileri hiç ezilmemiş gibi, fırsat buldukları ilk anda düşene tekme

atanlardan, göz göre göre büyüyen bu vicdansızlıktan bıktım. Bir şeye sahip olmayanın sefilliğinden değil, olanın rezilliğinden bıktım.

Bizim bir Fatma Teyze vardı. Oğlunu çok genç yaşta trafik kazasında kaybettikten sonra hafiften akıllı gitti. Zaten biliyorsunuz, akıllı olan delirir. Neyse işte, Fatma Teyze o günden sonra bahçesine ektiği her çiçeği, her ağacı oğlum diye diye sevdi. Öyle ki, kısa sürede, yas tutmak için kurulmuş o bahçe, rengârenk çiçekleri ve meyveleriyle, önünden geçen herkesi neşelendirir hale geldi. Birkaç yıl önce öldü Fatma Teyze. Dediklerine göre oğlunun yanına gitti, bu kısımdan emin değilim. Ama kızı, kendisine miras kalan o bahçeyi, gözyaşları ve ağıtlarla satır satır ilmik ilmik işlenen o bahçeyi, tek gecede, baltalarla kepçelerle dümdüz etti.

Ben bıktım. Bu hatırsızlıktan, bu hatırsızlıktan, bu dümdüz kaba saba izansızlıktan bıktım.

Diğerlerinin yanında önemsiz kalır ama; otobüste koltuğunu teklifsizce arkaya yatıran, ayakta insanlar beklerken boş sandalyeleri çantalarıyla doluşturan, selam verdiğinde suratına sığır gibi bakan, markette kasiyere, mağazada tezgahtara, apartmanda kapıcıya it gibi davranan, özür dilemeyi güçsüzlük sayan, lütfen demeyi ağzına yakıştıramayan, teşekkür etmekten haberi olmayan, parasını ödediği her şeyin sahibi olduğunu sanan bu işgalci bu nezaketsiz bu üslupsuz kalabalıklardan da bıktım.

İyi şeyler, kendileri ve başkaları için faydalı şeyler yapmak isteyen insanlara ne kıymeti var ki diye düşündüren her şeyden, tüm heveslerin kursakta bırakılmasından bıktım.

Kâbuslarla uyumaktan, harap bitap uyanmaktan, elimden bir şey gelmediği için kendimi suçlamaktan bıktım. Hiçbir yere boşaltamadığım bu öfkenin namlusunu her seferinde kendime doğrultmaktan bıktım. En ufak bir coşku ve istek duymadan sırf mecbur olduğum için çalışmaktan, robot gibi yaşamaktan bıktım. Etrafımdaki herkesin aynı yorgunluğu taşıdığını görmekten, içimdeki boşluktan, içi bomboş bakışlarla karşılaşmaktan bıktım.

Bir yolunu bulup gidecek olsam

bırakacaklarımı, kalacak olsam

yaşayacaklarımı düşünmekten bıktım.

Her şeyin üstesinden geldim de, bu

ülkenin altında kalmaktan çok bıktım.

Şans eseri bir şeye sevinecek olsam, başka şeyler için üzülenler vardır diye utanmaktan bıktım.

"Ben sevgiden, sevinçten söz açmak istemez miyim, delice, çılgınca, içim taşta taşta, bir sevinçten söz açmak istemez miyim?"

Ben sevinçli adamım.

*Bu dünya böyle olmasa, böyle kara, karanlık olmasa, ben sevinçten taşar coşardım."**

Sevmek, Sevinmek, İyi Şeyler Üstüne isimli kitabından.

*Alıntılar Yaşar Kemal'in Sevmek, Sevinmek, İyi Şeyler Üstüne isimli kitabından.

Cem Davran

fetbaz

Karşılaştığın insanların her birinden bir tortu kalıyor hayatında. Tanıdık, tanımadık herkes birbirinin hayatına dokunuyor. İşte o dokunuşların bir bölümü çocukça bir kırgınlıkla son buluyor.

İri yarı bir adamdı. Eski Tarlabası yolunun köşesinde beklerken, gelen lüks bir arabanın önüne kendini attı, gözlerimle gördüm. Çok küçüktüm ama adamın bilerek yarattığı kazayı şaşkınlıkla izledim. Ani bir fren yapan arabadan şık insanlar indi ve yerde yatan adama yardım etmeye çalıştı. Akşam karanlığı çökmek üzereydi, eve girmeden arkadaşlara anlatmak için koştum, nefes nefese konuşmaya başladım. Fazla ilgilerini çekmedi, bir tanesi: "Fetbaz o fetbaz" dedi. "Hep yapar o numarayı. Önemli bir şeyi yoktur. Hastane parasını alır kumara gider." Yaralanma pahasına, seçtiği arabanın önüne atlayan adam birazdan önümüzden geçti. Hafif sekiyordu, üstünü başını temizleyerek köşedeki büfeden bira aldı içmeye başladı. Hayatım boyunca karşılaştığım ilk "fetbaz" onu izlediğimi fark etti, "Kimin oğlusun" dedi. Babam mahallede sevilen, sayılan biriydi, adını duyunca gülümseyen gözlerle "Babana selamlarımı, saygılarımı söyle. Sen de git artık eve, merak ederler."

Geçen gün arabayı park ettim, çok fazla bilmediğim bir ara sokakta yürümeye başladım. Az ileride orta yaşlı, ufak tefek bir adam yere yığıldı. Durumu gören bir kadın ve ben hemen yardıma koştuk. Sara krizine benzer bir şey yaşıyordu. Kendine zarar vermesini engellemeye çalışırken, köşedeki bakkaldan soğan istedik koklatmak için. Bakkal dışarı çıktı, baktı ve "Boşverin, ilgilenmeyin fetbaz o" dedi. Yerdeki adamın yanına gitti, "Kalk lan fetbaz, yürü git işine kırarım kafanı." Kriz geçiren adam bir anda kalktı "Sana ne lan, ne karışyorsun?" dedi, gözümüzün içine bakarak uzaklaştı. Kısa süren toplantıdan çıktım, hafif yağmur başlamıştı. Sık adımlarla kaldırım kenarından seğırtirken köşede tanıdık gözlerle karşılaştım. "Merhaba abi. Az önce tanıdım ben seni, hayranız sana. Söyleyemedim kusura bakma. O bakkal her boka maydanoz olur. Ona ne zararım varsa, yavşak işte. Senin şey filmin vardı ya bayılırdım ben ona. Hani üçüz oynuyorsun falan." Hiçbir şey söylemeden yürüdüm.

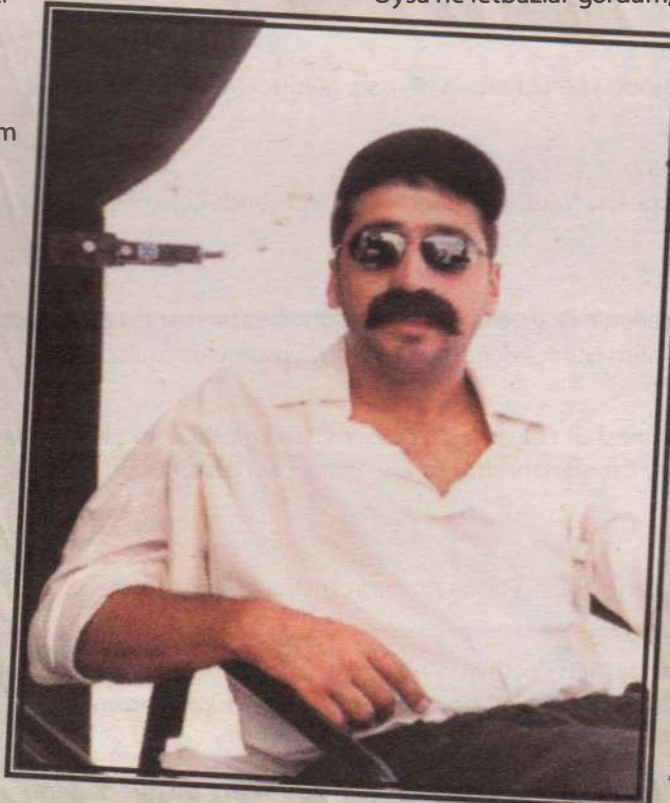
Merak ederler diye değil ama bir an önce babama gördüğümü anlatayım diye hemen eve işinladım kendimi. Arabanın önüne atlayan fetbazın birkaç hikâyesini anlattıktan sonra babam "Böyle insanlarla çok karşılaşacaksın, dikkatli ol" dedi. "Bazen hiç anlamayacaksın, hiç fark etmeyeceksin. Bazen de öylelerini tanıyacaksın ki bu basit mahalle fetbazlarını görmezden geleceksin. **Sen masumiyetle büyü oğlum. En büyük cesaret, iyi kalabilme çabasıdır. Aklınla kalbin kardeş olsun.**"

Söylemedim ama kriz geçiren adamın sağ kaşından kan sızıyordu. Dönüp uyarmak istedim, vazgeçtim. Tuhaf, çocuksu bir kırgınlık engel oldu nedense. Karşılaştığın insanların her birinden bir tortu kalıyor hayatında. Tanıdık, tanımadık herkes birbirinin hayatına dokunuyor. İşte o dokunuşların bir bölümü çocukça bir kırgınlıkla son buluyor.

**Çaldığını,
aldığını ihtiyacı
olana dağıtan masal
kahramanlarına
hiçbir çocuk
inanmaz artık.**

Binbir Surat Ali gördüğüm en usta ve en sempatik fetbazdı. En son incecik bıyıklı, saf bir koyun tüccarı kılığında gördüm onu. Harbiye'de bir kahvehane ortamına bir süredir kendini böyle kabul ettirmiş, zopalara daş dizilen oyundan oynayalım mı diyerek okeye dördüncü olmuş ve küçük küçük para kaybetmiş. Kenardan oyununu izleyenler, ağam sen bu oyunu yeni öğrendin herhalde, böyle çok kaybedersin haberin ola deyince; para möhim değil sevdim ben bu oyunu gardaşlar diyerek saflıkta zirve yapmıştır. Son günlerde aynı kitle; ağam maşallah şansın açıldı, yanlış oynasan da taş akıyor diyerek, konuyu kadere bağlasa da, Fetbaz Ali'nin kurduğu tezgâh çift okey boşta dönerek devam etmiştir. Kahvehane kadrosu, hassas koyun tüccarının okey taşlarını nasıl sevk ve idare edebildiğini hiç bilemediler. **Üstteki taşa uzanırken, uzun parmaklarıyla balyanın dördüncü taşını çekebildiğini hiç göremediler.** Hayatı korumak, yaşananları en temiz yerinden tutmak dürtüsü, belki de örneklerin az zararlı olanlarını hatırlamakta ısrar ediyor. Oysa ne fetbazlar gördüm, görüyorum, kitlelerin geleceğini iç

cebinde saklayan. İhtiraslarını, sonsuza kadar var olma egosunu, haksızlık, adaletsizlik, vicdansızlık nöbetleriyle açığa vuran. Ve ne fetbazlar gördüm, bir çocuğa evine git merak etmesinler diyemeyecek kadar az insan. Dolandırıcılık, büyük vurgun uzmanları, hırsızlık ve bilumum polisiye kavram sıradan aforizmalara dönüştü, normalleşti. Mahallenin delilerini yâd eder gibi bahsettiğimiz eski zaman fetbazları, günümüz bilançolarında görünemeyecek kadar zararsız kaldı. Şimdi, bugünden yarına yapacak bir şey yok belli ki. Çaldığını, aldığını ihtiyacı olana dağıtan masal kahramanlarına hiçbir çocuk inanmaz artık. Eskinin kötüsü bile iyiydi, yanlış bile doğruydı diyerek, sürekli masumiyet vurgusu yaparak sadece kendimizi kandırıyoruz. Muhtemel sonumuz için hazırlıktan başka bir şey değil bu. Elimizde üç beş "fetbaz" hikâyesi kalmış, aynı cümle içinde sayısız yalan söyleyen insanlar arasından, ehven-i şer ayıklamaya çalışıyoruz. İnsanız ya; biz seçtik bu yolu, biz tercih ettik en kolay mutluluğu. FETBAZ biziz artık.

Murat Meriç

Şu arabesk dedikleri...

Arabesk, kimine göre çağımızın belası, kimine göre müzik türlerinin hası! Hastalıklı bir ilişkimiz var bu türle.

İtirazlar, adından başlıyor: Mimari bir terim, bir işleme sanatı, temel bale pozisyonlarından biri arabesk ama bazılarının göre bir "tür" değil, hatta müzik bile değil. Bir dönemin en büyük modası ama bugünlerde Batılıymışız gibi yapıp "dışardan" baktığımız bir "nostalji". Ben arabeskin hasını sevenlerdenim. Özeti şu: 1950'li yıllarda Abdullah Yüce'yle başladı, '60'lı yılların sonunda Orhan Gencebay'ın dokunuşuyla rayına girdi, '80'li yıllarda (Özal sevdiği için biraz da devlet desteğiyle) zirveye ulaştı ama sonrasında 'pop'a bulaştı ve yavaş yavaş yok oldu. İnkâr etsek de hepimizin hayatına değdi ve kimimizde derin izler bıraktı.

Bu ay bir değişiklik yaptım, tüm zamanların en iyi on arabesk şarkısını belirledim. Hazırladığım liste tümüyle kişisel. İtirazların muhatabı benim. Bir gün oturdum ve arşivimdeki arabesk plaklar arasında dolandım. Dinlerken on tanesini kenara ayırdım, bir de istek şarkı yaptım. Yerleri talaş kaplı salaş ve loş bir meyhanede demlenirken pikaptan dinleyebileceğiniz şarkılar bunlar... Ekseriyetle hisli, zaman zaman neşeli yorumlar –ki "dem" bizi umutsuzluğa düşürmesin.

Şüphesiz eksikli bir liste. Son dakikada çıkarttığım "Kimbilir", "Günün Birinde" gibi şarkıları eklemeye kalksaydım, uzardı. Uzamasın, tadında kalsın. Bir not daha: Şarkıları yıllara göre dizdim –ki sıralamada haksızlık olmasın. Şerefe!

Tüm zamanların en iyi 10 arabesk şarkısı

Yağmur – Mine Koşan (1971)

Erkin Koray'dan bildiğimiz o meşhur Vedat Yıldırım bora şarkısı: "Yağmurun sesine bak, aşka davet ediyor / Cama vuran her damla beni harap ediyor" dizeleri, Mine Koşan yorumuyla içimize işliyor.

Taht Kurmuşsun Kalbime – Esengül (1973)

24 yaşında şaibeli bir trafik kazasına kurban giden Esengül'ün alametifarıkası. Liste onsuz eksik olurdu.

Dertler Benim Olsun – Orhan Gencebay (1974)

Elbette "Bir Teselli Ver"den "Batsın Bu Dünya"ya ve hatta "Ya Evde Yoksan"a uzanan diğer Gencebay şarkılarını unutmadan...

İşte Bu Bizim Hikâyemiz – Bülent Ersoy (1980)

Şarkı kendini anlatıyor: "Seni gördüğüm o günden beri / Kalbim perişan, gönlüm bir deli..." Dahasına gerek var mı? "Öyle saf, öyle temiz" işte.

Bir Kulunu Çok Sevdim – İbrahim Tatlıses (1981)

Yerine geçebilecek bir diğer İbrahim Tatlıses şarkısı, "Mutlu Ol Yeter" –ki ikisi arasında çok gidip geldiğimi itiraf etmek durumundayım.

İtirazım Var – Müslüm Gürses (1981)

Arabeskin mottosunu yazmaya kalksak, bu şarkının ilk dizeleri yeterli olurdu: "İtirazım var bu zalim kadere / İtirazım var bu sonsuz kedere..." Sadece Müslüm Gürses değil, Bülent Ersoy yorumu da muazzamdır.

Acıların Çocuğu – Küçük Emrah (1985)

İlk "küçük" yıldızlarımızdan biri olan Emrah, o meşhur bakışıyla bu şarkıyı söylediğinde arabeski bambaşka bir hatta sokacağını bilmiyordu belki. 1980'li yılların en meşhur şarkısı. Emrah, '90'larda büyüdü ve memleketin ilk stadyum konserini verdi.

Benim İçin Üzülme – Bergen (1986)

Bergen repertuarındaki onlarca şarkı arasından sıyrılan, Funda Arar yorumuyla bugüne taşınan...

Seven Kiskanır (Kıskanıyorum) – Hakkı Bulut (1986)

Devletin "acısız arabesk" hamlesi! "Falcı"nın ya da "Ben Köylüyüm"ün yerini tutamaz belki ama Hakkı Bulut denince akla gelen ilk şarkı: "Henüz üç yaşında bir kardeşim var / Seni ondan bile kıskanıyorum..."

Sabahçı Kahvesi – Ferdi Tayfur (1992)

Ayrılık, yalnızlık, hasret ve daha nicesinin buluştuğu şarkı. Arabeskin kralı Ferdi Tayfur'un geç dönem "hit"lerinden.

Sen Aldırma – İbrahim Erkal (1998)

Son büyük arabesk "hit"lerinden. "Canısı" ile tanıdığımız İbrahim Erkal'ın yürek dağılayan şarkısı. Erkal, sonrasında bu başarısını sürdürmedi ve daha çok televizyon dizileriyle adından söz ettirdi ama bu şarkılar hâlâ dillerde.

İstek şarkı:

Özer Şenay – Derdi Sevdiren (1976)
Zeki Müren'in seslendirdiği
"Anne'm"den Erkin Koray klasiği
"Arap Saçı"na, Ferdi Tayfur şarkısı
"Canıma Yetti Kader"den Suavi'yi
tanınamıza sebep "İki Gözüm
İki Çeşme"ye bildiğimiz pek çok
şarkının bilmediğimiz bestecisi Özer
Şenay. "Derd Sevdiren",
onun tek 45'lik plağından bize
ulaşan bir şahane: "Gönlüme
aşk bu diye / Derdi sevdiren" diye
başlıyor ve şu nakarata bağlanıyor:
"Sen gönlümün kâbesi / Ömrümün
efsanesi / Aşkımın pervanesi / Dön
artık // Derdimde neşemde sen
/ Cennetteki köşem sen / Tanrı
aşkına sevdim / Sev artık..." İlk ona
girememesinin tesellisi, bizzat
Özer Şenay'ın, 64 numaralı Roll'da
kurduğu şu cümlede: "İkinci
adam olmak güzel. Garanti
ikinci adamsın çünkü. Üçüncü
olmuyorsun, bu güzel."

Vedat Özdemiroğlu

yeni başlayanlara östaki yayınlarından ünlü yazar özgeçmişleri!

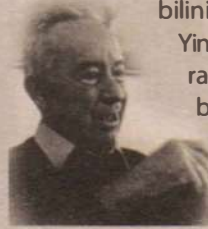
Lev Tolstoy: Rusya'nın steplerinde doğmuş, step Rusyalarında büyümüştür. Moskova Garı'nı görür görmez yazar oldu ve ilk eserini bir trene sol elle yazdı. Oysa solak değildi. Rusçada duyarlı anlamına gelen "Şutvegol" dergisini çıkarttı. Yazdığı "Hacı Murat ve Ortakları Kuruyemiş", "Abra Kadabır" ve "Savaşma Barış" adlı romanlarında insanlığa çeşitli öğütler veren yazar, son 11 yılında sakalını kitap ayracı olarak da kullandı...

Vasconcelos: Ön ismi olmayan Brezilyalı yazar ve ön libero. "Şeker Pancarı" adlı kitabı okurken yenebilme özelliğiyle nice eve girmiştir. Romanın çocuk kahramanı Zeze, şimdi büyümüş ve Rio'da büfe açmıştır. Ortağının adı ise Pepe. Yazar, evli ve evlilikten bıkkın ve yedi veya sekiz çocuk dayısıdır...

Yaşar Kemal: Gerçek adı Yaşsa Kemal'dir. Çukurova'da doğdu fakat Çukurova'da doğan tek kişi o değildi. Genç yaşında Zalim Ağalar Şenliği'nde halay çekmeyi reddettiği için Japonya'ya gitti ve orada "Ninja Memet" adlı yapıtını kaleme aldı. Çok çeşitli dillere çevrildi, o kitapları okumaktan bir sene kendi dilini unuttuğu rivayet edilir. "Yer de bir, gök de bir", "Karıncanın Şu Ettğine Bakın", "Ferhat Göçer Kan Ağlıyor Baksana" bazı eserleridir...

Yusuf Atılgan: Ülkemize butik oteli getiren kişi olarak da bilinir. Ege bölgesinde doğdu, on yaşında "Yine mi Sözeliz, Yine mi Çiçek" adlı ilk hikayesini yazdı ve Pornova adlı radikal dergide yayınlattı. "Anayurt Hotel" adlı romanında bireyin yalnızlığını ve toplumun süveter tutkusunu işledi. Romanın kahramanı Zebercet, herhangi bir kahramanlık yapmıyor hiç idi. Yazar, kendi adında, soyadında olmayan e'yi kahramanında çokca kullanarak, "E yani?!" mesajını vermiştir ve de böyledir...

Charles Dickens: Bir İngiliz anahtarcısının dördüncü oğlu olarak, İngiltere'de ve İngilizce olarak doğdu. Londra'nın Sisi Radyosu'nda program yaptı. Ama canlı yayında hiç konuşmuyor, hep yazıyordu. Bununla yüzleşti ve yazar oldu. "Tom Savoy Pastanesi" adlı romanı, yüzyıllarca elden ele gezdi çünkü tek nüshaydı...

Friedrich Nietzsche: Alman filozof ve Doğu Alman gümrük memuru. Kirlarda ayaklarıyla denemeler yazdıktan sonra, Berlin Fikir Akademisi'ne üstün insan olarak atandı. "Böyle Buyrun Zühtü" adlı romanı şahane gibi bir çalışma olarak karşılandı, yazar için için sevindiyse de çaktırmadı. Yalnız valla da hakaten hiç çaktırmadı. Bıyığının kendisinden ayrılıp tez yazmasına çok içerledi ve son olarak "Atlara Değil Tek Ata, O da Sadece Bir Kere Fısıldayan Adam" isimli bir piyes, belki de yazdı mı ne?

Sait Faik: Sait Mait diye de bilinir. Genç yaşında yanlış bir vapura bindi ve Burgazada'ya düştü. Ada o vakit ıssızdı; Faik, ısınmak için hikayeler yazdı. İstanbul sevgisi ve İzmit'e mesafeli duruşuyla tanınır. "Adalardır Adam Eden Adamı", "Son Kuşbaşı Ustaları", "Abasıyanık mı Kafasıbozuk mu?" yazdığı kitaplardan ne eksik ne fazla, üç tanesidir...

Fyodor Mihayloviç Dostoyevski: Prusya'da doğdu. On yaşında P'yi aldırdı. Türklerin ta o kadar uzaktan gelip, niçin Rus sınırında nihayet durduklarını düşünün düşünün yazar oldu. "Suçluysam Arayın", "Belatından Notlar", "Beyaz Gecelik", "Karamurat Kardeşler" yapıtlarından bazıları. Kumara olan düşkünlüğü yüzünden, ilk evliliğini Karo Kızı ile yaptıydı...

Reşat Nuri Güntekin: Hüseyin Rahmi Gürpınar olmayan yazardır. Öğretmenliğe başladı ama öğrenciliği de seviyordu ve ilk hikayesini ahşap bir konağın full çelik mahzeninde yazdı. "Çalıkuşu" adlı romanı, Manyas Kitap Fuarı'nda altı bebek ödülüne layık görüldü. Yazar, bu romanda yenilikçi kızlara cesaret verirken, bir yandan da memleketine tesis yaptırmaya çalıştı. Devrik cümleye aşırı düşkün oluşu, dikkatli gözlerden ve Niğdeli gençlerden kaçmamıştır...

Sabahattin Ali: Ünlü Türkçe harfleri, a ve 'i'dir. Kuyucak'ta doğsaymış. Bina mantolama işinde çalışırken, Madonna ile tanışarak yazar oldu. Bir süre "Selahattin Abi" takma adıyla yazdı ama çok kısa bir süre, sadece yarım gün. Yuvarlanarak gözlük takmasıyla ünlüdür ya da yuvarlak...

Victor Hugo: Geçmiş yüzyıllarda yaşayan çok önemli ve sinirli bir Fransız yazar. Geçmiş derken, o yaşadığı zaman şimdiki zaman idi, daha o zaman geçmiş değil idi. Sirtında tambur taşıyan Zangoç Quaresma'nın ve sokak koçu Esmer Abla'nın hayatını anlattığı "Selfieler" çok ilgi çekti. "Ben roman yazmam, romanlar benim alnımı yazarlar" lafını söylemiş fakat çok hızlı söylediği için çoğu kişi anlamamıştır. Resme de bulaşmış, yaşlanınca yağlıy kesip karakaleme dadanmıştır...

Mithat Cemal Kuntay: "Üç İstanbul" romanıyla şöhret kazanmıştır. İlk üç boyutlu kitabı yazan kişi olarak bilinir. Öyle diyen biriyle ben tanıştım. Kuntay, romanının kahramanı yazar Adnan Bey'in gerçek kişi olduğunu kitap çıktıktan sonra öğrenmiş ve bu süreçte yeni başka bilgiler de öğrenmiştir. Romandaki yan tip Sakallı Celal, aynı zamanda yazarın sözlüklerdeki gizli adıdır...

Nikolay Gogol: Ünlü Rus salatasıyla aynı diyardandır. Sen Petersburg, ben Sibirya, müfettiş kisvesiyle tüm ülkeyi gezmiş, sessizce gözlem yapmış insandır. Yazarlığı başka mevzu, adamın dibidir. "Ölü Canlar" adlı eserinde zombilerin sorunlarına eğilmiş, "Palto" adlı hikayesinde ise tüketimi körükleyerek ilk ürün yerleştirmeyi, nasıl derler, çakmıştır. Bazı yazdıklarını yaktığı gibi, askerliğini de yakmış olduğu ara ara söylenir...

Oğuz Atay: Türkiye Ruhu üzerinde çalışırken tesadüf sonucu Gürcistan Ruhu'nu saptayan modern yazar. Roman kişilerine ilginç isimler bulmakla ünlüdür. Buna karşın kedisine "Minnoş" ismini reva görmesi manidardır. "Tutunamayanlar" adlı romanın esasen tıknaz bir adam olduğu ve kendisini yazsın diye yazarı yarattığı dile getirilir. Her kişinin kendine göre bir fikri olabiliyor...

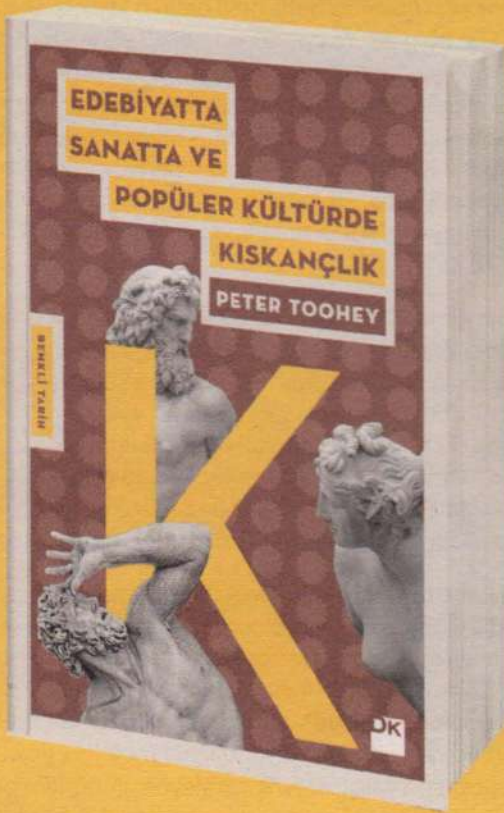

Cervantes: Ünlü Don Kişot epizodunun ve Sancho Panza novellasının ve Dülcinea nutellasının tek yazarı. İspanyol'du ama iki kere, dört kere onu Portekizli sanan da oldu. Şövalye gibi bir yaşamı savunmuş, emekli olana dek de bir kere mat zırh giymemiştir. Son hikayeyi yazdığını düşünürken, ilk romanı yazmış olduğuna sonradan sonraya ayıkmiştir. Adı, Zaragosa'da tam teşekküllü bir yeldeğirmenine verilmiş, törene belediye personeli ve yakınları katılmışlardır...

Aşk Üçgeni. Hani o “Üçüncü Şahsın Şiiri”ni acı, öfke ve çaresizlik hissiyle dolduran üçgen.

Toohey'in peşine takılıp edebiyatta, sanatta ve popüler kültürde aşk üçgeninin izini sürdüğünüzde göreceksiniz ki dünyanın en büyüğü öykülerinin harcı aşk üçgeni ve kıskançlıkla atılıyor.

Etli olmanın makbul olduğu dönemlerden 21. yüzyılın bir deri bir kemik mankenlerine uzanan çizgide ince ve sağlıklı beden saplantısı nasıl oluştu?

Georges Vigarello, görkemli şişmanlardan, şişmanlığın ayıplanmasına giden süreci, barındırdığı toplumsal gerilimlerle birlikte başarıyla aktarıyor.

Nihat Sırdar

serin sulardan kızgın kumlara...

Bir Berlin hikayesi...

O güne kadar sayısız konuk ağırlamışız fakat hepimizi bir heyecan bastı. Korkuyla karışık bir heyecan aslında. Stüdyoyu kurduk. Şahin K geldi.

İlk Berlin seyahatim. Yıllardır hem şehri hem dünyayı ikiye bölen duvarıyla ilgili sayısız kitap okuduğum, film seyrettiğim Berlin'e gidiyoruz. Alem FM zamanları. Teknik kadro olarak Bülent, yancı olarak Sivrisinek, hamimiz ve genel müdürümüz Giray, kadim dostumuz Atacan Tırnova ve ilaççı arkadaşımız Sinan'dan oluşan kadromuz çok şenlikli.

Uçakların pencere kenarı koltuklarının hangi uçak tipinde hangi sırada uyumaya ve kafa dayamaya en müsait olduğunu bildiğimden ona göre ayarladım. Koltuğumda mis gibi çektiğim uykunun arasına giren yemek faslı ve geyik muhabbetleri neticesinde Tegel Havalimanı'na iniş yaptık. Berlin'in en eski alanında körükten itibaren bir pasaport sırası başladı.

Zaten dar olan körükte iki insanın yan yana ancak yürüyebileceği alanda bekliyoruz. Derken arka sıralardan bir amca ve teyze çaktırmadan ona pardon, buna afedersin, ötekine enşuldigung diye diye sırasının önüne doğru gelmeye başladılar. "Yavaş amca. Bak burası Almanya. Medeniyete geldik" derken sağlam bir omuz hareketiyle benim de önüme geçen amca tamamen Türk usulü olarak pasaport sırasının en önüne geçti. **Demek medeniyet için pasaportu da geçmek lazım diye düşünerek sıramızı bekledik.**

Pasaport polisindeki ahiret sorularından defterdeki çok fazla damga ve vizelerle ilgili duruma karşı İngilizce sorulan "TIR şoförü müsünüz?" sorusunun sadece "şoför kısmını anlayan ben, içimden "Niye araba kullanıp kullanmadığımı merak etti ki acaba" diye geçirip "evet" dediğim için hızlıca geçtim.

Almanya topraklarına radyocu olarak değil bir TIR şoförü olarak adım atmış oldum anlayacağınız.

İlk bakışta dikkat çeken sistem, düzen, kurallar, tabelalar, çizgiler ve buna harfiyen uyan insanlar izlenimi gayet Türkçe "Taksi lazım mı abey" sorusuyla bir anda dağıldı. Berlin taksi şebekesini ele geçirmiş kardeşlerimiz tarafından hemen kafalandık ve arabaya atladık. Yıllardır memleketin en dandik arabalarının taksi olmasına alışkın olduğumuz için doğal olarak götümüz Mercedes taksiyi yadırgadı.

Hemen bunun üzerine ve taksi işinin getirdiği para üzerine sohbet başladı.

Oradaki taksi sisteminin Türkiye gibi olmadığını, plaka mafyası durumunun ortadan kaldırıldığını ama öyle her önüne gelenin taksicilik yapamayacağını anlatan taksi şoförümüz tek bir korna sesi çıkarmadan, her kavşakta sinyal vererek, tüm trafik kurallarına gayet riayet ederek ve en önemlisi bizi uzun uzun dolaştırmadan en kısa yoldan otelimize getirdi. Yolların muntazamlığı, binaların ne kadar iyi korunduğu gibi yorumlar yapa yapa otele girdik. Artık burada biraz Almanca duyarız derken resepsiyondaki arkadaş "Berlin'e hoş geldiniz" diyerek bizi gayet renkli ve Türkçe karşıladı. Dolayısıyla yıllardır söylenen "Almanya'yı Türkler işgal etti" sözünün doğruluğuna artık ekip olarak inanmaya başladık.

Tavanları gayet yüksek odalarımıza yerleştikten sonra dışarı çıkmak için adımımı sokağa attığımda sağlam bir omuz darbesiyle yalpaladım. "Yuh ulan Alman ayısı" diye girişecekken bana omuz atan adamdan şöyle bir ses geldi: "Kusura kalma gardeş."

Toplam 2 saatlik Berlin mevcudiyetimde halen bir Alman temasım olmadı diye düşünürken bana çarpan adamı bir yerden tanıdığımı fark ettim. Tanıyorum kesin. Ama nerden?

"Siz de mi Türksünüz, memleket neresi" sohbeti sürerken bir anda beynimde bir ışık yandı. Işığın aydınlatığı alan upuzun bir plaj. Sahilde yatan çıplak ve etine buduna ve selülitine fazlasıyla dolgun, orta yaşa veda edeli epey olmuş ama bunu kabul etmeyen bir kadın var. Kamera

kadından bir anda denize dönüyor. Ve denizden kısa boylu, göbekli, bıyıklı, saçlarının büyük bölümü kafayı terk etmiş, esmer bir abi çıkıyor. Abinin ağzından da şu sözler; "Serin sulardan gelip kızgın kumlarda s...m seni yavrum" Lan bu Şahin K.

İlk defa geldiğim Berlin'de dakika bir, gol direkt ofsayt. İlk gördüğüm hatta vücut teması kurduğum adam Şahin K olur mu? Valla oldu işte. "Abi biz seni tanıyoruz filmlerden" moduna geçince iş biraz ünlü ve hayranı muhabbetine döndü. Dur bi fotoğraf çekelim falan derken ağzımdan şu sözler döküldü; "Abi biz radyo programı yapıyoruz. Nihat'la Sivrisinek diye. Buradan yayınlar yapacağız. Bize konuk olur musun?"

Cümle bittiğinde ekip bana ben ekibe bakıyorduk. Aramızda bir tek

Sinan mutluydu. Çünkü meğer Şahin K'nın orada bulunma sebebi zaten Sinan'mış. Ürün müdürü olduğu erkeksel ilacın internet reklamında Şahin K'yı oynatmak istiyormuş. Görüşme için çağırmış. Şahin K'da gelip bana çarpmış. Bu kadar şanslıyım yani.

Ertesi gün için sözleştik ve kendimizi Berlin sokaklarına attık. Nerede yemek yesek diye aramızda konuşurken yanımdan geçen, bize kulak misafiri olan ve Türk olmasına asla şaşırmadığımız bir arkadaş "Kroyzberge gidin abi. Ne ararsınız var orada" dedi.

Atladık taksiye ve yine Türkçe ulaştık Kroyzberge. Tüm dükkanlar Türkçe isimli ve herkes Türk.

Bildiğin İstanbul. Yoldan çevirdiğimiz ilk yabancıya

(sözün gelişi yabancı) nerede yesek diye sorduk ve Adana Ocakbaşı'na yönlendirildik. Zaten şu ana kadar arabaların Alman plakalı olması dışında Adana seyahatinden pek farklı bir durum olmadığı için bulduk mekanı ve oturduk ocakbaşına.

Ustayla sohbet ederken bir kuzu şiş pişirdi ve verdi bize. Nasıl lezzetli anlatamam. "Usta ellerine sağlık. Ne kadar lezzetli kuzu şiş" deyince cevabımızı aldık; "Manhaym kuzusu bunlar"

Ertesi gün önemli. İkonik porno yıldızımız otelden yapacağımız yayına konuk olacak. O güne kadar sayısız konuk ağırlamışız fakat hepimizi bir heyecan bastı. Korkuyla karışık bir heyecan aslında.

Stüdyoyu kurduk. Şahin K geldi. Programı bilmiyor. Anlatıyoruz

"Sivrisinek diye bir karakter var, bu arkadaş seslendiriyor" falan diye fakat anlamıyor abi. "Nasıl Sivri? Bu arkadaş bayağı kalın yav" şeklinde espriler havada uçuşuyor.

Yayına başladık. Acayip eğlenceli ve komik bir sohbet oluyor, mesajlar tepkiler yağıyor. İlk reklam arasında "Nasılın abi, keyifli mi?" diye sorunca "Yav Nihat gardeşim. Bu Sivrisinek sokarım falan diyor yayında. Ben de bir iki küfür patlatsam. Benim kitle sever" dedi Şahin K abimiz. Yayının canlı olduğunu, aman ha öyle bir şey yapmaması gerektiğini, RTÜK diye bir bekçimiz olduğunu ve bizi "cıs" yapabileceğini reklamlar bitene kadar anlattım.

Kazasız belasız ama ter içinde bitirdim yayını. **Hem yayın sırasında hem sonrasında epey bir arayan oldu cep telefonundan Şahin Abi'yi. O da çok sevindi bu işe.** "Çok güldük sayende abi. Ayaklarına sağlık.

Teşekkür ederiz" diyerek sarıldım vedalaşırken tüm tehlikeyi göze alarak. Baktım çantasından bir şey çıkartıyor. "Gençler sağ olun. Bu da benden size çam sakızı çoban armağanı" diyerek hediyesini elimize verdi ve sırtarak gitti. O hediye odamdaki çekmecelerin birinin karanlık bir köşesinde duruyor ve kocaman DVD kabının üstünde şöyle yazıyor; Bir Şahin K filmi, Muhtarın Karısı.

Kapaktaki fotoğrafın en olmaması gereken yerinin hemen altında ise keçeli kalemle "Nihat gardeşime sevgilerimle..."

Pınar Aksel

bir derdim var...

Ülkemizin içinden geçtiği bu zor zamanlarda, halkımızın derdlerini dinlemek için "KAFA Dert Dinleme Servisi" olarak sokağa çıktık. İlk durağımız İstanbul Kadıköy... İşte halkımızın derdleri;

Ayrımcılık

Mehmetcan, 18 yaşında

Mesleği: Öğrenci, Aşama Anadolu Sağlık Meslek Lisesi

Derdi: Cinsel tercihinden dolayı hem ailesi hem de toplum tarafından yadınıyor. Babası kendisine yaptığı para desteğini çekmiş. Okulu kıyafet tarzından dolayı sorun çıkartıp, annesine şikayet ediyormuş.

Kredi Borcu

Hayriye Teyze,

85 yaşında

Mesleği: Emekli

Derdi: Borçları...

Batan oğluna destek olmak için kredi çekmiş. Ancak kendisi de batmış. Ekonomik sıkıntıları çok, evi ipotekli.

Yakup Amca, 65 yaşında

Mesleği: Emekli

Derdi: Yalnızlık... 2,5 sene önce kaybettiği eşinin ardından İstanbul'u terk ederek Bolu'ya yerleşmiş. Hayatın yalnız çekilmediğini söylüyor ve ekliyor: "İnsan gençlikte değil, asıl yaşlılıkta çift olmalı."

Yalnızlık

Gelecek Kaygısı

Yaşar Amca, 71 yaşında

Mesleği: Emekli

Derdi: Çocuklarının ve

torunlarının geleceğinden

endişe ediyor. Ülkedeki

gerici zihniyetten şikayetçi.

"Çocuklarıma güzel bir deniz,

güzel bir balık, güzel bir

orman bırakabilecek miyim?"

sorusu en büyük derdi.

Karşılıksız Sevgi

Akdeniz, 17 yaşında

Mesleği: Öğrenci

Derdi: Platonik aşk...

3 yıldır okuldan bir arkadaşına aşık. Fakat arkadaşısı okuldan ayrılınca çok üzölmüş. Hala aşıkmiş ve hala söyleyememenin sıkıntısını çekiyor.

Trafik

Sevda, 23 yaşında

Mesleği: Öğrenci.

Marmara Üniversitesi

Tarih Bölümü

Derdi: Ailesiyle

sorunları olduğu

için ayrı eve çıkmış.

Ancak şimdi o hayalini

kurduğu "ayrı ev" rüyasından

eser yokmuş. Rahat ederim diye düşündüğü

bu hayata hiç alışamamış, zorlanıyormuş.

Yalnızlıktan çok şikayetçi.

Ayrı Ev

Murat, 45 yaşında

Mesleği: Serbest meslek

Derdi: İstanbul'un

kalabalığı... Bir ilçeden

bir ilçeye gidememek

en büyük sıkıntısı.

Trafikten, gittikçe artan

kalabalıktan, metrobüse

binememekten çok

şikayetçi.

Hayko Bağdat

kurtuluş çok bozuldu

Ta ki ilk Türk bakkal dükkanı açılana kadar. "Ecnevide iyi para vardır. Onlara ne mal satarım be!" diyen Türk müteşebbis başta kabul gördü semtte.

Bizim Kurtuluş çok bozuldu artık.

Bu cümleyi ilk kullanan Cenevizli mübarek adammış. Yüzyıllarca kullanılacak bir veciz cümle sarf ettiğinin farkında mıydı bilemeyiz elbet. Fakat başardı işte. Gerçi semtin henüz adı koyulmadan önce "bizim ahırılık artık çok bozuldu" demiş olmalı ama biz yine de Kurtuluş diye analım olay yerini. Cenevizliyi canından bezdiren, semte destursuzca akın eden Rumlar oldu. Üstelik öyle ailesiyle, çoluk çocuk, muhtardan ikametgahını alarak gelmedi Rumlar.

Bildiğin yabancılar doluştu ortalığa. Cenevizlilerin atlarını ve arabalarını huzur içinde istihdam ettikleri semt, kısa sürede Osmanlı'nın kölelikten azat ettiği Kasımpaşa Tersanesi çalışanı Rumların istilasına maruz kaldı. Görgü şahitleri bunların gelişinden daha bir ay süre geçmeden hırsızlığın, uğursuzluğun, alemciliğin, gaspın, fuhuşun başladığını anlatır durur.

Fakat hayat bu, her şeyi kabına sığdırıyor en sonunda.

Cenevizlilerle Rumlar bir şekilde ortak bir yaşamın yolunu bulmak zorunda kaldılar. Evler inşa edildi, aileler kuruldu, farklılıklar törpüldü zamanla.

Ta ki köylü Ermeniler önce İstanbul'u sonra Kurtuluş'u keşfedene kadar.

Öncü Ermeni olarak ilk kim geldi bilinmez. Fakat sonrasında peşinden akın akın Ermeni'yi yerleşkeye taşıdığından olsa gerek Cenevizlilerle Rumlar hala o herifi anarken küfrü basarlar mutlaka. Anadolu köylüsü Ermeniler gelir gelmez semtin ahenginin ağzına sıçtı. Üstelik görgü şahitleri Ermenilerin gelişinden daha bir ay süre geçmeden hırsızlığın, uğursuzluğun, alemciliğin, gaspın, fuhuşun başladığını anlatır durur. Fakat hayat bu, her şeyi kabına sığdırıyor en sonunda.

Cenevizliler, Rumlar ve Ermeniler bir şekilde ortak bir yaşamın yolunu bulmak zorunda kaldılar zamanla.

Ta ki Galata'yı bırakıp Kurtuluş'a göç eden bir miktar Yahudi'nin gelişine kadar.

Neticede Cenevizliler, Rumlar ve Ermeniler din kardeşiydiler. İyi de Yahudi kimdi? Aralarında ne işi vardı? Değişik kıyafetleri, garip ritüelleriyle semtin ritmini bozdu bu Yahudiler.

Kaynaklarda görgü şahitleri Yahudilerin gelişinden daha bir ay süre geçmeden hırsızlığın, uğursuzluğun, alemciliğin, gaspın, fuhuşun başladığını anlatır durur. Fakat hayat bu, her şeyi kabına sığdırıyor en sonunda. Cenevizliler, Rumlar, Ermeniler ve Yahudiler bir şekilde ortak bir yaşamın yolunu bulmak zorunda kaldılar zamanla.

Ta ki şehirleşmeyi en son akıl etmiş Süryaniler gelene kadar.

Süryanileri görene kadar Ermeni'ye köylü diyen diğerleri tövbekar oldular. Kiliseye gidip zezem suyuyla yıkandılar. Dillerini eşek arısı soktu.

Köylü neymiş, ortalığı nasıl tarumar edermiş Süryaniler gelince öğrendiler. Geçen bir kitapta rastladım. Görgü şahitleri Süryanilerin gelişinden daha bir ay süre geçmeden hırsızlığın, uğursuzluğun, alemciliğin, gaspın, fuhuşun başladığını anlatır dururmuş.

Fakat hayat bu, her şeyi kabına sığdırıyor en sonunda.

Cenevizliler, Rumlar, Ermeniler, Yahudiler ve Süryaniler bir şekilde ortak bir yaşamın yolunu bulmak zorunda kaldılar zamanla.

Ta ki ilk Türk bakkal dükkanı açılana kadar.

"Ecnevide iyi para vardır. Onlara ne mal satarım be!" diyen Türk müteşebbis başta kabul gördü semtte. Fakat hemen ardından Sivaslı, Rizeli, Erzurumlu bütün bakkal, kasap, manav adaylarını yerleşkeye niye doldurursun be adam?

Türklerin gelişiyile ortalık yine toz duman oldu. Bir arkadaşımın dedesi söylemiş. Görgü şahitleri Türklerin gelişinden daha bir ay süre geçmeden

hırsızlığın, uğursuzluğun, alemciliğin, gaspın, fuhuşun başladığını anlatmış o vakitler. Fakat hayat bu, her şeyi kabına sığdırıyor en sonunda. Cenevizliler, Rumlar, Ermeniler, Yahudiler, Süryaniler ve Türkler bir şekilde ortak bir yaşamın yolunu bulmak zorunda kaldılar zamanla.

Ta ki Kürtler köylerinden sürülüp buralara gelene kadar.

En az on çocuğuyla bir göz odada yaşamaya başlayan Kürtler Kurtuluş Caddesi'nde fink atmaya başlayınca semt sakinlerinin akşam yürüyüşlerinin tadı kaçtı. Üstelik kiralık evlerin fiyatlarında fahiş artışlar oldu. İnternette rastladım. Görgü şahitleri Kürtlerin gelişinden daha bir ay süre geçmeden hırsızlığın, uğursuzluğun, alemciliğin, gaspın, fuhuşun başladığını anlatmış. Fakat hayat bu, her şeyi kabına sığdırıyor en sonunda. Cenevizliler, Rumlar, Ermeniler, Yahudiler, Süryaniler, Türkler ve Kürtler bir şekilde ortak bir yaşamın yolunu bulmak zorunda kaldılar zamanla.

Ta ki Körfez Savaşı sonrası Iraklılar koca İstanbul'da Kurtuluş'u mesken belleyene kadar.

Herifler el alemin 100 liraya yaptığı işi 20 liraya yapmaya başladıklarından beri pek çok Kurtuluşlu geçim sıkıntısına düştü. Üstelik o güzelim şık dükkanların yerini ucuz iş gücüne dayalı çirkin işletmeler alır oldu. Ortalık oto yıkamacıyla doldu taşı. İki şarküterici o dönemde dükkan kapattı.

Emniyet raporları Iraklıların gelişinden daha bir ay süre geçmeden hırsızlığın, uğursuzluğun, alemciliğin, gaspın, fuhuşun başladığını tespit etti. Fakat hayat bu, her şeyi kabına sığdırıyor en sonunda. Cenevizliler, Rumlar, Ermeniler, Yahudiler, Süryaniler, Türkler, Kürtler ve Iraklılar bir şekilde ortak bir yaşamın yolunu bulmak zorunda kaldılar zamanla.

Ta ki Afrikalı siyahların semti işgaline kadar.

Aniden Eşref Efendi Sokak'tan Dolapdere'ye kadar olan bölge Nijerya'ya dönüştü. 5 liraya saat modası tam da o zamanlarda başladı. Esrar, hap; mortadella salamından daha kolay bulunabilir oldu.

Bozkurt Mahallesi Muhtarı, Afrikalıların gelişinden daha bir ay süre geçmeden hırsızlığın, uğursuzluğun, alemciliğin, gaspın, fuhuşun başladığını söyledi muhtarlık seçimi öncesinde. Fakat hayat bu, her şeyi kabına sığdırıyor en sonunda. Cenevizliler, Rumlar, Ermeniler, Yahudiler, Süryaniler, Türkler, Kürtler, Iraklılar ve Siyahlar bir şekilde ortak bir yaşamın yolunu bulmak zorunda kaldılar zamanla.

Ta ki Trans Seks İşçileri semte dadanana kadar.

Gece 11 dedin mi Ergenekon Caddesi seks işçilerinin teşhir reyonuna dönüştü. Doğan görünümlü Şahin arabaya sıkışmış 6 kişilik müşteri adayları dikiz aynalarına boş CD asıp Kurtuluş caddelerini yarış pistine çevirdiler.

Kiraya verilemeyen rutubetli bodrum katlarıyla damı akan kaçak asma katlar "koli evi" haline dönüştürüldü.

Bir Süryani dedi ki: Transların gelişinden daha bir ay süre geçmeden hırsızlık, uğursuzluk, alemcilik, gasp ve fuhuş tavan yapmış.

Fakat hayat bu, her şeyi kabına sığdırıyor en sonunda.

Cenevizliler, Rumlar, Ermeniler, Yahudiler, Süryaniler, Türkler, Kürtler, Iraklılar, Siyahlar ve Translar bir şekilde ortak bir yaşamın yolunu bulmak zorunda kaldılar zamanla.

Bugünlerde semtte olağanüstü bir gündem tartışılıyor. Ama öyle böyle değil. Neredeyse sadece bir konu konuşuluyor ara sokaklarda.

Cenevizliler, Rumlar, Ermeniler, Yahudiler, Süryaniler, Türkler, Kürtler, Iraklılar, Siyahlar ve Translar isyan etme noktasına gelmiş.

Kurtuluş çok bozulmuş.

Suriyeliler basmış muhiti.

Üstelik Suriyelilerin gelişinden daha bir ay süre geçmeden hırsızlık, uğursuzluk, alemcilik, gasp ve fuhuş başlamış semtte...

Koç

FIAT 500X. CROSSOVER'A İTALYAN YORUMU.

9 İleri Tam Otomatik Vites • 170 HP'ye Varan Motor Gücü • Çarpışma Önleme Sistemi
Kör Nokta Uyarı Sistemi • Şerit Takip Sistemi

www.fiat.com.tr

Başar Başaran

bir inatçı boşluk

Buna rağmen yüzerken yağmur yağınca dünya var sanacak insan. Söylediği zekice bir sözle güçlü hissedecek. Bahar açtığında kımıldayacak. Aklına bir fikir geldiğinde ciddiyetle anlatacak.

Sonraki kelimenin kaderi kimin elinde öğrendim. Yaşamak gibi yazmak da boyun eğmekmiş. O halde düştüğünü hatırlamakla yetinecekmiş insan. Çünkü çukur bizi hep unutturmuş. Bir hafızanın boşluğuna geldi mi hayat; son merhale bir fasl-ı hazan olur geçmiş gelecek hepsi rüya görünürmüş. Ha yaşamış ha yaşamamışlara karışılır dere tepe mezarlıklarda, harcanmış zamanlarla koyun koyuna yatılmış. Yani bu âlem dediğin içinde sen olmakla dut gibi bir gecenin sonuna benzer, vapurun eriyen köpüğünde, çocuğun büyüdükçe küçülen hayalinde kaybolup gidermiş. Yani bizi daha adımızı söylerken bırakmış zaman. Milyarlarca yılın bıkınlığıyla umudunu keser, adama sırtını dönüp yatarmış. Hâsılı ömür; beklerken öldürülmüş bir vakit gibi geçerken zavallı tırnaklarım bu kâğıtta kalacakmış.

Bu gerçeğin acımasızlığından başka gerçek var mı? **Hakikat bir damla asitmiş avucumu yakıyor. Geriye inatçı bir boşluk kalıyor.** Ne yapsak altını çizmeden okuduğumuz cümlelere döneceğiz. Çünkü sayfa bizi daima bırakacak. Mürekkep önce kuruyacak sonra uçacak. İçimizdeki sızılara güldüğümüzde bir an dineceğiz. Ardımızdan çekilen bir güneş batacak. Karanlık bir havanın kasvetinden değil emanet bir paltonun ağırlığından yorulacağız. Ne varsa kayıp gidecek diyorum avucumdaki delikten. Ne kadar hesap etsem huzursuzluğum açık verecek. Çünkü gün sonları bizi yine devredecek. O halde hayat bizim kendimize oyunumuzmuş diyeceğiz. Öldükçe eksilen biziz dünya değil. O bizim yerimize birini hep bulacak. Buna rağmen yüzerken yağmur yağınca dünya var sanacak insan. Söylediği zekice bir sözle güçlü hissedecek. Bahar açtığında kımıldayacak. Aklına bir fikir geldiğinde ciddiyetle anlatacak. Âşık falan olacak, büyük kavgalara kalkacak, davalara inanacak, kapıları tekmeleyecek, hapisleri yatacak, birisine şöyle zehir zemberek bir mektup düşenecek. Tarihe merak salacak insan, hayvanlara yardım edecek, bir şiir yazmaya görsün hemen kendini tanrı sanacak. **Ucuz bir parfüm gibi uçup gidişine bakmadan kendisini amber sayacak.** Boynunda yasemin, urgan ya da gerdanlık salına şişine dünyanın ortasında gezinip duracak... Hadi öğrendik madem bunları neresinden dönsek kar demekle olmuyor. Çünkü hayat dediğin hantal bir şilep gibi kendi suyunda ilerliyor. Karadeniz'in karanlığında, buz denizinin aydınlığında, bir gizli kayanın sinsiliğinde bekliyor onu dünya, kilitlenmiş dümenine bakıp gülüyor. Ona çarpan her hayat su alıyor.

Soğuyoruz yaşlandıkça, ölünce buz gibi oluyoruz. Soğumanın da çeşitleri var öğreniyoruz.

Oğlum Oslo'da bir evde günler sonra buluyor leşimi, onunla küsmüşüz yirmi yıl olmuş, aramışlar gelmiş, onun yüzü gibi soğuyoruz. Şubatta Midilli'nin ışıklarını gördün mü, ben göremedim, botun içinde, dize kadar suyun içinde bir o tarafa bir bu tarafa gidip geliyorum. Jandarmanın etimi dürten dipçigi gibi soğuyoruz.

Öldü ama diyene ben bilmem diyen gibi, yıkılmış bir durağın altında kalmış Canan'ın canı gibi, ah yıllar önce çocuğumun anasını kapısında beklerdim, ODTÜ'nün kısı gibi soğuyoruz.

Kaç kere yazdım. Önce inanmak terk ediyor bizi, sonra sevmek. Kuruyoruz çatırdıyoruz. Ne görmüş geçirmiş bir yaprak gibi romantik düşmemiz, ne kesilen bir ağaç gibi heybetli. Öyle uyuzlaşarak, kaşınarak, kendi seçimlerimizin yükünde ezilerek, pişmanlık gibi yani tafisi mümkün olmadan düşüyoruz. Düşmek ve üşümek ömrün nehirleri oluyor. Geri kalan her şeyi üstünde taşıyoruz.

Bıraksam yükünü çocukluğumun ben de kuş gibi uçabilirdim.

Kim bilir. Ya da belki de bundan daha derininde durmuş toprağın biri üstüme bassın diye Allah'a yalvarırdım. Gülünç olurdu belki. Bir ebleh mutluluğuyla bakardım dünyaya.

Akşamları televizyon izler, hafta sonları loto oynardım. İnsanlarla kahvaltıya gider, indirim günlerinde içim kıpır kıpır olurdu. Kim bilir. Kendi kendimin kesilmiş iflahı, şişmiş dalağı olurdu. Bir ağacın dibinde nefeslenip ağaçlardan nefret ederek ihtiyarlardım. Söz verirdim tutardım. Çoraplarımı katlar bir daha sürahide su içmezdim.

Sadece istediklerimi yazardım. Ayak seslerini duymaz, gazeteleri okumaz, haberleri açmazdım.

Kızıışmış bir kedi gibi gecenin karanlığına karanlığına bağırırdım. Devrin içinde bir hayalet gibi yaşar nesneyle

palamarı atardım. Çocukluğunu taşımayan bir hayatın hafifliğine yaslanıp trajediler yazardım. Gülerdim güldüğümde, ağlardım ağladığımda, ben de bir şeyi sahiden isterdim.

Acının büyüğü yaşandığı anda acıtmayanından çıkıyor, biliyorum. Kendime böyle güzel acılar bulurdum. Onları anlatırdım şehvetle, inanırdım, inandırırdım. Bu kadar korkmasaydım, başkası olmaktan. Diriltirdim geçen zamanları mutluyu mutsuz, şanslıyı şanssız yapardım. Gelecek tanrınınsa geçmiş insanınmış, anlardım. Hiç değilse bir yanını tutmak mümkün olsa zamanın, böyle elimde bilet dünyanın kapısında kalmazdım.

**Karanlık
bir havanın
kasvetinden değil
emanet bir paltonun
ağırlığından
yorulacağız.**

İsmail Küçükkaya

korkma! sev

Bu kadar korku, İstiklal Marşı "Korkma" diye başlayan bir toplum için sizce de fazla değil mi?

Geçen ay çıkan *Korkma* kitabımın hikayesi bir önceki kitabımda başlamıştı. *Cumhuriyetimize Dair* isimli kitabımı eline aldığı anda, annem tedirgin olmuştu. Hem de kitabın isminden. Bana, "Oğlum başın derde girecek" demişti. O tepkiye, daha doğrusu o duyguya, endişeye çok şaşmışım. Anlattım anneme. Meğer çarşıda pazarda karşılaştığı tanıdıklar, komşular annemi uyarır olmuşlar: "İsmail'i çok seviyoruz ama onun için korkuyoruz."

Üzerinden zaman geçti, artık televizyonda yapıyordum haberciliği. Annem ilk başlarda çok memnundu, sonra sonra tedirgin olmaya başladı. Hatta "Sen hiç politik değilsin. Sivri konuşuyorsun. Bırak bu işi" der oldu. Oysa hayatım boyu annemin cesaretine hayran olmuşumdur. En zor şartlarda bile pes etmeyen annemin cesaretine.

Ne oldu? O hala cesurdu ama içinde yaşadığımız iklim sertleşmişti. Toplum değişmişti. İşte bu nedenle *Korkma* kitabını yazdım. En son cümlesinde olduğu gibi: "Güzel Türkiye'm. Korkman ve kaygılanman için pek çok sebep var. Zor zamanlardan geçiyorsun. Kork. Kork ama korkma."

Gerçekten de gerçek cesaret korkusuzluk değildir. Tam tersine, korkudan üretilen atılım gücüdür. **Mesele korkmamak değil yeğen; korkuya teslim olmamak...**

Korkuyorum. Evet. Ancak korkuyorum diye doğru olanı yapmaktan vazgeçiyor muyum? Hayır.

Anlatmaya çalıştığım bu...

Zor zamanlarda mısın? Korkma... Gececek. Geçer.

Kadınlar korkmayın. Eşit vatandaşsınız, hakkınızı arayın.

Çevrenizi mi korumak istiyorsunuz, itiraz hakkınız var korkmayın.

Muhalefet partileri, muhalif isimler korkmayın. Politika üretin.

Yoksulluğa mı doğdunuz? Korkmayın. Aşabilirsiniz.

Gerçek şu arkadaşlar; iş dünyası, sivil toplum, üniversiteler, medya, sanatçılar tedirgin. Baskı altında olduğu için korkuyor ve konuşmuyorlar. O zaman demokrasi yeşermez ki? Yaratıcılık korku ve baskı ikliminde filizlenemez ki...

Sadece iktidar konusu değil bu mesele. Toplumumuzun karakteristiğiyle de ilgili. **Maalesef birbirine cesaret aşılayan bir kültüre sahip değiliz. Bilakis, umutsuzluk aşılayalım, cesaret kiralım, çelme takalım, "yapamazsın" diyelim...**

Yeniliklere, "eski köye yeni adet getirme" diye karşı çıkalım.

"Durduk yere başımıza iş çıkarma" diyerek yeni girişimlere takoz koyalım... Oysaki aydınlanma "cüret et" sloganıyla başlar.

CÜRET ET!

Manevi dünyamız bile korkuya dayanıyor. Ne kadar yanlış.

Allah sevgisi yerine, Allah korkusuyla terbiye çabası kökleşmiş.

Çocuklarımız için de bu geçerli. Onları da korkutuyoruz.

Oysa bu bakış açısını kökten değiştirmeli.

İlahi aşk demez miyiz?

Hakka kavuşmak diye tanımlamaz mıyız?

Korku bunun neresinde?

Bir insan, mesela bir öğrenci, bir sanatçı veya bir sporcu; korkarsa başarılı olamaz. Performansını tam olarak sergileyemez. Ancak ve ancak başaracağına dair mutlak inanç besleyen biri hedeflerine ulaşabilir. Bu, bireysel düzlemde olduğu gibi toplumsal açıdan da geçerlidir. Demokrasi korku ikliminde kök salamaz, uzun süre yaşayamaz.

İşte bu nedenle diyorum ki; **KORKMA! Daha sağlıklı demokrasi için biraz cesaret. KORKMA!**

Çiğdem Canım Yayan

Ataol Behramoğlu

Frida Kahlo

Nazım Hikmet

Zafer Algöz

zırtçılar

Kuzguncuk'ta kahvede otururken haber geliyor, "Abi Adalar'ı tek tek sayıyoruz bir tanesi fazla" diyorlar. İsmail, Kuzguncuk'tan denize atlıyor, yüze yüze Burgaz ve Kınalıada açıklarına geliyor. Bir de ne görsün?

Mitomani için şöyle bir tanım var, "Kişinin sürekli yalan söylemesi ve en nihayet kendi uydurduğu yalanlara inanma hali." Oysa ZİRTÇİLİK öyle değil... Özellikle Anadolu'da bu geleneği hala devam ettiren büyük ustalar var. Zırtçılar sürekli yalan söylemezler. Onlar anlattıkları hikayelerde istikrarlıdır. Öylesine bir devamlılık vardır ki aradan yıllar bile geçse senaryolarda hiçbir zaman sapma olmaz. Sanki o olayları yaşamışçasına ballandıra ballandıra anlatırlar. Aslında dinleyiciler hikayenin yalan olduğunu bilirler. Çoğu zaman da zırtçının daha da havaya girmesi için ufak tefek hatırlatmalar ve nidalarla onu havaya sokarlar. Zırtçılar bir nevi meddaktır ya da günümüzdeki karşılığıyla stand-up yapan mütevazı sanatçılardır. **Çoğu zaman mahalle kahvelerinde bir bardak çayla ya da meyhanelerde bir duble rakıyla şov yaparlar.** Herkes hikayenin yalan olduğunu bilir ama sanki ilk defa duyuyormuş gibi büyük hayranlıkla zırtçıyı gaza getirir.

Benim bildiğim bazı zırtçılar var. En meşhuru Malatyalı Havlucu Mehmet'tir. **Kurtuluş Savaşı'nda dışarda kan gövdeyi götürürken, Mustafa Kemal Paşa'ya ve İsmet İnönü'ye çadırda tavla oynuyorlar diye ağır fırça atmışlığı pek meşhurdur.** Sökeli Ali Dayı ise, Kemal Paşa'nın elinden kılıcını alıp "Paşam sen çok yoruldun ver şu kılıcı" diyerek Alsancak'tan Konak'a kadar bütün Yunan ordusunu tek tek denize dökmüş bir yiğit cengaverdir. Erzurumlu Deli Şamil ise sabah erkenden berber dükkanını açmış ve gelen ilk müşterinin Uganda lideri İdi Amin olduğunu anlayınca çaktırmadan çırağına "Sen suratı köpürt, ben geliyorum" demiş. Koşarak kahvedekilere haber vermiş ama geldiğinde ortada İdi Amin olmadığı gibi berber koltuğunda sadece çırağının kemiklerini bulmuş talihsiz bir esnaftır. Bursa Yeşil Kahve'nin en büyük zırtçısı ise "Kıymalı" lakabıyla tanınan büyük bir sanatçıydı. Libya'ya işçi olarak gidip şantiyelerde çalıştığını hepimiz bilirdik. Ama o ısrarla Kaddafi'nin en yakın koruması olduğunu, Kaddafi'nin yedi katlı jumbo jetinin 6. katında özel odası olduğunu, sürekli iki adet kalaşnikofu sağ omzunda taşıdığı için İnegöl Termal Kaplıcaları'nda tedavi görmek için izinli geldiğini anlatır dururdu. Hem de iki-üç bardak çay karşılığında... 1950'li yıllarda tamamen buz tutmuş Marmara Denizi'ni at sırtında Yalova'dan başlayıp taaa Kabataş'a kadar nasıl doludizgin geçtiğini ise alkış kıyamet bütün kahveye anlatır ve

sonunda "daimi yancı" kontenjanından Arap Şükrü Meyhanesi'nde daveti aslanlar gibi hak ederdi.

İstanbul'un en meşhur zırtçısı ise Kuzguncuklu İsmail'di. Evinin 3. katında cumbadan zürafaları elma armutla beslediği bir yana, en büyük performansı; Adalar açıklarına gelen dev bir balınayı bertaraf etmesi Amerikan sinemasına malzeme olacak güzellikte muhteşem bir hikayeydi. Uğur Yücel'in gösterilerinde bile adı ve hikayeleri kuşaktan kuşağa yayıldı gitti. Kuzguncuk'ta kahvede otururken buna haber geliyor; "Abi Adalar'ı tek tek sayıyoruz bir tanesi fazla" diyorlar. İsmail hemen bu duruma el koyuyor tabii... Kuzguncuk'tan denize atlıyor, yüze yüze Burgaz ve Kınalıada açıklarına geliyor. Bir de ne görsün? Çocukların ada sandığı şey kocaman bir balina.

"Dön ulan burayı terk et, mahalleli senden korkuyor seni fena yaparım" diyor. Alnını balinanın kafasına dayıyor. Balina çok sinirleniyor İsmail'e... Kafasından fıskiye gibi yükselere su püskürtüyor. Aklı sıra İsmail'i korkutacak. İsmail delikanlı adam geri vitesi yok tabii. **Sağ baş parmağını balinanın su püskürttüğü deliğe sokuyor ve hayvana bir kafa koyuyor, balina orada beyin kanamasından ölüyor.** Yanında çeke çeke getirdiği uzun ipi hayvanın kuyruğuna sarıyor ve Kuzguncuk'a kadar geri yüzüyor. Mahalleliye diyor ki, "Balınayı öldürdüm, bari karaya çekme işini de siz yapın." Balınayı Kuzguncuk'a kadar çekiyorlar. **Tam bir ay boyunca mahallede balina tava, balina buğulama, balina şiş ve hatta kalan kemiklerinden balina çorbası bile yapıyorlar. Ama yüce gönüllü İsmail tek bir parça bile yemiyor.** "Yahu İsmail sen neden yemiyorsun?" diyorlar. "Baba rejimdeyim, kız istemeye gideceğiz. Kendime bakmam lazım" diyor. Bir yerlerde zırtçılık geleneğini devam ettiren üstatlar var mıdır hala? Bilmiyorum... Ama artık yavaş yavaş bu gelenek kayboluyor. Yaşadığımız dünyada siyasetten spora kadar herkes o kadar çok sallıyor ki... Zırtçılar giderek bu işler bizi aşar diyerek ya kendilerini geri plana çektiler ya da küçük kahvelerde ve mahallelerde aynı geleneği devam ettiriyorlar. Zırtçılara sahip çıkalım, onların neslini koruyalım. Çünkü onlar yalancı ya da mitoman değildir. Zırtçılar, hikaye anlatma ve yaşatma konusunda büyük aktörlerdir. Eğer bir yerde onları görürseniz gidin hikayelerini dinleyin. Çünkü neticede size maliyeti ya bir bardak çay ya da bir duble rakı olur ancak. Hem de canlı performans...

Zırtçılara
sahip çıkalım,
onların neslini
koruyalım.

her şey çok güzel olacak

1970'ler komedi sinemasında efsane filmlere ev sahipliği yaptı: Hababam Sınıfı, Tosun Paşa, Mavi Boncuk, Neşeli Günler, Gülen Gözler... 80'ler 12 Eylül'ün bizi gülmeye hasret bıraktığı yıllardı... 90'lara damgasını ise Altan ve Nuri Çamlı kardeşler vurdu. Öyle bir damga ki "Her Şey Çok Güzel Olacak" vizyona girdiğinde doğan ve bugün 18 yaşına giren neslin bile lügatında filmin replikleri taptaze: "Bilemiyorum Altan, bilemiyorum..." "Tolga Bey'e gelmiştik, komada olacaktı kendisi." 1998'de çekilen "Her Şey Çok Güzel Olacak"ı filmin iki yıldızı Mazhar Alanson ve Cem Yılmaz'la konuştuk...

Dergideki herkesin istisnasız Hababam Sınıfı'ndan sonra bütün repliklerini ezbere bildiği tek film Her Şey Çok Güzel Olacak...

Mazhar: E tamam röportaj bitti işte, bunun üstüne daha ne konuşalım?
Cem: Hayret! Vallahi hayret! Niye biliyor musun? Biz filmi çekerken Mazhar Abi aynen şunu söylemişti: Ya bu hiçbir filme benzemiyor. Bunun iyi bir şey olduğunu nasıl anlayacağız?

Mazhar: Ben biraz tembelimdir. Cem dedi ki: "Hadi Mazhar Abi, kaldır 'vücudunu' da şu filmi yapalım, 40 kırk yıl sefasını süreceğiz." Hiç unutmam bu lafı... Gerçekten kaç yıl oldu? 98'de yaptık filmi. Hala seyrediliyor, hala oynuyor. Çok enteresan... Onun müziklerini ben yaptım ama Peter Schön diye bir adam olmasaydı yapamazdım. O zamanlar bu "Ben yaptım" meselesi yüzünden, adamın adını düzenleme diye koyduk ama çok katkısı olmuştur. Bugünkü kafayla "Mazhar Alanson & Peter Schön" yazardım.

Sizin tanışıklığınız "Her Şey Çok Güzel Olacak" mı? Vesilesi o film mi?

Cem: Hayır, onun daha öncesi... İlk defa 95'te bir araya geldik biz.

Mazhar: Stand-up diye bir şey çıktı ortaya. Kızım gitmiş Cem'i izlemeye.

"Ne anlatıyor?" dedim. "Hiçbir şey anlatmıyor baba ama 2 saat güldük"

dedi. "Allah Allah" dedim gittim, seyrettim. Yarım dakikada bir güldürme garantisi veriyor. Ben böyle bir şey görmedim hayatımda... Ve hayran oldum. Şimdi üzülmediğim şey şu:

Filmlerinde de yarım dakika güldürmelerini istiyorlar.

Halbuki, Her Şey Çok Güzel Olacak da o adamların zavallılığına dayanamayıp filminden çıkan var.

Cem: Onda 1,5 saatte bir güldürme garantisi vardı.

(Gülüyor) Zaten ilk film macerasının öyle olması bir

karardı. "Hadi sahnedeki gibi ben komiklikler yapayım,

Mazhar Abi de müziklerini yapsın" değildi.

Mazhar: Filminden beklenti sahnedeki gibi olmamalı...

Artık Cem'in -eski tabirle- Yeşilçam'da bir yeri var. Yakındır bir şey için ödül alması falan...

Cem: Ben zaten büyük bir ihtimalle yalnızca Onur Ödülü alacağım abi! Mazhar, Fuat, Özkan üçlüsünün beni izleme hikayesi çok garip. Özkan Abi eşiyile beraber geldi, izlediler, onlar gördüm. Bir gün gene başka bir gösteri, çıktım anlatıyorum. Bir blokta Fuat Abi'yi gördüm: "Aaa Fuat Güner gelmiş" oldum. Bir baktım başka blokta Mazhar Abi oturuyor. Başka başka yerlerde oturara beni tribe sokmuşlardı.

Mazhar: Benim ilk filmim Arkadaşım Şeytan'dı. Parasız science-fiction (bilim-kurgu) filmi. O gün motosiklet kiralananacak mesela, yapımcı diyor ki: "Para yok. Motosikleti kiralayamıyoruz." Ali Poyrazoğlu sonunda uçuyor. Korkunç bir blue box önünde... Senaryo çok güzel falan. Cem de o filmi seyretmiş, "Ben bu adamla film çevireceğim" demiş.

Her Şey Çok Güzel Olacak'ın yönetmeninden bahsedelim biraz...

Mazhar: Ömer Vargı'nın ilk filmi... Unutulmayan filmi de o oldu bence.

Cem: Tabii sonrasında da çok film yaptı.

HER ŞEY ÇOK GÜZEL OLACAK 2'DE CEM'İN DEDESİNİ OYNARIM

Röportaj: Candaş Tolga Işık

"Altan ve Nuri Çamlı kardeşler, Cem Yılmaz ve Mazhar Alanson olsun" kararını kim verdi?

Cem: Valla bizi kimse bulmadı. Bir araya getirmedi. Beni arkadaşım Kemal Kenan Ergen, Ömer Vargı'yla tanıştırdı Filma-Cass'ta... Bizden bir önceki projeleri de Eşkiya'ydı. O da çok önemli bir film, dönüm noktası. Dolayısıyla benim film maceram Ömer Abi'lerle bir film yapmak üzere tanıştırılmaydı. Ben gittim; bir hikaye yapalım, nasıl bir şey yapalım diye konuşmak için. Dedim ki: Şöyle bir şey yapmak istiyorum. Abi rolünü de Mazhar Abi oynasın çünkü Arkadaşım Şeytan'da çok acayıptı. İmece usulü fikirler birleşerek oldu yani. Elde bir senaryo vardı da birileri bize teklif etti durumu değil. Sıfırdan yaratılmış bir şey. O zaman yaş farkımız da birbirine yakındı, daha uygundu. Sonra ben biraz yaşlandım tabii.

Mazhar: Sonra baba oldum ben, Hokkabaz'da.

Cem: Doğru, makyajla... Arada ben 1-2 film yapıp, yine Mazhar Abi'ye dönüyorum. Seyirci de onu bekliyor. Bazen yolda çevirip soruyorlar: Her Şey Çok Güzel Olacak 2 ne zaman olacak? diye...

Mazhar: Olur mu öyle şey ya? Deden rolünde oynarım artık. Ben çok gülerim.

Cem: Ne dedesi ya, baksana bana ne hale gelmişim...

CEM BİR SENARYO ANLATIR SONRA GİDER BAŞKA BİR FİLM ÇEKER

Her Şey Çok Güzel Olacak 2'yi çekme ihtimaliniz var mı?

Cem: Yok, oluru yok. Yani şöyle yok; ne Mazhar Abi'nin işlerinde ne de benim işlerimde yok. Bodrum Bodrum 2 var mı mesela? Marmaris Marmaris diye şarkı yaptı mı? Ya da işte belediyeden istek geldi; Düzce Düzceeee falan oldu mu? Yok.

Mazhar: Bütün birikimlerin aktarıldığı bir şeydir o. Benim film çevirmemin üstünden yıllar geçmiş. Cem'in ilk filminin heyecanı gibi...

Cem: Devamını yapma fikri başında öykü olarak geliyor. Diyorsun ki mesela; 2 sene sonra Nuri, Çin lokantasını açmıştır. Bizimki de Antalya'da animatörlük yapmaktadır. Çok konuştuk bunları. Ben mesela G.O.R.A. gibi bir çizgi-filmin devamını bile 6 sene sonra yaptım. Yani hemen yanına yapıştırmak olmuyor.

Mazhar: Yüzyıllık Yalnızlık'ın yazarı Marquez'in bir hikayesi var. Marquez ve yakın bir arkadaşının her akşamüstü gittikleri bir pub var. Her gün gidiyorlar ve Marquez, arkadaşına yazdığı romanı anlatıyor. Sonra kitap çıkıyor. Arkadaşı diyor ki; bu bana anlattığı değil, başka bir roman çıktı. Cem de öyledir. Gelir bir senaryo anlatmaya başlar, anlatır, anlatır... Sonra bir bakarsın başka bir film çeker, o senaryo yok, gitti.

FİLMDE GERÇEKTEN BENZİN DÖKÜP YAKIYORMUŞ GİBİ HÜZÜNLENİYORDUK

Her Şey Çok Güzel Olacak çok sıradan iki kardeşin hikayesi aslında...

Cem: Bugün baktığın zaman herkesin 19 yaşında yazdığı bir senaryo vardır: "Mafya gelir, bagajı bir açar, 1 milyon dolar vardır, sonra yanda bir ceset..." Aslında Her Şey Çok Güzel Olacak buna namzet bir şey. Ama biz meseleyi ele alırken, yazarken, çizerken, Ömer Abi çekerken, biz canlandırırken karikatür bir canlandırmaya gitmedik. Mesela; İki kardeşin üzerine benzin döküp yakma tablosu... Şimdi bunu güzel canlandırırsan Tarantinovari olur, güzel canlandırmazsan komedi, şaka olur. Bizimkinde biz gerçekten benzin döküp yakıyormuş gibi hüznüleniyorduk.

Mazhar: Yok, yok oyunculuk iyiydi. Cem için de öyleydi. Benim için de öyleydi. Diğer küçük rollerde oynayanlar için de öyleydi.

Cem: O filmde baktığın zaman herkes "noname" aslında. Yani henüz hünerini görmediğimiz isimlerdi.

Mazhar: Casting konusunda Cem bir numaradır.

Cem: Ben o konuya biraz gayret ederim. Sonra da bulduğumuz arkadaşları bırakamıyoruz işte.

Mazhar: Chaplin gibidir. Yazar, çizer, müziğini düşünür.

ALTAN'LA NURİ'Yİ SENARYOYA BAKMADAN OYNAYACAK HALE GELMİŞTİK

Cem, Nuri Çamlı karakteri için "Mazhar Abi kendini oynadı" dedin bir konserde...

Cem: Ya o işin şakası, hilesi tabii. Mazhar Abi önemli bir aktör. Biz seyirci olarak hünerini göstereceğini diye bekliyoruz işte. Çok seyrek gösteriyor ama... Bizim filmlerdeki şeyler onun için çıtır çerez şeylerdi. Çok zorlandığını sanmıyorum. Kendi gibi davrandığı meselesi şaka tabii. Mesela Hokkabaz da olduğundan biraz daha deliydi sadece. Bir iki tane sürpriz şeyler çıkıyor tabii. Mesela; filmde bir yerde diyor ki: "Klimayı açın ya, araba ne hale geldi?" O mesela karaktere ait bir laf değil. Biz sıcakta çekiyorduk filmi ve kamera çalışıyordu.

Mazhar: Her filmde öyle bir şey oluyor ama. Her Şey Çok Güzel Olacak'da, Bodrum dönüşünde arabada bir sahnemiz vardı. Cem benim gıdımla oynar falan öyle bir sahne. O sahne de yoktur aslında. Kamera akarken çekilmiş. **Cem:** KAFA Dergisi kıymetli bir dergi, okuyucuları da öyle... Onlara bir iki sinyal vermekte fayda var: Biz maceranın içine o kadar girdik ki; mesela Mazhar Abi o sırada Ankara'da yaşıyordu, İstanbul'da bir otelde kalıyordu. Ben de hemen yan odasını tuttum. Öyle bir hale gelmişti ki biz senaryoyu, o adamları senaryoya bakıp oynayamayacak kadar iyi biliyorduk. Bize artık o noktadan sonra: "Şimdi de çorba içiyorsunuz, gelip sizi dövecekler" dedikleri zaman, o Nuri gibi cevap verecek noktaya gelmişti. Ben de Altan gibi "Ne var ya?" diyecek noktaya gelmiştim. 24 saat bununla yaşadık.

Mazhar: Bir de o ilkti, başkaydı.

Cem: Yazılı hikayeyi oyunumuzla daha gerçekçi kılmakla ilgili epey bir gayretimiz oldu. Mesela bir tulumba sahnesi vardır. Ben yüzüme su vuruyorum, Mazhar Abi de tulumabaya basıyor. Ben de endişeliyim. Onun o gerilimden haberi yok, peşimizde birileri var. "O kafayı attığın çocuk var ya... Onlar da bize koyacak şimdi!" deyince "Allaahhhh Allaahhhh..." geldi hemen arkadan... Hop, kestik, çektik bunu. O tepkisini verdi doğal olarak. Ben de Nuri'nin tepkisi zannediyordum. Meğerse o Mazhar Abi'nin tepkisiymiş. "Ne demek koyacak moyacak şimdi böyle küfürlü müförlü konuşmak serbest mi ya?" demek istemiş.

Mazhar: Ben o zamanlarda onun üstünde durmuşum: Küfür edilmesin. Cem de maşallah filmlerinde çitayı yükseltti!

Cem: Yok canım şimdi neler var ya... Oradaki abi kardeş birbirinden farklı iki karakter ya, onlarda aslında bizden de izler var. Ben filmde

Altan olarak abime kendimi beğendirmeye çalışıyorum ya... E ben Cem olarak da kendimi Mazhar'a beğendirmeye çalışıyorum.

- SET HAZIR MAZHAR ABI

- GELSİN!

Mazhar Abi seninle çalışması zor mudur? Sete gelmez, unutturuyorlar...

Mazhar: Yok yok, o kadar değil. İşimi yaptım mı eşek gibi kalkarım. Ben öğleden sonra uyanırım ama iş oldu mu kalkarım erkenden, yaparım. Sahneye çıkmadan önce gel kulise, "Bu herif mi çıkacak sahneye" dersin.

"Set hazır" dediklerinde "Gelsin" demişsin, efsane midir bu?

Cem: Efsane değil, gerçek. Hokkabaz'ın setinde...

Mazhar: Şakası tabii işin o. Ama bak Her Şey Çok Güzel Olacak şimdi Pulp-Fiction gibi oldu. Ne zaman rastlasan seyredersin.

Cem: Çok da izlenmedi o film. 1 milyon 400 bin izlendi. 97'deki sınır 2 milyon 300 bin izlenmeyle Eşkiya'ydı.

Her Şey Çok Güzel Olacak'ın en bomba karakteri sizin için hangisi?

Cem: Selim (Naşit) Abi'yi ayrı tutayım. O çok iyiydi. Mustafa Uzunyılmaz'ın Nusret karakteri çok iyiydi. Bodrum'da başımızın belaya girdiği kötü adam...

Mazhar: Bence filmin en bomba karakteri bendim. :)

Ne kadar sürdü çekimler? Unutmadığınız anlar var mı sette?

Cem: 45 gün sürdü. Çok var.

Mazhar: Çok var ya, hala izlerim ben filmi. Ne zaman yayınlansa izlerim.

Cem: Ben uzun zamandır izlemedim. Çok meşgul biriyim. Şaka bir yana ben de ne zaman denk gelsem bir müddet kalırım. Ama bende filmi bittikten sonra ilk gördüğümde "Daha güzel olabiliirdi" duygusu oldu. Saklamayayım bunu. Fakat sonra izlediğimde o his geçmişti.

Mazhar Abi, "Mazhar Olmak" isimli bir gösteri yapıyorsun bu aralar...

Cem: Evet, ben izledim. Gerçekten çok eğlenceliydi. Uzun zamandır sahneye çıkmadığım için kıskandım da biraz.

Mazhar: Cem'e "Hay Allah niye böyle yapıyor" dediğim bir şey var: Kendini filme adanmış bir adam resmi çıktı. Halbuki gösteride seyirci karşısına çıktığında korkunç bir vaka oluyor. Daha hala örneğine rastlanmadı. Ve onu azalttı. Halbuki gitmediği yer kalmadı Türkiye'de, Avrupası, Amerikası... Ama kesti.

SONBAHARDA YENİDEN GÖSTERİLERE BAŞLAYACAĞIM

Sahi, niye kestin gösterileri?

Cem: İçerik birikmesi lazım. Aynı şeyleri anlatmamak için... 1995-1999 Bir paket. 2001-2007 bir paket... 2010-2012 bir paket daha: 2013'ten beri yok işte.

Mazhar: Rolling Stones konserleri gibi...

Cem: Tarkan albümü gibi düşün. :)

Ona bir şey birikmesi gerekiyor.

O hüner insanda biraz şüphe istiyor. Fazla özgüvenle yapılacak bir meslek değil. "Ben çok acayibim, bir çıkarım" falan seyirciyi iten bir şey.

Mazhar: Hadi canım! Nereye gitsen

salonlar dolup taşıyor.

Cem: Ama gerçek bu. O duyguyla çıkmamak lazım. O duyguyu biraz kendine unutturman gerek. Kaç yaşında olursan ol, 22'ye 22, 45'ye 45... Sıfırdan başlamak gerek. Çıkıp "Ya bir şeyler var ama bakalım hoşunuza gidecek mi?" diye başlayıp, 2. saatin sonunda "N'oldu yaa?" diye bitirmek güzel.

Mazhar: Yalan. Cem filmlere aşık oldu bence.

Epeki birikti mi bir şeyler? Ne zaman yeniden çıkacaksın sahneye?

Cem: Önümüzdeki sonbahara çıkarım. Temam var, buldum. Tema da şu: "İnsanlar artık sevdiği şeylere götünü dönüyor." Geçen İspanya'ya gittim. La Sagrada Familia var mesela değil mi? Eskiden olsa; önünde durur uzun uzun bakarsın. Ya da gittin Ortaköy Camii'ne durur bir bakarsın. Şimdi gittim, dönüyorum. Telefonu çıkarıyorsun, hoop fotoğraf. Yarın öbür gün

"Anlat abi yediğin içtiğin senin olsun, bana ne gördüğünü anlat" dediklerinde millet artık dönüp götüne soracak. Çünkü her şeyi götümüz gördü. Ben bunu fark ettim insanlarda, beni çarptı. Kasım ya da ocak gibi başlarım sahneye çıkmaya...

Peki film?

Cem: İşte demin konuştuğumuz meseleye geldik şimdi. Ben bir yandan sahneye çıkıp bir yandan film hazırlığı yapamam, olmuyor. Ben işin başındayım çünkü. Her departmanın amiri gibi düşün beni. Sanat yönetmeniyle vakit geçiriyorum bir iş, aktörlerle vakit geçiriyorum o bir iş. Kim yaparsa yapsın öyle. Yahşi Batı'yı Ömer yönetti ama ben de Ömer'e yardım etmek zorundayım yani. İş bırakamam. Evde kovboy şapkamla oturup bekleyeyim, saat 6'da beni çağırırlar diyemem.

Mazhar: Ben onu bu "Mazhar Olmak" şovunda tattım işte. A'dan Z'ye kadar kendi kontrolünde olması, o sorumluluğu almak zevkli bir şeymiş. Manevi bir tatmini de var. Ben 40 yıldır 3 kişi karar vermeye alışkınım. Zordur bu da.

"Mazhar Olmak" devam edecek mi? Yoksa "arada keyfim gelince yapacağım" ruh halinde misin? Ben mesela Açık Hava'da seyretmeyi çok isterim..

Mazhar: İnşallah. Çünkü yukarıdakinin de bir planı oluyor. Yapacağım, edeceğim diyemiyorsun. İnşallah yaparım.

Cem: Acaba bu James Cameron'lar falan Avatar'ı çekerken de hep İnşallah'la mı ilerliyorlar. Avatar'lar yapılıyor, kostümler, dinazorlar falan "Abi ne zaman başlarız?" "Nasip!"

"STAND-UP" SİYAH TİŞÖRT VE PANTOLONLA YAPILAN BİR ŞEY DEĞİLDİR

Bir ara stand-upçı patlaması vardı. Şimdi çoğu kayboldu...

Cem: Çok varmış ya. İsmen tanımıyorum ama varmış.

Mazhar: Bir çocuk vardı, siyah tişört giyip yapıyordu bir ara.

Cem: Ya geçen benim hep siyah tişört aldığım mağazaya gittim. Oradaki çocuk bir komedyenin adını söyleyip "Abi geldi, bundan 6 tane aldı" dedi, bıraktım almadım valla tişörtü. Tişörtlerimi topluyorlar.

Eskisi kadar stand-upçı yok ama değil mi?

Cem: Aslında kızdığım ve sinirlendiğim de bir durumdur o. Ben stand-up lafını hayatım boyunca bir kere bile kullanmadım. Çünkü bizim için bir anlamı yok. Stand-upı gider İngiltere'de Amerika'da izlersin.

Mazhar: Her şeyi de Türkçeleştirmenin anlamı yok. Stand-up stand-uptır.

Cem: Ona tamamım, evet. Ama "stand-up" siyah tişört ve siyah pantolonla yapılan, "Hoş geldiniz teyzeciğim. Biraz geç mi kaldınız?" diye başlayan falan bir şey değildir. Bir insan "bir şey anlatmam lazım" duygusunda değilse, bu işe hiç girmemeli... "Benim başımdan komik bir şeyler geçti ve ben bunu bir hünerle anlatabiliyorum. Dolayısıyla benim sahneye çıkmam lazım!" duygusu neden gelir bir insana? Ben bunu anlamıyorum. Rolling Stones konserine gidiyorum mesela... "Ulan ben yanıma 3 arkadaşı daha bulayım. Şu konstrüksiyonu da yapayım" falan diyor muyum? Bu gelmiyorsa, öbürü niye geliyor? Fiziken oraya çıkıyorum, ee? O kadar değil ki. Malzeme nerde? "Geçen gün bana taksici dedi ki" Bir laf var; "gözlemlerimi anlatıyorum." Ya gözlem dediğin nedir ki? Data. Data hiçbir şeydir. Millet datayı çok önemli bir şey sanıyor. Millet şey zannediyor: "Çiçek Pazarı var, Sarı Laleler var. E dolayısıyla şarkı da vardır." E öyle mi?! Hepimiz gittik Çiçek Pazarı'na, belki sarı lale de aldık. Ama şarkıyı Mazhar Alanson yazdı. Bu da onun gibi. Bizim işlerimizi izlerken insanlardaki duygu şudur; "Abi benim aklıma gelmişti!" Evet, aklına gelmesi kadar doğal bir şey yok ki. Sahneye çıkıp, herhangi bir şeyle ilgili bunu anlatıyor insanlar: "Benim aklıma bir şey gelmişti!" Eee? Ne bu? Yorum, yeni bir bakış açısı, bir fikir... Para eden şeyin fikir olduğunu anlamıyorlar. İnsanlar başından bir şeyin geçmesinin yettiğini zannediyor. E o zaman 6 milyar stand-upçı olur.

Mazhar: Gördüğün gibi bana benzedi. Ne anlattığı belli değil.

Cem: Başından bir şey geçen kişi kendini potansiyel bu işin zanaatkarı

zannetmeye başlıyor. Biz abimle 45 senedir beraberiz. Benim başımdan geçen şeylerin neredeyse yüzde 85'i onun da başından geçti. O kısmını çok atlıyorlar işte. Bir de bu işin, ne kadar şeytani olursa olsun, masum bir yerden filizlenmesi lazım. Bunu oturup, "Bu işte iyi para var, kar marjı yüksek. Çıkayım, zaten komik de bir çocuğum. E geçen gün taksici bana dedi ki... Yazlığa gitmişim geçen gün mayom düştü düşecek" diye yapmak bir şey değil ki... Mesele o değil. O farkı ayırt etmek benim 20 senemi aldı. Ben şanslıydım. Şansım şu: Ben karikatürde, bir mesele

ve bakış açısıyla ilgili bir içgüdümlü tekniğe dönüştürdüm. Tekniği orada öğrendim. Anlatma başka bir şey. Anlatma çalakalem oldu. İzliyorum 20 sene öncesini, elimi nereye koyacağımı bilmediğim anlatmalar var. Şimdi insanlar maşallah elini, kolunu nereye koyacağını biliyor ama bir ya da iki kişiden emsal alarak... "O elini oraya koyuyordu, ben de oraya koyayım!" Ya elini istediğin yere koy. Ellerini getirme belki o gün, önemli değil. Bu kısırlık müzikal alanda da öyle. Bu kısırlık anlamsız. 90'lardaki kadar yoğun çeşitlilikte müzik üretilmiyor ya da canlı müzik yok diyorsun mesela. Sonra bu dediğini sana yediren birileri çıkıyor ortaya. Giriyorsun mesela SoundCloud'a, bu ara çok takılıyorum ben... Ulan bir adamlar var! O çocuk kıymetli işte. 5 sene sonra o çocuk var olacak. Yoksa, "Hee anladım ya! Gitarını böyle boyamış, gördüm. Bak şimdi benim gitarımı seyret" demekle olmuyor.

Twitter'da geçenlerde birini pert ettin sen. Sosyal medyadaki pervasızlığa bir tepki miydi?

Cem: Birinin şahsında bir isyan değil o. Ben gülmeye teşne bir insanım. Birini pert etmek için yapmadım. Ama o neyle ilgili biliyor musun? İnsanların bilmediği şeylerle ilgili konuşmasına tahammülüm yok.

Çünkü ben senelerdir hiç bilmediğim şeyden bahsetmedim. Ve bunu bazen insanlar korkaklık gibi adlandırıyor. Kaba örnek vereceğim mesela: "Siyasetten bahsetmiyorsun!" diyor. Bilmiyorum. Zorla mı? Ben bir kahvede konuşulanı tekrar etmeyi de kendi kültürüme yediremiyorum, kusura bakma. Herkesin söylediğini söylemek benim ilgi alanıma girmiyor. "Evet ya, bu da bir tercih" demedi kimse. Şimdi bu ya da benzeri çocuklarda şöhretli bir kişi, şöhretli kişinin imajı bilmem ne gibi aptal aptal fikirler var. Bu 100 senedir konuşulan bir konu. 90'ların jenerasyonunda biz karikatür çizerken, bizim bu şöhretle ilgili alayımız vardı. Birisi benim belli imajlara bağlı bir kalıpta davranmam gerektiğini hatırlatınca; benim de ona 10 yıl öncesinden bir şey hatırlatmam gerekiyor.

TWITTER'A "HANGİ CEM?" MUHABBETİ YÜZÜNDEN GİRDİM

Sosyal medyayla aranız nasıl?

Mazhar: Instagram'da varım ben, orası daha güzel. Kendimi, küçüklük fotoğraflarımı falan paylaşıyorum.

Cem: Ben ne paylaşısam, altına "En güzel bileklikler bende" yazıyorlar. Bileklik falan satıyorum ben Instagram'da. Twitter'a da "Hangi Cem?" muhabbeti yüzünden girdim zaten. "Twitter'da ünlüler ne diyor?" diye bir gazetecilik peyda oldu 5-6 sene önce. Orası bir beyanat alanı oldu. Sahte birisi baya senin adına beyanatlar veriyor. Ben de o yüzden girdim.

Mazhar: Ben ilk girdiğimde 10 bin takipçisi olan bir Mazhar Alanson'la karşılaştım. "Biricik dolma yaptı" falan yazıyordu. 2 ay uğraştık onunla. Kapattırdık sonunda.

Cem: 10 bin takipçisi olan Şener Şen var mesela, baya estiriyor.

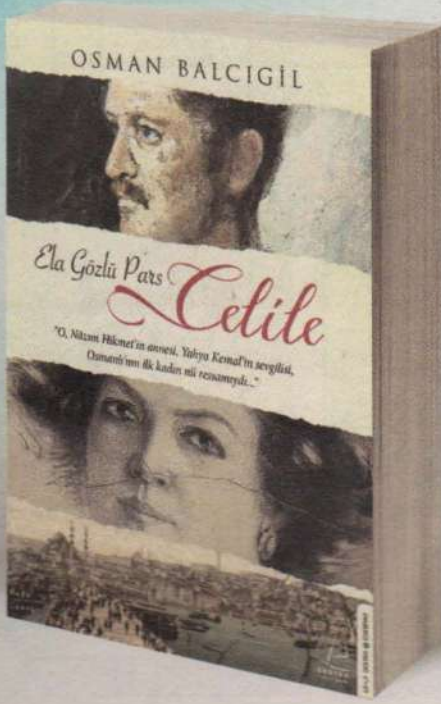
Film yapasınız var mı Mazhar Abi? Teklifler var mı?

Mazhar: Teklifler geliyor. Ama öyle bir düşüncem yok. Cazip bir şeyle karşılaşmadım.

Cem: Ben teklif etsem oynar mısın?

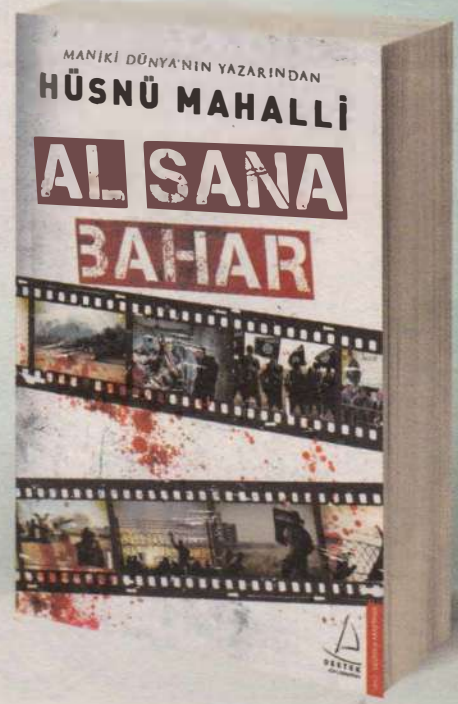
Mazhar: Oynarım. Yaptıkları işten emin olan insanlarla çalışmak daha garantili.

Çok teşekkürler... Hadi Her Şey Çok Güzel Olacak seyredeyim...

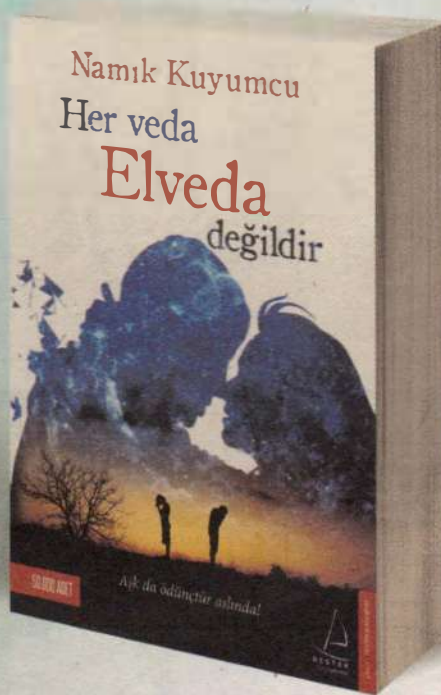
“O, Nâzım Hikmet’in annesi, Yahya Kemal’in sevgilisi, Osmanlı’nın ilk kadın nü ressamıydı...”

Osman Balcigil
ELA GÖZLÜ PARS CELİLE

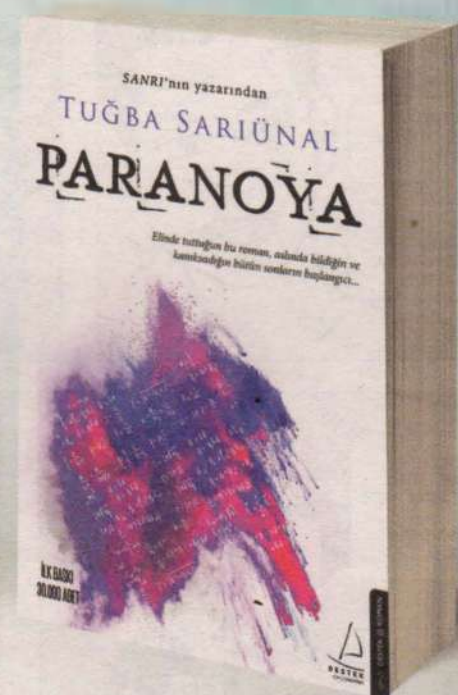
Bahar’ın 5. yılında Mahalli “Al sana bahar!” diyor. 5 yılda Suriye, Irak, Libya, Tunus, Mısır, Lübnan, Yemen ve tüm bölgede olup biten her şeyin öyküsü...

Hüsnü Mahalli
AL SANA BAHAR

Aşk ve yüzleşme... Erkek egemen dünyaya karşı, bilinçli kadınların tercihlerini korkusuzca yaşayışlarının öyküsü...

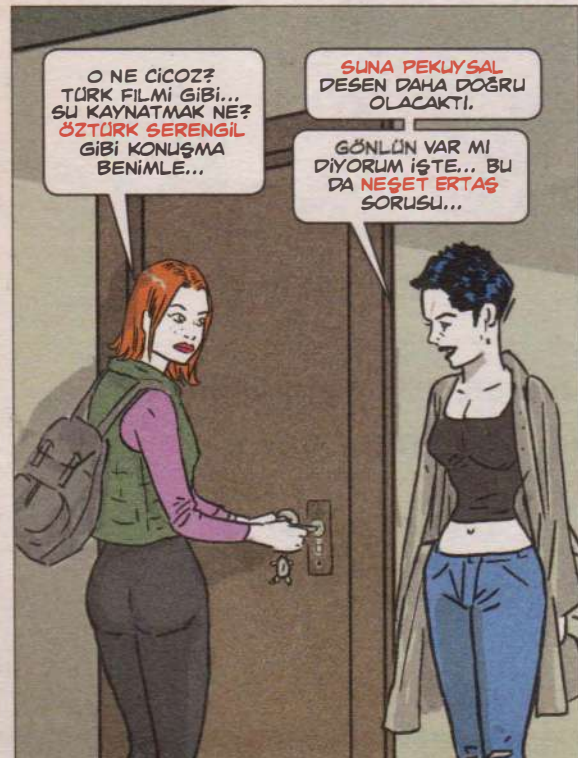
Namık Kuyumcu
HER VEDA ELVEDA DEĞİLDİR

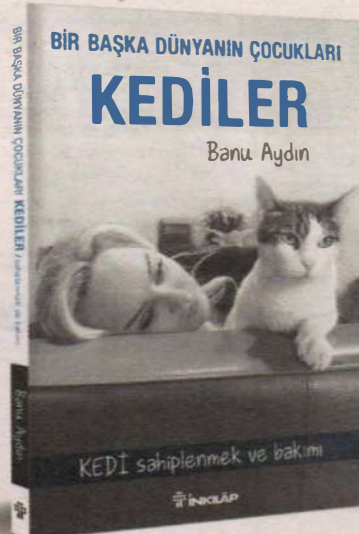
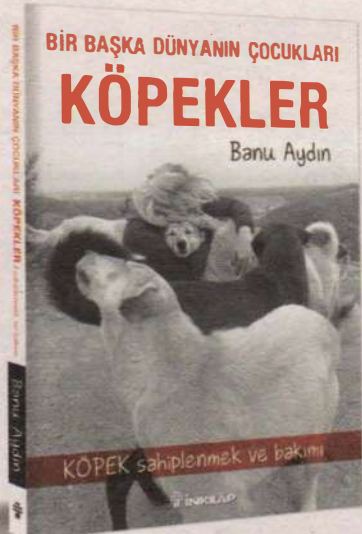

Bu roman, aslında bildiğin ve kanıksadığın bütün sonların başlangıcı...

Tuğba Sariüenal
PARANOYA

İREM'İ BEKLERKEN

Sunay Akın

Lilli'nin damat adayı...

Oyuncak müzeleri oynanmayan, eski oyuncakların toplandığı bir depo değil, oyuncak tarihinin doğru anlatıldığı bir mekan olmalıdır.

İstanbul Oyuncak Müzesi'ni ziyaret edenler arasında, böylesi bir birikimi bir araya getirmek ve ayakta tutmak için maddi ve manevi nasıl bir gayret içinde olduğumu takdir etmeyen bir kişi bile yoktur. Ama bu konuda Oyuncak Müzesi, içinde kurulduğu tarihi beyaz köşkle bir buz dağı görünümündedir... Yani, görünen kısmından çok daha büyüğü suyun altındadır!

Ne kadar anlatırsam anlatayım, ülkemde bir müze kurmak için karşılaştığım zorluklar ve engellerin büyüklüğünü dile getiremeyeceğimi biliyorum. En önemlisi de, müzede sergilenen oyuncakların çoğunu bir mağazadan değil, koleksiyonerlerin evinden satın almak zorunda kalmam. Her oyuncak müzeliğidir. **Oyuncak müzeleri evlerin dolaplarında, sandıklarında kalan, çocuk büyüdüğü için artık oynanmayan oyuncaklarla kurulmaz, kurulamaz.** Bir oyuncak müzesinde sergilenecek değerli olan eserler koleksiyonerlerin ellerindedir... Ve koleksiyonerlerle yıllardır biriktirdiği oyuncaklar arasında çok büyük bir duygusal bağ vardır. O oyuncaklara adeta çocukları gibi bakmış ve yıllarca korumuşlardır.

Ama oyuncak koleksiyonerlerin kapısını çalmaya giden yol çok önceden başlar... Oyuncak Müzesi'ni kurmaya karar verdiğimde öncelikle beş yıl oyuncak tarihinin çalıştım. Bir yandan dünyadaki oyuncak müzelerini incelerken, öbür yandan kütüphanelerden, sahalardan oyuncak tarihiyle ilgili kitaplar, dergiler, dokümanlar topladım. Gördüm ki, her oyuncak müzeliğidir... Nasıl ki bir resim müzesinde Van Gogh, Rembrandt, Picasso, Dürer, Şeker Ahmet Paşa, Osman Hamdi ya da Bedri Rahmi Eyüboğlu gibi resim sanatının öncü ve ustalarının tabloları sergileniyorsa, bir oyuncak müzesinde de kendi tarihinin aynı değerdeki eserleri yer almalıdır. Oyuncak müzeleri oynanmayan, eski oyuncakların toplandığı bir depo değil, oyuncak tarihinin doğru anlatıldığı bir mekan olmalıdır. Bilgiye yaptığım beş yıllık yolculuğun ardından oyuncak almaya sıra geldi de, para nerede? Tek kişilik sahne oyunlarının oynandığı tiyatro salonları dolmaya, kitaplarım da baskı üstüne baskı yapmaya başlayınca, yelkenlerimi koleksiyonerlere doğru açmaya başladım. Bir Alman hiç tanımadığı bir Türk'e kapısını açıp, içeri davet eder mi? Ya da bir Hollandalı, İngiliz, Fransız? **İşte, Oyuncak Müzesi'nin görülmeyen kısmı yüzlerce koleksiyonerin kapısı karşısında heyecandan titreyen dizlerimdedir.**

Avrupa'nın değişik kentlerinde oyuncak koleksiyonerlerinin bir araya geldiklerini, kendi aralarında sergiler açıp, o gün içerisinde oyuncakları sattıklarını ya da takas ettiklerini öğrendiğimde ipin üstüne ilk adımımı atmış oldum. Ne var ki, dengeyi tutturmam hiç de kolay

olmadı, yıllar sürdü. Ne yapıp edip koleksiyonerle tanışmalı ve iletişim kurmalıydım. Çünkü açık artırmalarda antika oyuncakların fiyatı adeta uçuyor, ulaşamayacağım değerlere çıkıyordu. Oyuncak müzelerinde görüştüğüm uzmanların, koleksiyonerle bir iletişim yakalayabilirsem, oyuncakları daha uygun fiyatlarda alabileceğimi söylemeleri de doğru ipin üstünde olduğumu gösteriyordu. Sonunda bir Alman koleksiyonerin kapısının karşısında buldum kendimi. Koleksiyoner bir kadındı ve antika bebek konusunda uzmandı. Tek başıma karşısına çıkarak yalnız yaşayan kadını ürkütmemeyim diye aynı kentte yaşayan ve arkadaşım olan evli bir çiftten de benimle gelmelerini rica ettim. Kapıyı çalarken, kız istemeye giden bir damat adayı kadar

heyecanlıydım. Bizi güler yüzle karşılaması, oturduğumuz salonda sehpa ve kanece ile ikram etmesi rahat nefes almamı sağlamıştı. Şair ve yazar olmam hoşuna gitmişti. Hele, İstanbul'da müzeyi kuracağım aileme ait tarihi köşkün fotoğraflarını gösterince şaşkınlığını gizleyemedi. O da evde yalnız değildi, bir arkadaşını çağırmıştı. **Manzara tam da kız isteme haliydi. Üstelik, elimde çiçeğim de vardı!**

Bir koleksiyoner çok sevdiği, değer verdiği bir oyuncakı neden satar? Bunun nedenini bilemezsiniz.

Çünkü, o oyuncak onun özel eşyası olduğu gibi, neden sattığı da özel bir konudur. Hastadır, çocuğunun ihtiyacı vardır, evinin bir ihtiyacını karşılayacaktır ya da dünya turuna çıkacaktır. Bilemezsiniz. Ama asıl soru şudur; o oyuncakı neden size satsın?

İlk koleksiyonerle evinde yaşadığım buluşmada tam bir saat kim olduğum, nerede yaşadığım, neler yaptığım, oyuncak tarihi ve çocuk dünyasının değerleri konusunda sorgulandım. Zaman ilerledikçe beğenilen bir damat adayı olduğumu hissettim. Ve sonunda mükafatımı aldım; Alman kadın satmayı düşündüğü oyuncakları göstermek için bizi evinin alt katına davet etti.

Burası tam anlamıyla küçük bir oyuncak müzesiydi... **Duvarlardaki cam dolaplar antika bebek kitaplarının sayfalarında gördüğüm oyuncaklarla doluydu.** Yarım saati aşkın bir süre dolapların önünde gezdik ve bu sırada kitaplarda ve müzelerde bile bulamadığım bilgileri öğrendim. Koleksiyonerin satmayı düşündüğü oyuncaklar masanın üstündeydi. Aralarından yüz yıllık, denizci kıyafetli bir porselen bebeği beğenmişim ki, bunun aralarında ne işe var dediğim oyuncak bebeği eline aldı ve başladı anlatmaya...

Alman gazetesi Bild'in sayfalarında, 1950'li yıllarda Lilli adlı bir genç kızın çizgi roman bandı yayınlanıyordu. Ve gazete, çok sevilen bu karakterin oyuncaklarını üretmiş. İsviçre'ye tatile gelen ünlü Amerika oyuncak firması Mattel'in sahipleri bu oyuncakı görüp çok beğenmişler ve üretim hakkını satın almışlar. Boyunu uzattıkları oyuncak da kızları "Barbi"nin adını vermişler!

Duyduğum bu öykü tüm ilgimi masanın üstündeki en küçük bebeğe çevirdi! **Karşımda Barbi diye bilinen oyuncakın atası duruyordu! Herkesin tanıdığı Barbi de pek çok karakter gibi çizgi romandan doğmuş!** Ve bunu Türkiye'de kimse bilmiyordu. Kararımı vermişim, o bebeği satın alacaktım. Hem üstümdeki para da ona yeterdi zaten.

Alman kadın Lilli'nin değerini söylediğinde oyuncak tarihi konusunda daha birkaç fırın ekmek yemem gerektiğini anladım. Barbi'nin atası olan bu oyuncak çok ender bulunuyordu ve iki-üç porselen bebek değerindeydi. Koleksiyoner beni gerçekten sevmiş olacak ki, istediğim indirimi yaptı ve oyuncakı itina ile paketlemeye başladı.

Evden ayrılmak için sokak kapısına geldiğimizde, kadının oyuncakı sararken değişen yüz ifadesinin nedeninin anladım. Birden, gözlerinden yaşlar boşanarak hüngür ağlamaya başladı... "Özür dilerim" diyordu. "Özür dilerim, ondan ayrılamayacağım. Lütfen bana geri verin".

Paketi kadına uzattım. O da, binbir teşekkürle paramı iade etti. "Bir dakika" dedi ve gitti içinden bebek evleri için yapılan, içinde kırmızı çiçekler olan küçük bir saksıyı hediye olarak getirdi. **Lilli bebeği bir daha ancak on yıl sonra görecektim ve müzeye kazandıracaktım...** Dedim ya, beyaz bir köşkün içinde kurulan İstanbul Oyuncak Müzesi bir aysberg gibidir. Gördüklerinizin katbekat fazlası denizin derinliklerindedir...

Ve, İstanbul Oyuncak Müzesi 23 Nisan günü 11. yaşına giriyor... Bizi yaşatan ziyaretçilerimize çok teşekkür ediyorum.

sadece 6 kelime

bir hayatı
6 kelimeyle
anlatabilir
misin?

KAFA, her ay okuyucularından gelen
6 kelimelik kısa öyküleri yayınlıyor.
Siz de altikelime@kafadergi.com adresine
6 kelimelik hikayenizi gönderin, "sadece 6 kelime"
başlığı altında imzanızla yayınlayalım.

Hayat kısa,
ülkemde her an kara.
Esra Ördek

Küçüktüm, seni
sevdiğimde, kendi
oğlum yaşımda.
Hakan Yanbay

Babasıyla
görülebileceği
zamanlara hakim
karar verdi.
Seçil Karaoğlu

Hava çok soğuktu,
duvarlarının sıcaklığında
uyumuştum.
Doğan Aktas

Martı gitti, göğün
çekmecesine
kaldırdı kendini.
Nazar Tüysüzoglu

Üniversiteyi kazan
sana araba alacağım lan!
Barış Bartu

Okyanusta yüzen bir
saldı iki yabancıydık.
Deniz Gürmen

Sade kahve istedik
şekerli çay getirdiler.
Ahmet Furkan
Koroğlu

Kuşlara bakıyordu çocuk,
gökyüzünden bombalar düştü.
Suleyman Yuksel

Beni seviyordu biliyorum.
Bizim için gitti.
Hüsnâ Atasoy

Diren diyen şair,
ülkesini iyi tanıyordu.
Alper Çetiner

Hastahaneden çıkarken
asla çıkamayacak
arkadaşına sarıldı.
Özge Karıksız

Savaşlar oluyordu.
Aksilik ya... Kalemimizi
kaybetmiştik.
Acilhan Yuvarlakbaş

Sattığı mendillerden kule yapıp
oynuyordu çocuk.
İzel Tunca

Odami dağıtıyorum,
odami toplarken kafami
dağıtıyorum.
Gökhan Şahar

Dudak üstü mağarasını,
benden gayrisi bilmedi.
Barlas İşbaşar

Bana "beraber
yaşanalım" demişti.
Sabahında yoktu.
Mert Çanga

İçimi dökmek yerine
sökmek istediğim zamanlar.
Bahadır Zorlu

Kendi işini
kurmazsan akşam
alarm kurarsın.
Ercan Ertanış

Bu ülkede
yaşamıyoruz biz,
sadece ölmüyoruz.
Aynur Yücel

Küçükler dağıtır
büyükler toplar,
kural bu.
Zülfikar Göker

En güzel ruyasından,
silah sesleriyle uyandı.
Cuneyt Ataç

Güneşin doğuşunu beklerken
uykuya dalmak gibiydi.
Meltem Karakaya

Babam seviyor diye uzattığım
saçlarımı kestim.
Deniz Güldal

İnsan biriktirmenin büyük
meziyet olduğuna inanmıştı.
Onur Gülşen

Bedia Ceylan Güzelce

benim adım, o

Seni bir mağaraya kapattılar, cevap olarak karanlığı sevdin, kuliste sırasını bekleyen bir dansçı gibi, hangi ayakla başlayacağını unuttun, sana bir ayak lazım şimdi, işte o benim.

Richard Brautigan anısına...

"Sanırım kim olduğumu merak ediyorsun ama ben sürekli bir adı olmayanlardanım. Adım sana bağlı. Aklından geçtiği gibi seslen bana..." diyor Brautigan.

Bazen bir ağrı giriyor bacaklarına, sebebi yok, ilacı da yok, işte benim adım o. Ağrının içinden geçen bir dövme yaptırmak istiyorsun, ama nasıl ve kime, işte benim adım o. **Çocuksun, anneni mi daha çok seviyorsun babanı mı diye sormuşlar, bir cevap düşünüyorsun, benim adım o.** Balıklar kıyıya vurmuş, Marmara'da bir yelkenli gözlerinin önünde kaybolup gitmiş, şimdi ilk yapılacak şey nedir bilmiyorsun ya hani, işte benim adım o.

Kararlar almak zorunda bırakılmışsın, mesela bir seferinde ölünce hangi hayvan olmak istediğine hüküm vermen gerekmiş, işte benim adım o. Giyinmeleri seversin sen, şapkaları, elbiseleri, pantolonları, gömlekleri... Şallar sarınmayı, gözlükler takmayı, ayakkabılar içinde yürümeyi... **Giynmen ne güzel şeydir soyunacağını bilince. Öyle soyunmuştun bir keresinde, çırılçıplaktın, bir kuş geçti önünden, kanadını tutmak istedin, işte benim adım o.**

Yeni bir kıyafet denerken kabinde, üzerinden çıkardıkların düşürdü gözünden, bir daha asla güzel görünmeyecek de zaten, o işte, benim adım. Hemen dışarıda bir bomba patlamış, kıl payı kurtulmuşsun, çok korkmuşsun ama hayatta olman değiştiriyor her şeyi, eve gidiyorsun, anlatıyorsun tüm olanları, üzerinde yeni bir bluz, bir türlü doğru kelimeyi bulamıyorsun ya ahh, işte benim adım o.

Yaraları kaşıyan seni çok severler, bir bakarsın vekil bile tayin ederler, siyasetten hoşlanmıyorsun, seni ifade etmenin başka bir yolu olmalı bu dünyada, işte benim adım o. Otobüstesin, baştan aşağı süzölmüşsün bir kadın tarafından, esnemeye başlıyorsun, muhtemelen nazar bu, batıl şeyler ilgini çekiyor, ince uçlarıyla parmaklarının boynundaki nazar boncuğuna dokunuyorsun, eminsin, artık her şey daha güzel olacak. Fetihler dönemi bitmiş, bir zaman bu, içinde dönüp durduğun fakat henüz adı konmamış, işte o benim. Tek başına çıktığın ilk yolculukta anlıyorsun büyüdüğünü, büyümekle ilgili bir cümle kurman gerekiyor artık, işte benim adım o. **Kalplerdesin bu kesin, kalplerde bir sen var ya hani, iki taşı birbirine çarptığında çıkan ateş gibi, işte benim adım o.** Haliyle kalplerde ölmen gerekiyor

önce, ölümden bahsetmeyeli yıllar olmuş, bir antika otomobilin kapısı gibi açılıyor önünde hayat, neresine dokunsan elinde kalıyor ve kapanması an meselesi, işte o benim.

Seni bir mağaraya kapatmışlardı, buna cevaben karanlığı sevmiştin, kuliste sırasını bekleyen bir dansçı gibi, hangi ayakla başlayacağını unuttun, sana bir ayak lazım şimdi, işte o benim. Tuttuğun takımı tuttuğunu fark ettiğin ilk an, işte benim adım o. Bir sigara yaktın ama içine çekmedin, tıpkı o sigara gibi beni de, benden öncekileri de çekmedin içine, sonrasına bakarız bakışı vardır ya senin gözlerinde, işte benim adım o. Sahra çadırı kurulmuş bir kalp seninki, yaralılar var bolca, bir "istihdam" alanı yaratmak istesen de, kelimeleri sözlük anlamlarından kurtaracak cesaret henüz gelmemiş, cesur kahramanların kitaplarını karıştırırken buldum seni kütüphanede, işte o benim. **Büyüdüğün sokakların fonunda bir şarkı çalar, şarkının içinde acıklı bir keman, yumruğunu sıkarsın avuçların acır, avuçlarında bir sızı var, işte o benim.**

KAFA'nda binbirdirekli bir sarnıç, direklerarasında yüzünü tam seçemediğin bir şair, onu ne kadar seversek bizden o kadar uzak, çünkü 'insan daha uzak yıldızından, daha yalnız dünyadan' demiş bir kere, adı Mehmet, bir adayı bırakıp gelmiş buralara, ikimiz iki dilde koşuyoruz ardından, nefes nefese kalıyorsun, biraz soluklanman için bir yer gösteriyorlar sana, işte o benim. **Belki bir şaka yaptın ve kimse gülmedi, biraz sussan günler uzayacak aslında, biten günlerin sonunda edilen bazı sözler vardır, işte benim adım o.** İstikrar, ihtimam ve itiraz bir cümleye dönüşmeden düşer yüzünden erken sabahlarda. Karnın bazen acıkır, bazen acıkmaz. Bazen doyar, bazen de doymaz. Mutfakta yemek yaparken gördüm seni . bir kere, bir kere de o yemeği yerken. Hepsi bu. Açlık bir ihtiyaçtan çok bir çaresizlik hissi uyandırır sende. Telafi etmeye nereden başlayacağını bilemezsin. Bayramlıklarını giyip masanın başına oturur ve boş bir sayfaya dokunmaya başlarsın bir kalemle. Yüzünde yine o ifade.

Ellerinde bir ihtimal var senin, ihtimalin içinde bir keder. İşte benim adım o. Ve keşke öyle olmasa.

Tek başına çıktığın ilk yolculukta anlıyorsun büyüdüğünü, büyümekle ilgili bir cümle kurman gerekiyor artık, işte benim adım o.

YAPI KREDİ CÜZDAN MOBİL ÖDEME TEKNOLOJİSİNİ SUNAR!

Artık alışverişlerinizde ödemelerinizi cep telefonunuzu temassız özellikli POS cihazına yaklaştırarak tek harekette; hızlı ve kolay bir şekilde yapabilirsiniz.

TÜM MOBİL
ÖDEMELERDE
%25
İNDİRİM

 YapiKredi
Hizmette sınır yoktur.

Kampanya kapsamında 18 Mart 2016 - 30 Nisan 2016 tarihleri arasında Yapı Kredi Cüzdan uygulaması üzerinden mobil ödeme işlemlerine %25 indirim verilecektir. Kampanya müşteri bazında geçerli olup her müşteri en fazla 50 TL değerinde indirim kazanabilecektir. Kampanyaya Yapı Kredi bireysel kredi kartları ile Türkiye'deki tüm temassız özellikli POS'lardan yapılacak alışverişler dahildir. Kampanyadan faydalanabilmek için Yapı Kredi Cüzdan uygulaması içerisinde yer alan "bana özel" alanından "kampanyaya katıl" butonuna basılmalıdır. Detaylı bilgi için: yapikredi.com.tr
Mobil ödeme fonksiyonu NFC özellikli, 4.4.2 ve üzeri Android işletim sistemiyle çalışır. Mobil ödeme yapmak için kartlarınızı mobil ödemeye açmanız, cep telefonunuzun NFC özelliğini aktif hale getirmeniz yeterlidir.

Kaan Koç

pencereden sonrası

30 yaşındaysanız ve aşıksanız hayat gerçekten çok zordur. Hem çok olgun hem de çok coşkulu olmanız gerekir. Gülmeyi de bilmeniz şarttır, en gülmek istediğin yerde gülmemeyi de.

"İnsan, düş kurarken bir tanrı, düşünürken ise bir dilencidir."
Hölderlin

Pencereden bakıyorum. Rüzgar, vurduğu her şeyi sallandırıyor. Bunu, hayli sıradan bir cümle olarak kurabilirdim, ama bugün bunu başaramıyorum. Sıradan bir doğa olayının sıra dışı bir tabloya dönüştüğü noktadayım. Metin Altıok'un dizeleri çınıyor beynimin içinde. Beynimin, bir süpürge hortumuyla yutulmuş kıvrımlarında Altıok dizeleri; "sevgilim, / bak geçip gidiyor zaman, / aşındırarak bütün güzel duyguları." Yazıdan başımı kaldırıp tekrar bakıyorum pencereden dışarı; hemen önümdeki çam ağacının iğneleri havada ağır aksak çemberler çiziyor. Bir romantik şair gibi şöyle diyebilirdim o binlerce iğne dikenli yaprağa bakarak; ah, her dikenin ucu yüreğimi çiziyor sanki. Demiyorum.

"Bir yarım umuttur elimizde kalan, / göğüslemek için karanlık yarınları" diyor Altıok. Karşı binadaki bir balkonda iki banyo havlusu asılı; karelere bölünmüş, rengarenk havlular. Mavi, beyaz, kırmızı, mor, sarı... Rüzgar, üstündeki renkleri alarak havada dolaştırıyor, kalın bir fırçanın ucunda tutup kaldırılara sürüyor ve sonra gözbebeklerimi dolduruyor o renklerle. 30 yaşındaysanız ve aşıksanız hayat gerçekten çok zordur. Hem çok olgun hem de çok coşkulu olmanız gerekir. Gülmeyi de bilmeniz şarttır, en gülmek istediğin yerde gülmemeyi de. Bu sınavı en çok dışlınız ve dudaklarınızla ödersiniz o yüzden. Uykularda dışlınızı sıkıktan baş ağrılarıyla uyandığınız günler olur, kulağınız haftalarca sancıyabilir ya da daha kötüsü. Mesela gözlerinizin arkasında, ellerinde hortumlarıyla bekleyen yüzlerce itfaiyeci vanayı çevirip sizi bir ağlama haline sokacakken tek bir kelimeyle aniden hayatınızın akışı değişir ve çok mutlu hissedersiniz. **30 yaşındaysanız ve aşıksanız hayat çok karışıktır. Öyle bir an gelir ki, rüzgar, bir rüzgardan başka her şeye benzeyebilir.** Eh, dişler ve dudaklar haricinde mideyi de unutmamalı. Mideniz, sizi arzın merkezine götürecektir kadar taşlaşıp ağırlaşır. 30 yaşında ve aşıksanız. Korkmayın.

Her şeyi en basit ama en derin kelimelerle anlatmak istiyorum. Yakın zamanda bir gün şöyle yazmıştım; "Başı omzumdaydı. Tek bir şeyden emindim; omuzlarım onun başını kendi kafamdan daha çok istiyordu üstünde." Böyle konuşabilmek istiyorum. Çünkü her konuda, söylenen her fazla kelime işleri daha da içinden çıkılmaz hale getiriyor. Tıpkı bir rüzgarın bir çift banyo havlusunu

incitmek istediğini dillendirmek gibi, ne yaptığından haberi olmayan bir rüzgar, ne yapacağını bilmeyen bir yazar tarafından suçlanıyor. Ve hem rüzgar hem havlular hem de yazar çözümsüz bir çarpışmanın içinde kalıyorlar. Haddinden fazla duygusal biri gibi görünmeyi göze alarak burada aşktan bahsediyorum, çünkü **birine, kendi benliğinin dip sularını karıştıracak kadar sevgi duymak insanın algılarını açıyor.** Dinamitlenen bir mağara duvarının yıkılışı gibi, açılan kocaman oyuklara yeryüzü ve gökyüzü doluyor. 30 yaşında biri için, dinamitlenmek hem korku hem de umut getiriyor insana. Ya da 40, ya da 50, 60, 70... Fark etmez. Yetişkinsinizdir artık, artık dünya hallerinden haberiniz vardır. Orhan Veli'nin deyişiyle büyümüş, işsiz kalmış, aç kalmış, para kazanmanız gerekmiştir ve insanların içine girip, insanları görmüşsünüzdür. Karşı binanın bacasında dikilen martıya bakınca, kuş türlerinin serüveni düşer aklınıza. Bilginiz vardır gelene, gidene ve gelmeyecek olanlara dair hayatta. Zihninizin, sizi

durmadan kandırmaya çalışan bir soytarıdan ibaret olduğunu bilirsiniz. En büyük kararlarda ona güvenmemeniz gerektiğini ve sizi huzursuz eden bıçakların ne olduğunu ona sormanın hata olacağını bilirsiniz. Bu yaşa kadar kirler ve kodlamalarla dolan beyniniz, sadece kendi mevcut halini korumaya çalışan ve elinden gelse sizi kuru kuru yaşatıp gebertecek kadar bencildir. Bunu bilirsiniz.

Bir rüzgara baktığınızda bunun küçücük ve klişe bir doğa olayı olduğunu söyler o. Oysa 30 yaşında ve

aşıksanız, bir rüzgar duştan çıkmış sıcak bedenlerle ısınan, sonra da balkona asılan bir çift havluyu üşütmektedir. Odanızın penceresinden izlediğiniz bu birkaç saniyenin size bunları hissettirmesi için azıcık bedel ödemek zorundasınız, inanın bana. Ama şiddetle tavsiye ederim. Yoksa hayatınız dedikodulardan, haber bültenlerinden, fiş ve faturalardan, her gün yeniden başlayıp her gün sonunda mutsuzluk içinde kaybedeceğiniz yarışlardan ibaret olur. Hayağa karşı aşk duymazsanız, hayatınız size dair bir şey olmaktan çıkar. Rüzgar sadece rüzgara dönüşür.

Bir çizgi film karakteri olan Cedric her bölüm şöyle der; "8 yaşındaysanız ve aşıksanız hayat çok güzel." Hölderlin ise şu cümleleri yazmıştır; "Çocuk, barış durumundadır. Kendi karşısına kendi düşmanı olarak çıkmamıştır daha." 30 yaşındaysanız ve hala aşk duyabiliyorsanız, hem Cedric'i anlarsınız hem de Hölderlin'i...

"sokağın tavanı"

Baba üç buçuk yaşındaki kızının zor sorusuyla köşeye sıkıştı: Sonsuz nedir? Koca koca insanların bile anlamakta zorlandığı bir şeyi ona nasıl izah edecekti? Hafızasını yokladı, kızını onun silahıyla alt etme zamanı gelmişti.

Baba başını gazetesinden kaldırmak zorunda kaldı: **"Babaaa! Sonsuz nedir?"** Boş boş baktığı minicik kızı soruyu tekrarlardı. Doğru duymuştu, üç buçuk yaşındaki kızı ona "sonsuz"un ne olduğunu soruyordu! Nereden çıkmıştı şimdi bu? Akşam akşam. Aslında olay basitti. Ayağa kalkabildiği ilk günden itibaren, boyunu NBA'de pivot oynamaya aday saydığı için, yetişebileceği her yere uzanıp, değebildiği her şeyi kurcalıyordu. Yüksek sehпасının üzerinde duran, henüz uzaktan kumanda yaratılmadığı için bol düğmesi olan televizyon, en önemli hedefti. Uzanamadığı için, açılma kapanma kararı (kanal değiştirme o tarihlerde yoktu, zaten tek kanalcık vardı) kendi kontrolünde değildi. O düğmeye uzanmak onun için sadece yeni bir hedefe ulaşmak değil, önemli ve kıt, dolayısıyla stratejik bir kaynağı ele geçirmekti. Ve o gün gelmişti. Minik parmak, sihirli düğmeyle buluşmuştu. Açılma sesinden korkup birkaç adım geriye kaçtıysa da keyfine diyecek yoktu. Bu operasyon derhal günlük spor haline geldi.

Olur olmaz durum ve saatlerde çat! Bazen haber, belgesel, bazen de yüksek hisırtı eşliğinde milyonlarca nokta... Ama birkaç gün sonra, her açıldığında görüntü vardı. Televizyon her seviyede uzaktan eğitim aracı ilan edilmiş, gerçek sınıfta dahi dinlenmesi zor, diksiyonu bozuk, hayran olduğu otoritesini yumuşak sesle kapatmaya çalışan öğretmenlerin, bol bol tahta kullanarak anlattığı Açıköğretim, açık dersane dönemi başlamıştı. Ufaklık zar zor toplayabildiği dikkatiyle ekran karşısına geçip, birkaç dakika için de olsa konuya kilitleniyordu. Açmayı öğrenmişti. Kapamayı öğrenmeyi aklına bile getirmemi. Dolayısıyla seyretmese bile, birisi gelip bu gürültü kirliliğine son verene kadar iks, ye, logaritma, Dandanakan, ivme, bangır bangır kulak resmi geçidi yapıyordu. Bu "sonsuz" sorunsalı da o gün işlenen konudan kaynaklanıyordu. Gerçi diğerlerini de sorsaydı ne yapardım diye düşünmeden edemedi baba!

Bir yandan da minik kızının sorduğu tüm sorulara, onun anlayacağını varsaydığı şekilde, mutlaka cevap vermeye kararlıydı. **Ne de olsa her fırsatta, eğitmenin öğrettiği her hareketi yaptığında şeker hak eden sirk hayvanı gibi, "Babacıklar her şeyi bilir" ödülü almaktan, kendine bile itiraf etmekte zorlandığı bir gurur duyuyordu.** Ama bu sefer iş biraz yaştı. "Sonsuz"u kavram olarak kendi arkadaşlarına bile nasıl anlatabileceğini bilmezken, minik velete ne diyecekti? "Biz her şeyin bir başı ve sonu olduğunu zannederiz ama olmayabilir." I-ih. Boş gözler. "Şimdiii, bir yol olsa, biz yürüsek, yürüsek ama bitmese..." Cevap net: "Nasıl yani?"

Baba gazeteyi kenara koydu, yere, ufaklığın karşısına oturdu. Aklına gelen, geldiğini zannettiği onlarca tanıyı yaptı. İmkansız. Bugüne kadar babasının yaptığı her açıklamayı kolayca anlayıveren kız, bu sefer işin içinden çıkamadığını gördükçe bozuluyordu. Babası her şeyi bildiğine göre anlayamayanın kendisi olduğunu düşünüyordu. Kızının üzüldüğünü gören baba tam bir çaresizlik içindeydi. **"Bu çocukların anlayacağı şey değil" salaklığını yapmayacaktı. Zaten çocukların anlatılardan da fazlasını anladıklarını iyi bilirdi.** İşte o an bir ampul yandı. Yer yerinden oynadı. Babanın gülümsemesi geri geldi, bu lafı ilk duyduğu günü hatırladı. Kızı neredeyse doğduğundan beri, babasının yoldaşı, kaçıyordu. En azından her fırsatta evlerine damlayan, hiçbir şeyi ve hiç kimseyi beğenmeyen çirkef kaynanasından kaçıp sokağa fırlamanın, herkes

nezdinde tek meşru sebebiydi. Boynuna "kanguru"yu takıp, veledi içine tıkar, kaçardı. Kız büyüdükçe el ele kaçışlar başladı. Geç olmuşsa çocuğun odasına kapanıp uzun süre oynanıyordu.

Yine böyle bir günde, işten karmakarışık kafayla dönen baba, kapıyı açar açmaz, çirkef kaynanasını, elinde acayip kokulu dumanlar çıkaran cezveyi sallayıp, manda kasa gövdesini evin dört yanına savururken gördü. Dişlerinin arasından çıkan merhabanın son "a"sını söylerken, kızın odasına kaçmıştı bile. Belli ki misafir gelmiş, herkesin kendisi gibi kötü niyetli olduğunu düşünen kaynana, kendini tütsü ayinine vurmuştu.

Baba boynuna atılan kızıyla beraber yatağa atladı. İki ayağını birleştirip dizlerini kırdı. Kızı hemen ayaklarıyla dizlerinin arasına uzanıp kollarını açtı. Uçak, babanın ağzından çıkan ses efektleriyle uçmaya başladı. Yorulunca sarılmaca, yuvarlanmaca... "Bir daha, bir daha" üstelemeleri, "Dur, yorulдум" nazları, sonra yine havalanmaca... Sonra uçak düştü numarasıyla dizleri açıp, kızını göğsüne düşürüp sarılmaca...

Ama o gün kızı pek âdeti olmadığı şekilde **"Babacık seni çok seviyorum yaaa!"** deyiverdi. Şımaran baba, pek değil, hiç âdeti olmadık şekilde, başkası söylese kızacağı soruyu soruverdi:

"Ne kadar?" Genelde çocuklar bu soruya, iki kolunu açıp "Bu kadaaar" ya da "Dünyalar kadar" gibi standart cevaplar verirdi. Ama kızı standart değildi, cevabı tahmin edilir soru onu bayağı şaşırtmıştı. Ciddileşti, sessizleşti. Zor durumda olduğunu düşündüğü zamanlarda yaptığı gibi, kulağının üzerine düşen saçları avcunun içine alıp burnuna değdirdi. Avcunu önce kafasına, sonra yüzüne bastırdı. Baba sorusundan utanmıştı. Kız soruya takılmıştı. Düşündü. Düşündü. Birden yüzü aydınlandı. Babasının gözlerinin içine baktı. Haykırarak cevapladı: **"Sokağın tavanı kadaaar!"**

Baba karnına beklemediği anda yumruk yemiş gibi oldu. Şaşıрма sırası ondaydı. Lafı onlarca defa kafasında tekrarlarken kızına sıkı sıkı sarıldı. Bu cevap, kendini pek bir halt zanneden babanın aklına, yüz yıl düşünse gelmezdi. Üstelik tesadüfi de değildi.

İyice düşünülmüş, tartılmış, gözde canlandırılmış, ustaca formüle edilmişti.

Dağarcıktaki kelimeler kuyumcu terazisinden geçti tartılarak...

Baba yenilmişti, net bir golle!

Hiç aklından çıkmayan bu cevap, işte şimdi kurtarıcısı oluyordu. O da cevabı uzun uzun düşünmüş, çok farklı şekillerde formüle etmiş ama başaramamıştı. Kızını, onun silahıyla alt etme zamanı gelmişti.

Durdu, muzip bir ifade takındı. Gözlerinin içine baktığı kızı, her şeyi bilen babasının cevabını bekliyordu. Pür dikkat. Baba patlattı: **"Sonsuz, sokağın tavanıdır!"** Kızı cıvı cıvı

"Hah, tamam anladım." dedi. Anlamıştı. Gerçekten.

Kerimcan Kamal

atın beni denizlere

"Atın beni denizlere,
yalan dünya size kalsın."
Çok geç öğrendim herkesi mutlu
etmeye çalışanın kimseyi mutlu
edemeyeceğini. Ve ölümün gizemi
ardına sığınıyor tüm gerçekler.
Çünkü belki de
en yalandır gerçek sandığın.
Ya da en gerçektir en büyük yalanın.
Kaçsan da saklandın mı?
Biz bu et, kemikten,
Biz, bu bizi bizden eden nefisten,
Biz bu altın kafesten çıkınca,
Biz de sırayla sırta vakıf olunca,
Gerçek manasına kavuşacak gerçekler.
O yüzden haklısın usta...
Ömür bir ümittir vuslata dair.
Ve kavuşma hakikattir.
Zamansa bir **atlı** karınca. Hiçbir yere
gitmeden koşan dörtnala.
Teneffüse çıkmayı özledin mi?
Ya da okulu kırmayı?
Yokuştan aşağı salıverip kendini,
ilk vapura atlamayı.
Martılar viyaklarken ensende
aklında o kız, o oğlan.
Öyle masum, öyle deli sevmeyi
özledin mi?

Trenler de mahzundur.

**Her tıkrıdatışında rayları hem seni
hem de senden içeri bir beni alır
götürür. Sende bir ben olduğunu
biliyorsun değil mi?**

Bir efsundur dünya hali.
Kafan tren camının sallantısında
hayal kurmayı özledin mi?
Sahip olan mı zengindir,
arzulayan mı?
Çünkü bir kez sahip olur
ama her gün arzularsın ya,
o yüzden çocuklar
hiç doymaz.
Ve en büyük aşklar asla
kavuşmaz.
Aşık olmayı özledin mi?
Kavuşmak olmadan
sevdin mi?
**"Gerçekten inanıp
sevseydin beni
böyle sabahları
bekler miydin hiç?
Çoktan yanımda
olurdun çoktan.."**

Denip de terk edildin mi?
Aşk şarkılarının tadına en çok
yalnızlıklarda varırsın.
Canın yandığında.
İtilip, atılıp, bir köşede
bir başına kaldığında.
Suyun lezzetini susuz kaldığında,
sağlığın kıymetini yokluğunda
anlamıyor musun?
Şaşıрма.
Bir sırdır anlamak.
Bir muamma.
Ve bir efsundur tren raylarının tıkrıtısı.
Yalnızken, anlamsızken bir araya gelince
anlamlananları buluşturur.
Korkma.
Bilmediğin bir anda, bilinmeyen
bir istasyonda ya da bildiğin, beklediğin
bir avuçta kurtulacaksın açlığından.
Ve tokluk da bir yalandır.
Açlık olmadan.
Anlamsız kaldın mı hiç?
"Atın beni denizlere,
yalan dünya size kalsın."
Kimi doğuştan gönüllüdür gitmeye.
Kimi gitmeden sırta ermeye.
Ve haklısın usta.
Ömür bir ümittir vuslata dair.
Ve
Seni aramıyor sormuyorsak
Senden vazgeçtik demek değildir.

İllüstrasyon: Hakan Arslan

en son kafası

Mario Levi

● En son ne yediniz?

Az önce sabah kahvaltısı... Zeytinyağında
ezilmiş beyaz peynir, Bodrum kırık yeşil
zeytin, tereyağı, haşlanmış yumurta, bal...
Filtre kahveyle birlikte...

● En son ne için dua ettiniz?

Bu ülkenin esenliğe kavuşması için...

● En son hangi filmi izlediniz?

Üniversitede Karşılaştırmalı Edebiyat Yüksek
Lisans dersimde Billie August'un
"Ruhlar Evi" filmi.

● En son yüksek sesle hangi şarkıyı söylediniz?

George Bizet'nin "İnci Avcıları" operasından
"Je crois entendre ecore" ariasını.

● En son çok üzüldüğünüzde ne yaptınız?

Ağladım.

● En son neye ağlamıştınız?

Son Ankara katliamında ölen gençlere.

● En son neyden çok korkmuştunuz?

Yakalandığım hastalıktan ölmem halinde
kitabımı bitirememekten.

● En son ne zaman, neden yoruldunuz?

Son çekim günümde... Uzun çalışmaktan
ve yapabileceğimin en iyisini yapma
kaygımdan.

● En son neye çok sevindiniz?

Fenerbahçe'nin Beşiktaş'ı yenmesine.

● Size en çok sorulan soru nedir?

Neredesin?

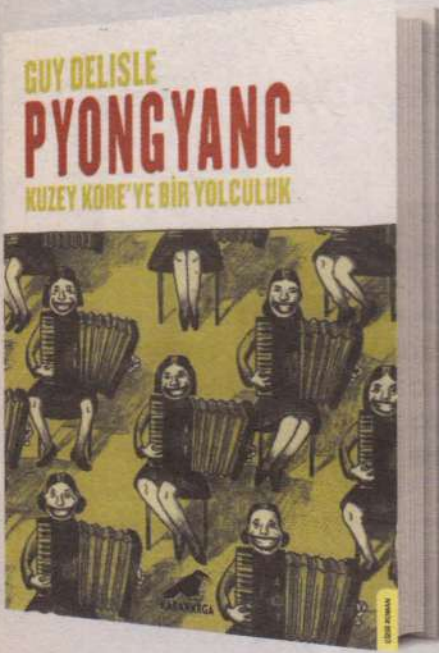
● Sizin kendinize son sorduğunuz soru neydi?

Neredeyim?

● Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mıydı?

Cevaplardan çok soruları severim. Soru
sormaya ihtiyaç duyanları ve sordurtanları.

Çizgi roman dünyasının kült isimleri KARAKARGA'da!

"Joe Sacco'nun Filistin'ini Marjane Satrapi'nin İran Devrimi sonrasını anlatan Persepolis'i takip etmişti. Şimdi de Fransız-Kanadalı çizer Guy Delisle'in Kuzey Kore'de geçirdiği günleri anlatan çizgi romanı aynı geleneği sürdürüyor."

- **The Guardian**

"Guy Delisle'in çizgi romanı bir korku paranoyasından çok neşeli bir seyahatname."

- **The Hollywood Reporter**

"İlk defa bir çizgi romanda insanlar, gerçekte konuşup hareket ettiği gibi yer alıyor."

- **Washington Post**

"Daniel Clowes'un hikâyeleri çizgi roman sanatının potansiyeline inanan herkese heyecan verici edebi imkânlar sunuyor."

- **Time**

"Bir çizgi roman klasiği."

- **i-D Magazine**

"Muhteşem, melankolik bir çizgi roman."

- **Newsweek**

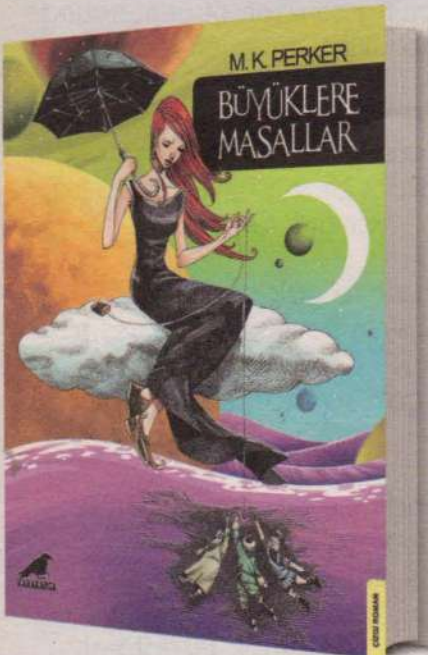

Dokunduğu insanların 5-10 dakikalık geçmişini gören paşa çayı süper kahramanlar, yaşlı ve zengin kadınların 'kalbini' çalan kalpazanlar, başkaları şampiyon olabilsin diye mağlup olarak hayatını kazanan boksörler, kafasında sıkıntıdan boynuz endam eden kâtipler, annelerin ördüğü berelere göz deliği açarak banka soyan haydutlar... Usta çizgi romancı M.K. Perker'in kaleminden acayip öyküler!

"Perker, sadece ülkemizde değil dünyadaki en önemli çizgi romancılardan biri. Onun çizgilerinde sadece mizah, sadece ironi yok, aynı zamanda hem edebiyat, hem de sinema var. Onun kalemi, bizlere hayatın ve sanatın derinliklerinde benzersiz bir yolculuk vaat ediyor."

- **Ahmet Ümit**

KARAKARGA Bir Destek Yayınları markasıdır.

Gökhan Dağıstanlı

kahır mektubu

Baharı suçladığımdan değil ama hangi nisan yağmuru yunar şimdi bu katil ellerin kanını? Tanrımız rahim amenna ama hangi tövbe siler yüreklerindeki bu balçık çamur yığınınını?

Böyledir pazar günlerim benim, hüznle karışık huzur biriktiririm. Bildiğin gibi... Bronz bir akşamüstünün hıçkırıklı kemanlarına sırtımı verip "Akşam oldu hüznlendim ben yine" mırıldanırken, gözlerimden iki damla yaş karışır da rakıyı daha bir beyaz eder. Hiçbir şey değişmedi biliyor musun? Hala her pazar günü, eskiden gözlerine dalıp gittiğim yerde, şimdi esen yelle, oturup yokluğunla dertleşiyorum. Bugün de öyle oldu işte. **Bir ikindi şiirini dilime dolayıp, karşımdaki saksıda bitmeni bekledim daha nisan gelmeden, her taraf mayıs koksun diye.** Yokluğunla başa çıkma yöntemi olarak büyüttüğüm kullan-at umudumu son izmaritle beraber söndürüp kalktım. Evimin kapısından girmemle mertebe atladi hasretin. Çırlıçiplak, efkarlı hasret sözcükleri, bir ilham perisinin terkisinden beynime dökülmeye başladı. Çoktandır kalbinin kapılarını çalmamanın şevkli cesaretiyle, sana içimi dökmek için, kaleme kağıda sarıldım. Birden, neden açtığımı hatırlamadığım televizyondan fıskıran bir son dakika haberi, masamı kana buladı. Çok sayıda ölü var dedi hüznü bir ses. Duydum ama bakamadım. Bilmem kaç tanesi ağır, çok sayıda yaralı var dedi. Bir oofff çektim, güneş yıkıldı. Akşam çöktü iyice, dolabın kapağı açıldı. Bir 70'lik şişenin, sırası gelmiş son dublesini doldurdum, üzerine çArşı yazdırdığım rakı bardağına...

Onca zamandan sonra, sana güzel bir şey söyleyerek başlamak isterdim ama görüyorsun işte, bu aralar Beşiktaş'tan başka iyi giden bir şey de yok memlekette. Yine gencecik canlara kıymışlar sevgilim, gözlerini kırpmadan. Hiç tereddüt etmeden, hain bir madde bağımlısı hırsla, oluk oluk kan akıtmışlar günahsız yuvaların masum hayallerine. İki genç sevgili dedi, kalbim duydu! İkisi de on sekizinde... Kavuşmak tutkusuyla delirince gönülleri, koşarak çıkmışlar evlerinden. Kızılay Meydanı'nda sınıksız tutarken birbirlerinin ellerini... Hani, daha aşkların bittiğini falan öğrenmemişken... Hani, daha boyunları, aldatmak ya da aldatılmak ağrısına aşına değilken. Yani, pirüpak severken birbirlerini... Yana yana severken... Bir zamanlar bizim de birbirimizi sevdiğimiz gibi... **Bir genç üniversite öğrencisi dedi, anılarım duydu! Hayallerinin peşinde...** Antep'teki ailesinin medarı iftihar, anasının kuzusu, babasının kartal yürekli. Paralı eğitimine para yetiştirmek için ders verdiği evden çıkıp, hasret kokan öğrenci yurduna dönerken. Hani, daha kimseyi ezmemiş, insanların koşulsuz eşitliğine inanırken. Hani, daha zerre kirlenmemiş, alın terinin huzurlu bereketini yeni yeni yaşarken. Tertemiz bir ülkenin istikbali gibi...

Daha hayata dair önemli bir yanlış bile yapmamışken; henüz kimsenin canını o kadar da çok yakmamışken; anne olamadan, baba olamadan daha; evlat sevgisini tadamadan; son mesajından bana kalan umut gibi, bir narin kelebek ölüsü bırakıp Ankara'nın ortasına, bedenlerinden ışık hızıyla sıyrıldılar paralel evrende bir cennet bahçesine doğru... Bir hain el, ateş düşürdü ana-baba ocaklarına. Annelerin gözlerine yaş, babaların bağrılarına taş düşürdü. Baharı suçladığımdan değil ama hangi nisan yağmuru yunar şimdi bu katil ellerin kanını? Tanrımız rahim amenna ama hangi tövbe siler yüreklerindeki bu balçık çamur yığınınını? **Daha önce hiç hissedilmemiş, bakire bir pişmanlık yeter mi biriken hıncımızı dağıtmaya?** Daha ne kadar gencin yitip gitmesi gerek bu taşlaşmış kalpleri, samimiyetle ağlatmaya? Şimdi gözlerinin dolduğunu görür gibiyim. Yanında olup da

sana sınıksız sarılıp, nefesine nefes katmayı isterdim. Ama aramıza onca zaman sonra paramparça bedenler, olur olmaz nedenler giriyor, gelemiyorum! Dışarı çıkmamayı öneriyor yetki sahipleri. Sanki başka insanları görebiliyormuşum gibi, kalabalık yerlerden uzak durmamızı salık veriyorlar. Bu çok değerli canımız bizim de bu kanlı bedenler kimin? Bu fiyakalı kıyafetler bizim ama delik deşik olanlar kimin? Bu köz yürekler bizim de, bu atmayanlar kimin? Yana yana sevmeler bizim evet! Ama bu yana yana ölmeler kimin?

Oysa ben bu akşam, bitmeyen sessizliğini satırlarımla delip, seni deli gibi özlediğimi söyleyecektim. Ama şimdi aklımı seninle bozmuş olmaktan utanıyorum.

Böyle kanla karışık bir yangının en orta yerinde, istifa etmeyen bir içişleri bakanı pişkinliğiyle, sana hasretimi anlatmaktan utanıyorum. Bu utanç var ya sevgilim, belki de Bergman'ın söylediği gibi, sadece bu utanç kurtarabilir dünyayı, kurtarabilirse... Benimse bildiğim tek bir şey var. Bu bezirgan saltanatı katliamı devam ederse, yazamam bir daha aşk şiiri...

Sadece bu utanç kurtarabilir dünyayı, kurtarabilirse...

oneo, anında ferahlatıyo

ONEO KARPUZ: Tam çocuğunun elinden tutmuş, sakızların olduğu raftan bir seçim yapmaya uğraşıyorlardı. Bir anda yanlarında duran genç adamdan gelen "Oneooooo!" sesiyle irkildi. Oğlu Rüzgar da şaşırılmıştı. Eli başka bir sakıza giderken bunu bir işaret kabul etti. Zaten her şey bir anda olup bitmiş, "Oneooooo! diye bağırın adamı hızla kasaya yönelmişti. Oneo karpuzlu aldı bir tane. Rüzgar'ın parmağı da o kırmızı kutuyu gösteriyordu zaten. Alıp, diğer eksikler için sebze tezgahına yöneldiler. Paketi açıp, içinden bir tane ağzına attı, bir tane de Rüzgar'a verdi. Marketten hep en az bir eksikle döndüğü günlerin aksine odaklandı ve tüm eksikleri hemen tamamladı. Bu sefer ıspanağı da unutmamıştı. Rüzgar ise ağzındaki o güzel karpuz aromasının tadıyla meşguldü, keyfi yerindeydi. Hayatına henüz giren sekizinci kelimeyi bağırdı Rüzgar: "Oneoooooo"

ONEO NANE: Ferahlamaya ihtiyacı vardı. Öğlen yemeğinde dayanamamış, Cağ Kebabı yemişti. Rejimi bozduğuna yanmıyordu, akşam fazladan spor yapması gerektiğine yanmıyordu, soğandan yanıyordu! Ağzındaki soğan tadını da bastırması gerekiyordu. Ne yapmalıydı? Ne yapacak, gidip ilk marketten bir Oneo alacaktı. Raftan naneli Oneo'ya uzandı. "Oneoooooo!" diye bağırdı. Bu neydi şimdi? Hiç yakışmış mıydı? Kulağındaki kulaklıkla radyo dinlerken Oneo sakızın reklamına denk gelmiş ve kendini şarkıya kaptırır gibi kaptırmıştı. Yanlarında duran annesi ve çocuğunu fark etti ilk. Korkulu gözlerle ona bakıyorlardı. Açıklama yapmak için çok geçti. Gülümseyerek Oneo'yu aldı ve kasaya yöneldi. Kasiyere paketi uzatmadan paketi açtı ve iki tane sakızı ağzına attı. Ağzındaki nane ferahlığıyla iş yerine doğru koşar adım yürümeye başladı. Birkaç çiğnemen sonra damağından silinen soğan tadı, ferahlığa, serinliğe bıraktı kendini. Kulaklığı kendi sesini bastırıyordu ama o yine de mırıldandı: "Ohh, ne güzel ferahlatıyor"

ONEO LIMON: Marketin içinde "Oneooooo!" diye bağırılır mıydı hiç? Bu gençlerde hiç saygı kalmamıştı. Elinde parmak kadar çocuğu olan kadın şimdi ağzının payını verecekti bu genç adama. Vermezse, gidip kendi iki çift laf edecekti. Zaten yıllardır bu semtte oturuyordu, herkes tanırdı onu. Baktı çocuklu kadından ses yok, kendisi yöneldi genç adamın peşine doğru. "Delikanlı, bakar mısın?" duymadı çocuk. Kasaya yöneldi. Alışverişi gelip sonra yapacaktı. Delikanlıya yetişecekti. Çok geçti. Delikanlı, ışık hızıyla çıkmıştı marketten. Bir anda kendini kasada bulunca çakmakların yanındaki Oneo paketlerini gördü. Nane sevmeydi, karpuz şekerliydi, limonlu Oneo'yu kestirdi gözüne, kasiyer kıza parayı uzattı. Fisi beklemeyi çıkışa yöneldi. Delikanlıyı yol üzerinde yakalamayı ve hala iki çift laf etmeyi düşünüyordu. Paketi açtı, ağzına bir tane Oneo attı. Ferahladı, rahatladı. Gülümse, mırıldandı: "Aman boş ver her gün böyle şeyler oluyor"

Elif Demirtaş

uçurtma mevsimi

Altı üstü bir yayla çorbası yapacaktı. Yapamıyordu. Öfkeyle devirdi tencereyi lavaboya. Suyu açtı ve bıraktı gözyaşlarını.

"Sevmiyor musun beni anne?" dedi zeytin karası gözleri kederli, yelpaze kirpikleri ıslak, yukarı kalkık kaşlarıyla... Dizlerinin üstüne çöktü annesi henüz 1 metre boyundaki oğluya aynı göz hizasına gelerek. Bastı bağına saçlarını boynunu öptü arka arkaya:

"Kendimi bile sevmediğim oldu ama seni sevmemek mi? Asla!"

"Peki, neden mutsuzsun, çok mu üzüyorsun seni?"

"Evet, üzdüğün oluyor ama mutsuzluğumun sebebi bu değil."

"Kim peki, babam mı?"

Konuşmayı kesmek istercesine devam etti ocakta kaynayan pirinci karıştırmaya.

"Babam üzüyor biliyorum, büyüyünce onu cezalandıracağım!"

"Nasıl?"

"Büyüyüp para kazanınca ona oyuncak almayacağım."

"Çok mu üzülür?"

"Evet... Bir de onu parka götürmem."

"Bunları beni üzdüğü için mi yapacaksın?"

"Evet!"

"Üzme babanı, o seni çok seviyor. Bu ara biraz fazla para kazanması gerekiyordu, o yüzden uzağa gitti. Geline sana oyuncak alacak, oyun da oynayacak, parka da gideceksiniz"

"Peki, anne" dedi, döndü odasına hayvanlarını konuşturmaya devam etti. "Akıllı bir kurt olursan babam geldiğinde sen de bizimle parka gelebilirsin, öyle bakma zürafa seni götüremem sen asansöre sığmazsın."

Gözlerinden akan yaşlarla devam etti çorbayı karıştırmaya. Çorba çoktan kesilmişti, farkında değildi. Döküp yenisini yapmaya mecali yoktu. Bir yumurta akı halleder diye düşündü, dalgınlıkla sarısını da kırdı. Sarısı kaynayan çorbanın içinde pişti, kötü bir görüntü oldu. Altı üstü bir yayla çorbası yapacaktı. Yapamıyordu. Öfkeyle devirdi tencereyi lavaboya. Suyu açtı ve bıraktı gözyaşlarını. Ağladıkça daha da acıyordu kendine. "Ben şimdi ne yapacağım, tek başıma bu yükün altından nasıl kalkacağım? Bu çocuğun günahı ne?" Sesini duydu oğlunun, "Anne çişim geldi." Hemen sildi gözlerini, gitti. Çişini yaptırdı, öğlen uykusuna yatırmak için odasına götürdü. "Bir küçücük aslancık varmış, babası onu çok mu çok severmiş şarkısını söylesene anne"

"Unuttum sözlerini başkasını söyleyeyim."

"Hadi anne lütfen"

"Hayır dedim sana, ninni yok bugün, kapat gözlerini uyu!"

Sertçe çekti kapıyı, ablasını aradı hemen. "Gelsene, çok ihtiyacım var, yapamıyorum" dedi ve yatak odasına gitti. Bir valiz çıkardı dolaptan. İndirirken kapının çivisine takıldı kolu, boydan boya kanadı. Hiç acımadı canı. Uyuşmuş gibiydi teni. En sevmediği şeylerden biriydi. Öğrencilik yılları valiz toplayıp boşaltmakla geçmişti hep. **Terminaller, soğuk otobüs camları geçti aklından. İndikten sonra metroya, dolmuşa, otobüse sürüklenen, yurdun sürekli bozulan asansörü yüzünden merdivenlerde taşınan valizler...**

Onlardan biri yatak odasında yerdeydi şimdi. Açtı valizin ağzını, yumdu kendi gözlerini, askıdaki ütülü gömlekleri attı önce: "Önce

onları koyarsam, üstüne gelenler kırıştırır.

En iyisi en son koymak..." Annesi öyle öğretmişti... Derken valiz dolmuştu bile.

Mutfaktan büyük siyah çöp poşeti rulosunu getirdi. Rastgele koydu her şeyi; 1, 2, 3 derken dördüncü poşete gücü kalmadı. Mutfaka gitti, kocasının sigarasından bir tane yaktı. Ne çok kavga ederlerdi sigara yüzünden. "İçme şu zikkimi bak kötü örnek oluyorsun çocuğa" derdi. Devran dönmüştü kendi içiyordu şimdi.

Kapı çaldı, ablasıydı. Sarıldılar kapıda, ağladılar. Kokuyu aldı ablası ama hiç orali olmadı. İçsin, rahatlar diye düşündü. Yemek getirmişti, biliyordu henüz yemek yapacak güfte olmadığını. **Oğlu da çıktı geldi odasından kapının sesine. "Babam mı geldi" dedi salona girerken "aa teyzem gelmiş" diye sevinçle bağırdı.**

Teyzesi dayanamadı, ağlayarak sarıldı yeğenine "Gel bak en sevdiğin yemekten yaptım sana; dolma." "Teyze, sen başka yemek bilmiyor musun?" dedi gülerek.

Çocuk bir haftadır anneannesinde kalıyordu, artık annesizliğe dayanamayınca evine getirmişlerdi. Babası sık sık şehir dışına çıktığı için

az çok alışmıştı

onsuz yaşamaya ancak annesi olmadan

1 haftayı zor etti. Ama "en çok anneni mi babanı mı seviyorsun sorusuna" hep "babamı" cevabını vermesine engel değildi bu durum.

Yatak odasına yöneldiler: "Burası bitmek üzereydi geldiğinde. Ama diğerlerine gücüm yok. Daha kütüphane var, ayakkabılık, iş yerindeki çekmeceler, arabadakiler, fotoğraflar, mektuplar..."

Hadi hepsini topladık verdik kurtulduk; benim var daha, yüreğim, anılarım, hayallerim. Daha şu çocuğun okula başladığını, okuma-yazmayı öğrendiğini görmeden gidilir mi be abla? Artık baban bizimle yaşamayacak, annen de baban da benim;

bomba patlattılar, babanı eve dönüş saatinde paramparça ettiler, her parçası bir yana dağıldı. Ama sen yapanlara öfke duyma, intikam kötü bir şey nasıl derim? Bahar geldi. Bak, Newroz geldi. İnsan hiç Newroz'da öldürülür mü? Uçurtma mevsiminde mezar kazılır mı be abla?"

Uçurtma mevsiminde mezar kazılır mı be abla?

hanım (Türkan Şoray) – Ali Haydar Usta (Şener Şen)
 İkinci Bahar 1998- 2001 / Sulhi Dölek

akir (Şevket Altuğ) - Perihan Abıa (Perran Kutman)
Perihan Abıa 1986-1988 / Kandemir Konduk - Fatih Yıldız

Fadime (Aydan Burhan) – Temel (Erkan Can)
Mahallenin Muhtarları 1992-2002 / Kandemir Konduk

eyno (Meltem Cumbul) – Memoli (Mehmet Ali Alabora)
 lan Hikayesi 1999-2002/ Tayfun Güneyer

Ortega Sedat (Paşan Yılmazel) - Barbie Gamze (İpek Erdem)
Hayat Bilgisi 2003-2006 / Gani Müjde

Salinda Pérez Romero (Thalía) - Fernando José (Fernando Carrillo) Ücretsiz PDF Kitap Arama (https://arjantepe.org)
Salinda / 2000'de Türkiye'de yayınlandı / Beatriz Sheridan
Cihan Bedis 1996-2001 / Zeki Keskin

Bediş (Yonca Evernik) – Oktay (Cenk Torun)
Çılgın Bediş 1996-2001 / Zeki Keskin

Feyyaz Yiğit

UZAY

UZAY

insan nasıl yaşıyor? kimler insan?

Güneş

çok önemli ışınlar

Dünya (her şey içinde)

UZAY

UZAY

İnternetin her yerinde çok acayip şeylere denk geliyorum. Her konuda çok acayip beyanlar, tezler, vesaireler. Bence herkesin kafası çok karışmış. Baktıkça benim de karışıyor fakat aklımı toparlayabildiğim kadarıyla insana dair her şeyin kısa bir özetini çıkartmak istiyorum.

Geçenlerde bi arkadaşla "Kimler insan?" sorusu üzerine tartışırken, kadınların yüce gönüllerde muhafaza edilmesi gereken eşsiz çiğ taneleri olduğunu söyledi. İlk duyduğumda inandım. Dedim acaba... **Fakat üzerine biraz kafa yorunca anladım ki kadınlar yüce gönüllerde muhafaza edilmesi gereken eşsiz çiğ taneleri değildir.** En azından hepsi değil. Bazısı dünyamıza ışıldayan tatlı bir tebessüm, bazısı kainatın emsalsiz ve hislerle örülü inci tanesi... Ama katıyken tamamına, yüce gönüllerde muhafaza edilmesi gereken eşsiz çiğ taneleri diyemeyiz. Bu sebeple arkadaşşıma itiraz ettim. Dedim ki "Hayır! Bence onlar da insan."

TABİİ YA.

Kadınlar insandır. İnsanlar dünyada yaşıyor. Dünya bir gezegen. Üzerinde çeşit çeşit canlılar var. Bu canlılar yaşıyorlar. Yaşamalarını sağlayan bir sürü şey var. Ne lazımsa var yani. Hiçbir canlı "Ah ulan keşke biraz leblebi olsaydı" diyerek ölmez. Leblebi lazımsa kesin vardır. Keza malumunuz dünyamızda leblebiler var. Arzu eden herkes leblebisini yiyerek hayata tutunabilir. İşte kadınlar da böyle canlılardır.

Gelelim insana; insanlar ikiye ayrılıyorlar. Şaka şaka ayrılmıyorlar. Peki ne yapıyor bu insanlar? İnsan nasıl yaşıyor?

İnsanın en mühim ihtiyacı oksijen ve sudur. Oksijeni soluduğumuz havadan temin ederiz. Soluduğumuz hava kendiliğinden etrafımızda duruyor.

Havayı istediğimiz her yerden soluyabiliyoruz. Havanın böyle bir güzelliği var. Fakat su öyle değil. Suyu artık eve söylüyoruz. Eve su söylenmesi çok ağırıma gidiyor ama el mahkum, en temel ihtiyacım. Sadede gelirsek, eğer havanın ve suyun içine sıçarsak mahvoluruz. Benim gözümde insan havasını suyunu baş tacı ederse insandır. Ayrıca günümüzde bir insanın en mühim ihtiyaçlarından biri de bir diğer insandır. Suyu eve söylediğimiz şu günlerde birisinin onu getirmesi gerekiyor. İşte o kapıda iki büküm gördüğünüz insan en temel ihtiyacımızdır. Kısaca sıralarsak; hava, su, suçu.

Havayı ve suyu bulduktan sonra insan yemek ister. Dünya yenebilecek şeylerle dolu. Ayrıca yenemeyecek şeyleri de isterseniz yiyebiliyorsunuz. Fakat bunun hiçbir anlamı yok. Ne karnınız doyar, ne adam akıllı besin alırsınız. Zaten yüksek ihtimal ölüyorsunuz. Geçen yine bir arkadaşım,

amcasının çatır çatır cam yediğinden bahsetti. Bu ona göre müthiş bir özellikmiş. "Gönül rahatlığıyla cam yiyebilmek ne güzel ya" dedi. Buna da inanıyorum. Eminim ki cam yemek, masa sandalye yemek çok güzel bir histir. Yiyebilenlere imreniyor fakat yememeyi tercih ediyorum. Buradan herkese genel geçer besinleri tavsiye ediyorum. Domates ve muz bunlardan bazıları...

Karnı doyan insan bol bol sevişmek ister. İnsan üreme kararını tam olarak bu noktada alabiliyor. **Eğer nefes alamadığınız bir ortamda aç karnına üremeye karar vererseniz olmuyor. Bu mümkün değil...** Maalesef hepimiz için geçerli bazı kurallar var ve bunlara uymak zorundayız. Hülasa, karın tokluğuna ürüyoruz. Karnı tok bir kadın ve karnı tok bir erkek ortaklaşa yaşanan seks eylemiyle yeni bir insan yapmayı deniyor. Ya da karnı tok bir kadın ve karnı tok bir erkek ortaklaşa yaşanan seks eylemiyle mutlu oluyorlar. Temelde yeni insan yapma arzusu olsa bile niyet daha önemli.

Eee, seksler de yapıldı, bir ağırlık çöktü değil mi? İnsan uyumak istiyor.

Uyku insana insanlık katan bir mucizedir. Geçenlerde bir arkadaşım halasının günde sadece 1 saat uyuduğunu ve gayet enerjik bir şekilde hayatını yaşayabildiğini söyledi. İnandım tabii ki. Böylesi güzel bir özellik keşke kimsenin halasına gitmese. Halalar ne yapabilir ki? Keşke bu özellik bir bilim insanına ya da yazara gitseydi. Halası hiçbir işe yaramadan öylece duruyor. Bravo tebrik ediyorum, çok az uyudunuz... Haybeye enerji israfı. Üstelik senin benim cebimden çıkan vergilerle yaşıyor bu kadın. Arkadaşım, halasına sinirlendiğim için benimle olan ilişkisine son verdi. Beni her yerden sildi. İlk defa böyle bir sebepten ötürü sevdiğim birisini kaybettim. Halasını özür dilemek için defalarca aradım fakat telefonlarıma çıkmadılar. Evlerinin önünde günlerce ağladım. Kadın pencereden günlerce beni seyretti. Uykusu da gelmediği için hiç yorulmadan baktı bana. İnsan nefes alıp, su içip, karnını doyurup, sevişip, uyumuşsa artık tuvalete çıkmak ister. Boşaltım, ihtiyaçların hasıdır. Yaşananların özeti. Boşaltım hayatın Z raporudur. Boşaltım alınacak derslerin cevheridir. Boşaltım sayesinde kendinizle ilgili çok mühim detayları keşfedebilirsiniz. Kendinizi ve sevdiklerinizi fırsat buldukça boşaltınız. Maslow'un piramidi güvenlik ihtiyacı, sosyal ihtiyaçlar, kendine inanma/güvenme ve manevi/kişisel tatminler olarak ilerliyor. Oraları bilmemize gerek yok. Ben şahsen oralarda insana dair hiçbir şey göremiyorum. Mutluluğunuz, mutluluğumdur.

Radyoland'de herkese göre bir radyo var!

***İstediğin zaman, istediğin yerden,
radyonu seç!***

Download on the
App Store

GET IT ON
Google Play

RADYOLAND
.COM

meçhul deniz aygırı anıtı

Derken kapı açılıyor ve ara sıra sohbetlere katılan bir esnaf elinde gazete kağıdına sarılmış büyükçe bir objeyle dükkâna giriyor. "O ne yav?" diye soruyor kapının yanında duran biri...

Ahşap zeminde hafif bir sallanma, "Thump!" diye bir ses... Kedi Bekir pineklediği kitap rafından zemine yumuşak iniş yaptı, biz insanların arasına karışmaya karar verdi. Atlama sesinin ardından olayların nasıl gelişeceğini biliyorum. Alt kata inmesini sağlayacak merdivende oturduğum için önce bana gelecek, sırtıma, koluma sürtünecek, kocaman patisini bacağıma koyup kucağıma tırmanacak gibi yapacak ve bazen, canı isterse, tırmanacak. Sonra Kedi Bekir ben de ona bakana kadar şehla gözlerini gözlerime dikecek ve o tatlı şaşılığına zıt gibi dursa da çok yakışan ciddi ifadeyle bekleyecek.

"Bekir, canım benim, n'aber abi?" diyeceğim. Az aşağımızda, merdivenin alt kata bağlandığı noktada her cuma oturduğu sandalyede bekleyen tatlı/ekşi ihtiyar her zaman yaptığı gibi soru sorarak konuya dahil olacak:

"Bekir mi?"
"Evet abi, Kedi Bekir..."
"Kedi mi?"
"Şehla tekir var ya; tombul olan..."
"Tombul mu?"
"Hehe, hani iftara giden..."
"İftar mı?"
"Yok, daha top patlamadı..."
"Top mu?..."

O SOKAKTA, O SAHAFTA

Beyoğlu'nda, Galatasaray'ın kulüp binasının da bulunduğu Hasnun Galip Sokak'ta, Sahaf Simurg'dayız. İbrahim Abi'nin Simurg'unun Aslı Han'dan uçup konduğu, yıllarca konakladıktan sonra terk etmek durumunda kaldığı dükkandayız. Aradan yıllar geçmiş, 2000'lerin hemen başları... Cuma akşamüstleri Simurg'da toplanan kitap kurdu aksi ihtiyar heyetinin "yancı"sıyım. Kıymetli büyüğüm, meslekten ağabeyim, müthiş öykücü rahmetli Orhan Duru, yine rahmetli olan arşivi dillere destan, hiç konuşmayanlardan Naki (Turan) Bey ve diğerleri...

Hal ve gidişten yola çıkılıyor, orada bulunmayanlar ince kıyım doğranıyor, müthiş hikâyeler anlatılıyor, yıllardır aranan ve belki de bulunsa herkesin küçük bir hayal enfarktüsü geçirmesine neden olacak esrarlı kitaplardan, yazarlardan bahsediliyor, dedikodu elbette yapılıyor.

MORS DİŞİYLE TANIŞMA

Beni pek ciddiye alan yok. Zaten ben de merdivenin tepesinde çoğunlukla Kedi Bekir'e eşlik ediyorum; ağzımı bile açmadan. Dışarıda kar kıyamet, içeride çaylar ve muhabbet dönüp duruyor. Derken...

Derken kapı açılıyor ve ara sıra sohbetlere katılan bir esnaf elinde gazete kağıdına sarılmış büyükçe bir objeyle dükkâna giriyor.

"O ne yav?" diye soruyor kapının yanında duran biri...

"Bakın bakalım gördünüz mü böyle bir şey daha önce?" diyerek gazete kağıdını yırtıyor esnaf gülererek: "Mors dişi!"
Önümdeki ihtiyar

"Mors mu?" diyor.

"Evet, deniz aygırı" diyorum.

"Aygır mı?" diyor ve devam ediyor: "Kalk, biz de bakalım"

"Bakmaya" gidiyoruz. **Herkes dikkatle bir fildişi andıran bu ilginç objeye bakıyor. Üstünde çizimler var. Hayvancağızın nasıl öldürüldüğünü çizmişler bir de macera romanı gibi.**

Esnaf "160 yaşında bu mors dişi" diyor.

"Atma!" görüşü ağır basıyor.

"Bakın, burada yazıyor... 159 yıl önce avlanmış, üstüne de yazmışlar..." Zavallı deniz aygırının dişi elden ele gezerken sıra bana, ihtiyara ve o cuma yanımdan ayrılmamaya karar vermiş olan Kedi Bekir'e geliyor.

"Bence vahşi bir şey bu" diyorum.

"Vahşi mi?"

"Evet... Öldürmüşler hayvanı, 160 yıldır elden ele gezdiriyorlar bir de"

"Öldürmüşler mi?"

"Beyefendi, üstadım... Resmini çizmişler işte bakınız; tekme tüfek dalmışlar hayvana..."

"Sen deniz aygırının İngilizcesini biliyor musun?"

"Evet. Walrus"

"Nereden biliyorsun?"

"Beatles'ın şarkısı vardı. 'I Am The Walrus' diye, oradan biliyorum."

"Beatles mı?"

"(İç ses: Kendimi kesicem) Kedi Bekir mors dişini ısırmaya çalışıyor, geri verelim bence..."

TAMAM DA NE YAPALIM

İlgi dalgası hızla yükseldiği gibi, hızla yok oluyor.

"Ne işe yarar bu beyim?" diyor biri.

"Süs herhalde ama tarihi..."

"Bunların sahtesi çok olur, fildişi toplayan ahbabım var, oradan biliyorum" diyor biri.

"Yoo, bu orijinal."

"Öldüğünde orada mıydın? Deniz aygırı uzmanına mı sordun? Hem kaç para bu?"

"Fiyatını bilmiyorum, sizden fikri olan vardır diye getirdim."

"Beş kuruş vermem. N'apıcam onu?" diyor biri ve kitle de onu onaylıyor. Önümdeki ihtiyar "Beş kuruş mu?" diyor...

Kedi Bekir'i tutup yüzünü çeviriyorum ihtiyar amcaya, herhalde şehla bakışlarıyla onu etkisiz hale getireceğini umuyorum.

Mucizevi bir şekilde umduğum gerçekleşiyor.

İhtiyar "Bekir değil mi bu hahahaha. Şaşııı, gel bakayım" diyor ve Bekir'i devralıyor.

Muhabbetin kalan kısmı, ortada meçhul mors anıtının yükseldiği bu ortamda geçiyor.

Sonunda sessizce dağıldığımız bir gün daha böyle bitiyor...

(NOT: Bu hadiseyi yaşandığı günlerde şöyle not düşmüştüm:

"Bir adam elinde 159 yıllık bir mors dişiyle içeri girdi.

160 yıllık olduğunu üstündeki tarihten anlıyoruz. Kocaman bir diş

Üstünde mors resmi, yakalandığı tarih, yakalayan gemi falan filan

bir sürü çizgi var. Hepimiz sırayla bu inanılması güç şeyi inceliyoruz.

Kimsenin daha önce mors ile ilgili bir anısı olmadığından, ne diyeceğimizi de

bilemiyoruz. 159 yıl önce dünyanın bir ucunda, bir mors öldürülmüş,

dişi kesilmiş ve o diş gelip Hasnun Galip Sokak'ta bizi bulmuş. Böylece

faturayı filan unuttum tabii ki. Hayat hakikaten tuhaf...")

meçhul deniz aygırı anıtı

Derken kapı açılıyor ve ara sıra sohbetlere katılan bir esnaf elinde gazete kağıdına sarılmış büyükçe bir objeyle dükkâna giriyor. "O ne yav?" diye soruyor kapının yanında duran biri...

Ahşap zeminde hafif bir sallanma, "Thump!" diye bir ses...

Kedi Bekir pineklediği kitap rafından zemine yumuşak iniş yaptı, biz insanların arasına karışmaya karar verdi.

Atlama sesinin ardından olayların nasıl gelişeceğini biliyorum.

Alt kata inmesini sağlayacak merdivende oturduğum için önce bana gelecek, sırtıma, koluma sürtünecek, kocaman patisini bacağıma koyup kucağıma tırmanacak gibi yapacak ve bazen, canı isterse, tırmanacak. Sonra Kedi Bekir ben de ona bakana kadar şehla gözlerini gözlerime dikecek ve o tatlı şaşılığına zıt gibi dursa da çok yakışan ciddi ifadeyle bekleyecek.

"Bekir, canım benim, n'aber abi?" diyeceğim.

Az aşağıımızda, merdivenin alt kata bağlandığı noktada her cuma oturduğu sandalyede bekleyen tatlı/ekşi ihtiyar her zaman yaptığı gibi soru sorarak konuya dahil olacak:

"Bekir mi?"

"Evet abi, Kedi Bekir..."

"Kedi mi?"

"Şehla tek var ya; tombul olan..."

"Tombul mu?"

"Hehe, hani iftara giden..."

"İftar mı?"

"Yok, daha top patlamadı..."

"Top mu?..."

O SOKAKTA, O SAHAFTA

Beyoğlu'nda, Galatasaray'ın kulüp binasının da bulunduğu Hasnun Galip Sokak'ta, Sahaf Simurg'dayız.

İbrahim Abi'nin Simurg'unun Aslı Han'dan uçup konduğu, yıllarca konakladıktan sonra terk etmek durumunda kaldığı dükkandayız.

Aradan yıllar geçmiş, 2000'lerin hemen başları...

Cuma akşamüstleri Simurg'da toplanan kitap kurdu aksi ihtiyar heyetinin "yancı"sıyım.

Kıymetli büyüğüm, meslekten ağabeyim, müthiş öykücü rahmetli Orhan Duru, yine rahmetli olan arşivi dillere destan, hiç konuşmayanlardan Naki (Turan) Bey ve diğerleri...

Hal ve gidişten yola çıkılıyor, orada bulunmayanlar ince kıyım doğranıyor, müthiş hikâyeler anlatılıyor, yıllardır aranan ve belki de bulunsa herkesin küçük bir hayal enfarktüsü geçirmesine neden olacak esrarlı kitaplardan, yazarlardan bahsediliyor, dedikodu elbette yapılıyor.

MORS DİŞİYLE TANIŞMA

Beni pek ciddiye alan yok. Zaten ben de merdivenin tepesinde çoğunlukla Kedi Bekir'e eşlik ediyorum; ağzımı bile açmadan. Dışarıda kar kıyamet, içeride çaylar ve muhabbet dönüp duruyor. Derken...

Derken kapı açılıyor ve ara sıra sohbetlere katılan bir esnaf elinde gazete kağıdına sarılmış büyükçe bir objeyle dükkâna giriyor.

"O ne yav?" diye soruyor kapının yanında duran biri...

"Bakın bakalım gördünüz mü böyle bir şey daha önce?" diyerek gazete kağıdını yırtıyor esnaf gülerek: "Mors dişil!" Önümdeki ihtiyar

"Mors mu?" diyor.

"Evet, deniz aygırı" diyorum.

"Aygır mı?" diyor ve devam ediyor: "Kalk, biz de bakalım"

"Bakmaya" gidiyoruz. **Herkes dikkatle bir fildişi andıran bu ilginç objeye bakıyor. Üstünde çizimler var. Hayvancağızın nasıl öldürüldüğünü çizmişler bir de macera romanı gibi.**

Esnaf "160 yaşında bu mors dişil" diyor.

"Atma!" görüşü ağır basıyor.

"Bakın, burada yazıyor... 159 yıl önce avlanmış, üstüne de yazmışlar..." Zavallı deniz aygırının dişil elden ele gezerken sıra bana, ihtiyara ve o cuma yanımdan ayrılmamaya karar vermiş olan Kedi Bekir'e geliyor.

"Bence vahşi bir şey bu" diyorum.

"Vahşi mi?"

"Evet... Öldürmüşler hayvanı, 160 yıldır elden ele gezdiriyorlar bir de"

"Öldürmüşler mi?"

"Beyefendi, üstadım... Resmini çizmişler işte bakınız; tekme tüfek dalmışlar hayvana..."

"Sen deniz aygırının İngilizcesini biliyor musun?"

"Evet. Walrus"

"Nereden biliyorsun?"

"Beatles'in şarkısı vardı. 'I Am The Walrus' diye, oradan biliyorum."

"Beatles mı?"

"(İç ses: Kendimi kesicem) Kedi Bekir mors dişini ısırma çalışıyor, geri verelim bence..."

TAMAM DA NE YAPALIM

İlgi dalgası hızla yükseldiği gibi, hızla yok oluyor.

"Ne işe yarar bu beyim?" diyor biri.

"Süs herhalde ama tarihi..."

"Bunların sahtesi çok olur, fildişi toplayan ahababım var, oradan biliyorum" diyor biri.

"Yoo, bu orijinal."

"Öldüğünde orada mıydın? Deniz aygırı uzmanına mı sordun? Hem kaç para bu?"

"Fiyatını bilmiyorum, sizden fikri olan vardır diye getirdim."

"Beş kuruş vermem. N'apıcam onu?" diyor biri ve kitle de onu onaylıyor. Önümdeki ihtiyar "Beş kuruş mu?" diyor...

Kedi Bekir'i tutup yüzünü çeviriyorum ihtiyar amcaya, herhalde şehla bakışlarıyla onu etkisiz hale getireceğini umuyorum.

Mucizevi bir şekilde umduğum gerçekleşiyor.

İhtiyar "Bekir değil mi bu hahahaha. Şaşılmı, gel bakayım" diyor ve Bekir'i devralıyor.

Muhabbetin kalan kısmı, ortada meçhul mors anıtının yükseldiği bu ortamda geçiyor.

Sonunda sessizce dağıldığımız bir gün daha böyle bitiyor...

(NOT: Bu hadiseyi yaşandığı günlerde şöyle not düşmüşüm:

"Bir adam elinde 159 yıllık bir mors dişile içeri girdi.

160 yıllık olduğunu üstündeki tarihten anılıyor. Kocaman bir diş

Üstünde mors resmi, yakalandığı tarih, yakalayan gemi falan filan

bir sürü çizgi var. Hepimiz sırayla bu inanılması güç şeyi inceliyoruz.

Kimsenin daha önce mors ile ilgili bir anısı olmadığından, ne diyeceğimizi de

bilemiyoruz. 159 yıl önce dünyanın bir ucunda, bir mors öldürülmüş,

dişil kesilmiş ve o diş gelip Hasnun Galip Sokak'ta bizi bulmuş. Böylece

faturayı filan unuttum tabii ki. Hayat hakikaten tuhaf..."

Can Yılmaz

aile salonumuz vardır

Adil Useyd Suriyeli bir eczacıydı, adam başı bin 500 dolar verdiği kaçakçı, onu ve ailesini bu mahalleye, şimdi çalıştığı inşaatın iki sokak ötesinde bir eve getirmişti.

Adil Useyd çalıştığı inşaat, elinden kayan kırılmaz kiremit balyasına bakarak yanındaki Abdulhalim'e seslendi: "Kiremit kadar gücümüz yok lan, kırılmıyor aha düştü kırılmıyor, sen düşsen kemiğin kalmaz." Abdulhalim muhabbeti sallamadı, çimentosu az, yıkanmamış deniz kumlu harcı elindeki malaya doldurup sıvasız duvarın kırmızı tuğlasını görünmez yaptı: "Abi, kiremitleri çek, patron gelir birazdan laf yemeyelim." Adil Useyd'in yüzündeki yarım yamalak gülümseme kayboldu: "Şaka da mı yapmayalım?"

50 kiloluk kiremit balyasını yerden kaldırıp, belinin ağrısını dişlerini sıkarak azalttı, çatıya çıkan merdivenlere doğru yürüdü: "Hiç mi gülmeyelim?"

Abdulhalim, bilgisayar mühendisi olmayı planlıyordu ama planlarını başka bir bahara erteledi. Şimdilerde, Suriye'de bıraktığı bin kişilik bir Twitter hesabıyla avunuyordu, "golantepeleri93" olarak yeniden yazmaya başladığında hayranları pek sevinmişti. İnternet kafeye ara sıra uğramasının nedeni buydu, ona evini hatırlatan tek şey; yazdıklarına cevap verebilen birkaç arkadaşının yazdıklarıydı. **"Bana fotoğraf yollamayın" demişti bir keresinde, "Yollamayın ki evimi, sokağımı, mahallemi güzel hatırlayayım."**

Adil Useyd Suriyeli bir eczacıydı, adam başı bin 500 dolar verdiği kaçakçı, onu ve ailesini bu mahalleye, şimdi çalıştığı inşaatın iki sokak ötesinde bir eve getirmişti. Allah'tan eczacılık dışında bir iş yapabiliyordu. Yaz tatillerinde Tartus Şeyh Bedir'de eline mala alıp 200 yıllık dede evinde çalışmıştı da şimdi o günlerin ekmeğini yiyebiliyordu.

Abdulhalim'le, aynı kaçakçıyla pazarlık yaparken tanışmış arkadaş olmuştu. Eczanesini açınca onu, kalfa almaya söz vermişti. Abdulhalim'in kimi kimsesi yoktu, ailesini çoktan yitirmişti ve tek olmanın rahatlığıyla sadece 500 dolara sınırı geçmesi kolay olmuştu.

"Aile geçirmek kolay değil" demişti kaçakçı "Çocuklar ayak bağı oluyor." İki çocuğu tek çocuk saydırmak için çok dil dökmüştü Adil Useyd, "Bu seferlik böyle olsun" demişti kaçakçı, Adil'in "İnşallah son olsun" dediğini duymamıştı bile. 3,5 yaşındaki Rohani, Abdulhalim amcasının kucağında geçmişti sınırı, "Bu kızın düğününe beni çağırın, unutmayın" demişti Abdulhalim. Artık unutamazlardı, aynı işte çalışıyor aynı evi paylaşıyorlardı tam iki yıldır. Unutmak isteseler de unutamazlardı. "Yeni kebabçı açılmış" dedi Abdulhalim elindeki küreği önündeki harç yığınının saplayarak... Adil Useyd düğününden yadigar saatine baktı: "Yeni mi açılmış?" dedi. Abdulhalim belini sağa sola esnetti: "Halep işi diyorlar. Halep dediğine göre bizimkiler olacak." Adil Useyd: "Bizim lahmacundan mı?" dedi alındaki teri, daha terli gömleğiyle silerek. Abdulhalim soruyu anlayamadı: "Farkı ne ki?" Adil Useyd inşaatın ikinci katından bakabildiği kadar uzaklara baktı: "Eti farklıdır, hayvanın beslendiği ot başkadır." Abdulhalim lafını kesti: "Aman abi, memleketin suyu havası diye girme, Sait Eşber'den çıkarsın, kaç

tane yersin sen onu söyle..." Adil Useyd ufka bakıyordu ama bakışları karşıdaki çatılardan öteye gidemedi: "6 tane..."

Adil Useyd, elini yüzünü yıkadı, yanında getirdiği buruşmuş market poşetinden küçük el havlusunu çıkarıp boynundan akan soğuk suyu sildi: "Lahmacun?" Abdulhalim telefonunu duvardaki emanet çiviye tutturduğu temiz pantolonun cebine koyup tuğlalardan yaptığı masaya oturdu: "Söyledim geliyor." Adil Useyd şaşırıldı: "Telefonla mı söyledin?" Abdulhalim güldü: "Hee, her bir yana ilan atmışlar, al birini vereyim." Abdulhalim mıknaatıslı kebabçı kartvizitlerini uzattı:

"Hepsini sen mi aldın?" Abdulhalim güldü: "Bunlara fotoğraf yapııştırıyorsun, fotoğrafı da buzdolabına yapııştırıyorsun." Adil Useyd anlamamıştı: "Senin buzdolabın yok ki!" Abdulhalim güldü: "Zaten fotoğrafım da yok ama hiç mi olmayacak?"

Kapıya yanaşan kebabçı motorunun kornası güzel muhabbeti böldü. Abdulhalim yerinden fırladı, kapının önüne inen merdivenleri hızla indi. Kapının önüne yanaşmış motorun yeniliği gözünü aldı. "Hayırlı olsun kardeş, motor yeni, dükkan yeni... Maaşallah" dedi gülerek. Küçük motor için fazla iri kıyım adam, poşeti Abdulhalim'e uzattı ve bir an donup kaldılar. **"Müdür" dedi Abdulhalim, "Müdür Sadık..."** Lahmacunları getiren iri kıyım adam, poşeti Abdulhalim'in ellerine tutuşturup motora binmeye çalıştı. Abdulhalim adamı kolundan yakaladı: **"Sen lise müdürü Sadık'sın... Matematik dersine geliyordun?"**

Sadık müdürün gardı düşmüştü, o da tanımıştı Abdulhalim'i.

İki sene okutmuştu onu, "Kimsiniz, tanıyamadım" diyemezdi. Sadık müdür "Çalışıyoruz" diyebilirdi, "Motorcu çocuk gelmedi. Çalışmıyor kimse... Kaçıyor iki günde."

Abdulhalim lahmacun poşeti ile kalakalmıştı. Müdür Sadık "Kader böyle imiş Abdulhalim, orada öyle, burada böyle oldu ne yapalım? Niye böyle oldu kim biliyor, kimse bilmiyor?" Abdulhalim hınzırca güldü: "Vallahi, benim niye böyle olduğumu bilmiyorum da, seninkini biliyorum; herkesi sınıfta bıraktın, milletin bedduasıdır bu..."

Müdür Sadık, bu sevimsiz şakaya itibar etmedi, motora binerken cebinden mıknaatıslı iki üç kartvizit çıkardı: "Al Abdulhalim, yeni yaptırdım bunları." Abdulhalim elindeki kartvizite baktı, biraz daha dikkatli baktı, patlıcanlı kebab resminin altındaki küçük sarı yazıyı fark etti: "Halepli Meşhur Sadık Usta." Müdür Sadık, dükkana dönmek için manevrasını yaparken Abdulhalim hala kartı okuyordu "Meşhur... Usta..."

Abdulhalim lahmacunları yerken Adil Useyd'e bir şey demedi, ertesi gün de bir şey demedi, evde de konuşmadı. Twitter hesabından da yazmadı ama aklına yazdı. Beynine kazıdı o anları, matematik öğretmenin yaptığı lahmacunun tadını hiç unutmadı.

şehrin kuru gürültüsünden doğanın ritmine: cappadox

Bu Mayıs'ta Kapadokya'da şehrin kargaşası ve stresinden kurtulmak için müthiş bir planım var: Cappadox. Doğanın kucağında, sanatla, sporla, değişik ve leziz tatlarla iç içe, Kapadokya kokan 3 gün beni bekliyor.

Sıkıldım bu kış, çok sıkıldım. Şehrin gürültüsünden, telaşından, koşturmasından... O nedenle tatil planları yapmaya erken başladım. Ama yaza daha vardı. Arada bir kaçamak yapmak gerekiyordu. bir nefes molası vermek, bir şekilde araya sakinlik, huzur sıkıştırmak gerekiyordu. Bunları düşünürken Pınar'dan bir mesaj geldi: Cappadox'a gidiyor muyuz? Cappadox da neydi? Pınar'a sormak istemedim. İnternete girip arattım. Web sitelerine girdim. Zaten Kapadokya'nın fotoğraflarını görünce daha detayını bilmeden yüzümde bir gülümseme belirdi. Ne güzel olurdu şimdi Kapadokya'da bir hafta sonu kaçamağı. Sonra sitelerinden etkinliklerine bakmaya başladım. **"Çağdaş sanat etkinliklerini 'gelin bahçemizi ekelim' teması altında toplayan Cappadox, bu coğrafyanın geçmişinden ve doğasından yola çıkarak, günümüzün hızlı yaşamına alternatif pencereden hızla ve küresele karşı, doğanın ritmini, insani ölçeği ve yereli merkeze alıyor..."**

Bu ifadeler tam da aradığım şeyle karşı karşıya olduğumu müjdeledi bana. Hemen girip 3 gün sürecek 80'den fazla etkinliğin yer aldığı Cappadox'ta programımı oluşturmaya başladım. Hayalle gerçek arasında gidip geliyordum. Birkaç hafta sonra tadını çıkaracağım Kapadokya'nın hayali kafamda, orada katılacağım etkinlikler ise seçmem için bilgisayar ekranımdaydı.

Bir yürüyüş ile başlamalıyım dedim. **Kendimi doğanın, Peri Bacaları'nın büyümlü sakinliğine bırakmalı ve ruhumu arındırmalıyım.** Kısa bir arama sonucu tam istediğimi buldum. Sabah 09:30'da başlayacak doğa yürüyüşüne katılacaktım. Hemen notlarımın arasına aldım bu etkinliği.

Sonra akşamüstü için lezzetli bir faaliyet gerekli diye düşündüm. **O noktada da imdadıma gurme tadım etkinliği yetişti. İşin uzmanlarının yönlendirmesiyle o Kapadokya'nın kendine has üzümlerinin yanında, yine yöreye has leziz peynirlerin tadımından oluşan bir etkinlikti.** Güzel yemekler, güzel aromalar, güzel kokular... Tam da güzel bir akşamüstü için harika plan.

Bu güzel başlayacak gün, **güneşin batışıyla beraber ruhani bir uğurlamaya dönüşmeliydi.** Sabah yürüyüşünde attığım stresim ve akşamüstü tattığım müthiş lezzetler sonrası böyle bir rahatlama organizasyonu ne de iyi giderdi. **Aşk ve şifa için bir meditasyon tam aradığım şeydi.**

Elbette bu büyümlü günün sonuna bir **müzik ziyafeti** yaraşırdı. **Kapadokya'da tınısı duyulacak Gevende'nin folk ezgileriyle harmanlı rock ve jazz melodileri hem kulağımın pasını silmeli hem de günün sonuna yaraşır bir huzur ve sakinlik vadetmeliydi.**

Bu seçtiğim 4 güzel etkinlik için hemen biletimi aldım ve 19 Mayıs'ı beklemeye başladım. Açık söylemek gerekirse şimdiden sabırsızlanıyorum. Pınar'ın bana attığı mesaja ise 1-2 saat gecikmeli cevap verdim: Deli misin, elbette gidiyoruz.

Emre Barca

ülke ve edebiyat

Edebiyat tarihinde Cemil Meriç'in enfes bir sadelikte dile getirdiği ruh halini taşıyan bazı kitaplar vardır ki, bu kitapların isimleri ne olursa olsun, sanki gizli başlıklar "Bu Ülke"dir. Kitaplığında Murat Uyrkulak'ın eserlerini Ece Ayhan'ın, Ahmet Hamdi Tanpınar'ın, Yusuf Atılgan'ın ya da Sevim Burak'ın kimi eserlerinin yanına ilâştirmemin bu şekilde mümkün olduğunu sanıyorum. Nitekim, toplumun halinin altına süpürmek için bin takla attığı ve sonradan da pişkinlikle üzerinde tepinip yok saydığı siyasal, toplumsal, -söz konusu Merhume olduğunda- cinsel buhranları ve hayaletleri ortalama okurun içini gıcıklatmak, huzursuz etmek, hatta öfkelenmek için gıcıklatmak, huzursuz etmek, hatta öfkelenmek pahasına gözler önüne sermeyi ancak birtakım yazar adet edinir. Aynı edebiyat tarihi çöplüğünün hatırı sayılır bir kısmı, bu formülü ganimet bilip suistimale yeltenen nice genç ya da kart edipten müteşekkil olsa da, 'ülke, edebiyat ve hakikat'yemini içmiş bazı yazarlar da vardır.

Merhume kendilerine verilen isimleri, bedenleri ve cinsiyetleri pek benimsemeyen ve birbirine kurgu marifetiyle teyellenen bir grup karakterin (kahraman-değil) bilinmeyen ama aslında hiçbir şeyin değişmediği bir gelecekteki hikayelerini anlatıyor. 3. Gezi İsyanı geride kalmış, Diyarbakır Valiliği 7 kez yakılmış, Tarlaşbaşı Polis Karakolu belki 70 kez basılmış ama hiçbir şey değişmemiş. Ne vaktiyle merhum Bilge Karasu'nun Beyoğlu'na verdiği ad olan "lağım-laranası"nda, ne de Şişli Kocamansur Sokak'ta.

Merhume'nin ülkesinde, burada, bu ülkede değişmeden kalan tek şey şiddet. Katıksız, dolaysız, acımasız, gündelik ve sıra dışılığıyla sıradan bir şiddet.

Bu şiddeti dile getirirken, pek çağdaş, sanki daha dün afili bir web sitesinde yahut bir fânzinde yazılmış bir 'şiir' gibi başlayan Merhume, edebi hudutları ihlalin ve argonun yasak hazzını ağız dolusu saçmalamanın zevkiyle birleştiriyor, amenna. Ancak, Çağdaş Türkiye Edebiyatı kokteyli fazla kaçırmış, ziyadesiyle tesire açık genç bir yazarın ilk romanındaymışınız gibi "alpercanıgüzmuratmenteşahmuhsinünlüihshanoktayanarvesaire" panayınmsı bir geçit töreni yapıyor Merhume'de. Hemingway'in vaktiyle söylediği gibi, ortalama bir roman yazabilmek için katıksız bir dürüstlük ve cesaret gerekirse, kimi okurun kolayca uyum sağlayacağı

"Unutkanlık her toplumun tutkalı, her milletin şuuru, her memleketin kurtuluş umududur."

kitap
kafası

Murat Uyrkulak, Merhume, April Yayıncılık, Şubat 2016.

bu panayıra alışmak için de biraz zaman, biraz sabır, biraz da merhamet gerekebilir. Nihayetinde, yazar size kendinizle, ülkenizle, hakikatinizle yüzleşme şansı sunar kısa bir süreliğine. Öyle ki, **bu yazarın eserleri sadece edebiyat bölümlerinin iç bayıcı derslerinde değil, toplum, tarih, siyaset, cinsiyet konulu derslerde de okutuluyorsa**, bunun sebebi

mevzubahis esere sadece "edebi değer" denilerek indirgenen o nesne için değil, aynı zamanda belli bir hakikate yakınlaşması nispetinde de bakılabiliyor olmasıdır.

Merhume'nin ağır ağır, doğumundan itibaren amansız bir şiddetle yaklaşan, hep birlikte tanık ve ortak olduğumuz katlini anlatan bu kitabın büyüğü Tezgel Arif Efendi'nin haklı olarak söylediği gibi "Unutkanlık her toplumun tutkalı, her milletin şuuru, her memleketin kurtuluş umududur." Uyrkulak ve sair ayrık yazarın, çağlarının alametlerinin ve en çetin hakikatlerinin gözlerinin içine titremeden bakabildiklerini, okura ısrarla unutmak istediklerini şiddetle hatırlatmak istediklerini var saymaya meyyaliz ya, Uyrkulak mevzubahis olduğunda çok da haksız sayılmayız. Ancak, öyle kolayca ölçülüp biçilmesi, mübadele edilmesi, alınıp satılması mümkün olmayan "edebi değer" söz konusu olduğunda hemfikir olmayabiliriz.

Muhtemelen edebi eserde asıl güzel olan, dürüstlük ve cesaretle "edebi değer" denen nesnenin, dilin lezzetiyle hakikate uygunluğun öyle kolayca birbirinden ayrılmamasıdır. Ancak, ister kaba bir toplumculuk, ister

bir hakikat havariliği, isterse de yarı alternatif kültür yarı yeraltı edebiyatı teşhirciliği şeklinde tezahür etsin, mayası pek tutmayan metinlerde bu ikisi ayrışır ve biri diğerinin önüne geçer ya da ardında kalır.

Murat Uyrkulak anlı şanlı edebiyat tarihimizin "Bu Ülke" bölümünde kendine has yerini almış olsa da, Merhume zaman zaman bu tatsız tecrübeyi yaşıyor ki kitapta bazen sahibinin sesi başkalarının sesleri arasında kayboluyor. Yine de bu çirkin güzellik karşısında, bu ülke karşısında kim kayıtsız kalabilir ki! Tezgel Arif Efendi'nin buyurduğu gibi, "Kişinin güzellik karşısında iki tercihi vardır: mukavemet edip lanetlenmek, biat edip lanetlenmek." Kanaatimce, Merhume'nin okurunu bekleyen, bu makus talihtir; bu ülkenin şedit güzelliği karşısında apışıp kalan hepimizi beklediği gibi.

Gülbin Aktaş

39 basamak

1935 yılında Alfred Hitchcock tarafından filmi yapıldıktan sonra tiyatroya uyarlanan ve dokuz sene önce Kenter Tiyatrosu'nda sergilenen oyun yeniden sahnede...Türkçe çevirisini Mehmet Ergen'in, yönetmenliğini Mehmet Birkiye'nin yaptığı oyunun eski kadrosundan Demet Evgar, Engin Hepileri ve Okan Yalabık yer alırken, tek değişiklik olarak Hakan Gerçek'in yerini Bülent Şakrak almış.

Konusuyla değil, oyuncuların olağanüstü performanslarıyla sürüklenen keyifli oyun 39 Basamak, tiyatro salonundan çıkarken "mutlaka bir daha izlemeliyim" hissi yaratıyor.

Adeta bir çizgi film seyredemiş gibi insanın yüzünde gülümsemeye sebep olan sahneleriyle, tiyatronun diğer sanat dallarından neden ayrıştığını neden bu kadar sevildiğini bir kez daha hatırlatıyor insana. Korku, gerilim ve mizahın iç içe geçtiği oyun; 1935 yılında Richard Hannay'ın can sıkıntısını dağıtmak üzere bir tiyatro oyununa gitmesi ve o gece tiyatrodaki gizemli güzel Annabella'yla tanışmasıyla başlar. Richard, kadının bir gizli ajan olduğunu ve çok gizli bir görev için İskoçya'ya ulaşması gerektiğini öğrenir. Ancak kadının peşinde olan iki adam buna izin vermeyecektir. Böylelikle kahramanımız Richard istemeden de olsa kendisini 39 Basamak isimli gizli görevin içinde bulur.

Ve kovalamaca başlar.

Senaryosuyla çok ilgi çekici olmayan oyunda; **kişiler dekor oluyor, siyah eller tarafından dekorlar sahnede yer değiştiriyor, 4 muhteşem oyuncu dakikalar içerisinde birden farklı karaktere bürünüyor.** Bu arka arkaya

aksiyon durumunun zaman zaman izlerken seyirciyi yorduğu da oluyor.

Çok dinamik, hareketli ve farklı mizahı olan bir oyun 39 Basamak. Nerede ne olacağı belli değil! Oyun sırasında gölge

perdeden yansıtılan kukla gösterisi ve kullanılan bez bebekler oyuna hem dinamizm hem de ayrı bir keyif katıyor. Oyunda tek parmağı **kesik ajan, yol kenarı oteller, kuşlar, trenler, polis sanılan kötü adamlar** gibi Hitchcock filmlerine de birçok gönderme bulunuyor.

Oyuncuların kullandığı aksanlar zaman zaman seyircinin konuşmaları anlamasını zorlaştırsa da, 39 Basamak birkaç saatliğine de olsa keyifli zaman geçirmek isteyen herkesin seyretmesi gereken bir oyun.

tiyatro
kafası

mustang'ini bekleyen çocuk

Okuldan çıktım ve ailemle doğum günümü kutlamak üzere eve ilerliyordum. Bir anda bir motor sesi, yok yok motor değil, kükreyen bir aslan sesi duydum. Öyle güzel ve gür bir sesteki ki, aynı zamanda çok tanıdık bir ses.

Yurt dışına çıkan çocuklar bir koli çikolatayla gelir. Bu yüzyıllardır böyledir. Neden bilmiyorum, Avrupalı çikolataya bizden daha aşık değil ama daha güzel işliyor sanki. Benim çevremde çocuk yaşlarında yurt dışına giden kim varsa böyle olmuştu. İki mahalleye dağıtacak kadar çikolatayla geri gelmişlerdi. Benim hikayem biraz farklı. Ben ancak avuçlarımı dolduracak kadar çikolatayla döndüm ilk yurt dışı ziyaretimden. O da benim değil babamın avuçlarındaydı. **Benim avuçlarımda hayalim duruyordu: Birebir üretim minyatür Mustang!**

Onu, uzunca süredir yurt dışında yaşayan teyzemlerin sokağında görmüştüm. Kırmızıydı. Zaten araba yarış oyunlarından, arabalı filmlerden, çizgi dizilerden, animasyonlardan kafamı kaldıramıyordum. Tam bir araba delisi çocuktum. Sanki o filmlerde, animasyonlarda gördüğüm çılgın araba bir düş gibi duruyordu önümde. İnanılır gibi değildi, gerçek olamazdı. Ama gerçekte işte. **67 model kırmızı bir Mustang. Önünde koşan at figürü olan, kocaman jantları, insanı ürküten kalın gövdesiyle gerçek bir Mustang. Çocukken bir şeyi çok istersen ve o istediğin şey için yeterince ağlarsan, baban sana onu alır. Ben bu işin sınırlarını zorladım sanırım. Türkiye'ye döneceğimiz güne kadar o sokakta duran Mustang'i istiyorum diye ağladım.** Almadılar. Nasıl alsınlar? Ama babam bir akşam eve elinde o Mustang'in aynısının oyuncağıyla geldi. **"Ben gidip sordum. Yaşın küçük diye sana arabayı satamıyorlar amcalar. Ama şimdilik bununla idare etsin, söz veriyoruz, 18 yaşına geldiğinde ona arabasını göndereceğiz dediler. Hem parasını da peşin ödedim, bak bu da makbuzu"** dedi. Aslında elinde tuttuğu şey sadece oyuncak mağazasından oyuncak Mustang karşılığında verilen bir faturaydı. Ama ben bekledim. Mustang'im gelecek diye yıllarca bekledim. Bazı filmlerde görmüştüm deri eldiven ile sürüyorlardı

arabaları. Gidip kendime o eldivenlerden aldım ilkokulda ve bir defa bile giymedim. Çünkü Mustang'im geldiği zaman binecektim. Ne de olsa şurada 18 yaşına az bir zaman kalmıştı. Yani 9 sene falan. Ne olacaktı? Şıp diye geçerd. Bana ailemin bir Mustang almadığını öğrenmem çok uzun sürmedi çünkü bu masum yalana kendimi fazlasıyla kaptırmıştım. Babam bir akşam yemeğinde söyledi bana acı gerçeği. **"Bartu, o Mustang hiç gelmeyecek. Sana sadece oyuncak aldık. Üzülmemen için o gün öyle söyledik ama artık büyüdün ve gerçeklerle yüzleşme zamanı geldi."** Hay aksi, aynısını Noel Baba konusunda da yapmışlardı. Yıllarca baca deliğinden eve girip, bana hediye bırakan kırmızı kıyafetli ton ton bir adamın varlığına inandırıldım ama sonra bir gün aniden aslında öyle bir adamın olmadığını söylediler bana. Elbette bunu kabullenmek zor oldu. Mustang'in gelmeyeceğini kabullenmek de öyle. Çeşitli araba dergilerinden Mustang fotoğrafları kesiyor, posterlerini topluyor, odamın duvarlarına yapıştırıyordum. Biraz daha büyüyüp liseye geldiğimde bu Mustang sevdam soğumaya yüz tuttu. Çünkü fazlasıyla ütöpik bir durumdu bu.

18'inci yaş günümde ise olan tam anlamıyla baca deliğinden Noel Baba'nın odama girmesi idi! Bir çocuk için bile yeterince saçma olan bu durum gerçek olmuştu. **Doğalgazla ısınan evlerde baca deliğinden Noel Baba'nın girmesini bekleyen çocuğun dramı için filmler çekilir, kitaplar yazılır ama mucize gerçek olmuştu.** Okuldan çıktım ve ailemle doğum günümü kutlamak üzere eve ilerliyordum. Bir anda bir motor sesi, yok yok motor değil, kükreyen bir aslan sesi duydum. Öyle güzel ve gür bir sesteki ki, aynı zamanda çok tanıdık bir ses. **Yıllarca izlediğim filmlerden, internetten takip ettiğim videolardan bir ses. Elbette bu Mustang'in sesiydi. Arkama dönmemele şaşkınlığım 10 kat arttı. Tam da oyuncak Mustang'im gibi kırmızıydı. İnsanı cezbeden, deliye çeviren bir duruşu vardı. "Bu kim olabilir?" diye düşünürken içinde babamı gördüğümde artık konuşamaz duruma gelmiştim.** Canım babam, bana verdiği sözü tutmak için kim bilir kaç zamandır uğraşıyordu. **"Al bakalım, söz verdikleri gibi Mustang'ini yolladılar. Tam da 18'inci yaş gününde. Tadını çıkar"** dedi ve anahtarları avucumun içine bıraktı. Ford, Mustang'i yenilemiş ve efsanenin devamına karar vermiş. Babam da yıllardır benim için açtıkları birikim hesabında ne varsa çekmiş ve bu canavarı almıştı. Ford'taki yetkililere durumu anlattığımda bu hikayeden çok etkilenmişler ve en ince detaya kadar yardımcı olmuşlar. İşte yıllardır salonda halının üzerinde sürdüğüm Mustang'in şimdi içindeydim. Üstelik bu sefer motor sesini ağızımla çıkarmama gerek yoktu. Bir anda kendimi 9 yaşındaki halim gibi hissettim. **O arabanın içinde çocukluğuma, eski hayallerime döndüm. Zaten insanın başarıları, çocukluk hayalleri değil midir?**

İlay Bilgili

ne gülüyorsun?

"Geçirdiğim bütün bu anlamsız hayatta, geleceğimin ta derinlerinden, henüz gelmemiş yıllar içinden, karanlık bir soluk bana doğru yükseliyor ve yaşadığım yıllardan, daha gerçek olmayan yıllardan bana sunulan ne varsa, hepsini aynı düzeye getiriyordu." Albert Camus

Çok küçük bir çocukken bile hiç okumadığım, hiç görmediğim hatta varlığını hiç bilmediğim şeylere inanmaya başlamıştım. Ve tüm bu gizli dünya yakamı hiç bırakmadı. İnsanların yalnızlıklarını düşünüyorum. Yalnızken yaşadıklarını. Her baş yastığa konduğunda düşündüklerini ve üzüntülerini; planlarını, heyecanlarını, umutlarını... Bilmeye can atmanın umudu ve bildiklerinin yükü arasında bir gün batımı.

Yaşamak yalnızken yapılan bir eylem. Gerisi sadece hiç tanımadığımız ya da tanıdığımızı sandığımız büyük yanılgılar ve kalabalık. Bir sıcak yaz akşamüstünün ne kadar kıymetli olduğunu henüz kavrayamadığım çocukluğumdan bir, hayır bir değil birçok kare zihnimde beliriyor. Mesela ayakkabının içindeki çorabın delik ve sen aslında mutlusun. Fakat birinin görme ihtimali, sana bu önemsiz detay yüzünden bir endişe yayıyor. Sakin ol, nefes al. Her şey yolunda.

Sana bir şey hatırlatayım... Birkaç arkadaşınla saklambaç oynuyorsun. Gün aydınlık. Etrafta canlı çiçekler, meyveli buz satan seyyar satıcılar, basma etekleri ve memelerini belli eden bluzlarıyla anneler, ellerinde sigaralarıyla adamlar; kocaman, renkli ve zıplayan bir topun ahenkli hareketleriyle devasa bir güven duygusu oluşturuyorlar. Ebe duvara yaslanıyor ve saymaya başlıyor. Herkes bir tarafa kaçıyor. İyi bir yere saklanmalısın. Tamamen bilinçli ve bir o kadar içgüdüsel o kalp çarpıntısı ve çocukluk heyecanı, var gücünle koşarken birden o devasa güven duygusundan uzaklaşıyorsun. Seyyar satıcı görünmüyor, teyzeler ve bluzları hatta ritmik el hareketleriyle ördükleri örgüleri birden

ardında kalıyor. **Tüm o devasa ve yaşayan gerçeklikten uzakta bir gizli yer ararken aniden düşüyorsun. İnsan yalnızken düşmeli.**

Dirseğindeki deri parçaları beyaz şeritler oluşturmuş, altından beyaz ve pembemsi kan görünüyor. Kimsen yok. Kısa bir şok ve saklanma amacıyla acıyı erteleyip kendini o saklanacağın güvenli deliğe tıktığında sağlam elinin en kullanışlı parmaklarıyla sızlayan dirseğindeki yarayı sıkıştırıyorsun. Sessizsin. Yarayı sıktıkça sanki artık acımıyor gibi geliyor. Eşiğini belirliyorsun. Teslim olmuyorsun. Dirseğini bir ucube gibi kıvrımışsın daha iyi görebilmek için. Diğer elinin parmaklarıyla kopmak üzere olan deri parçalarını sıırıyorsun. Biliyor musun, acıyor ama tüm bu acıyla baş edecek kadar da güçlüsün. Uzaklardan ebe olan arkadaşının sesi geliyor. Sen güvenli bir sığınaktasın. Her şey yolunda. Sakin ol. İçinde sana ait olmayan bir ses durmadan

seni sakinleştiriyor.

Ne zamanki o sığınaktan çıkıyorsun, yalnızlığın insanlara karışıyor... Terlemiş çocukların gülüşmeleri kulağına takılıyor, meyveli buz kapları yerlere atılmış görüyorsun, o güvenli bölgenin sınırına geri giriyorsun... İşte o zaman sorular ve sorular ve sorularla bir sürü insan yalnızlığına müdahil oluyor.

Acıyı hissetmeye başlıyorsun. Ve acıyla baş etmeye artık gücün yok. İzin vermiyorlar. Çünkü sana güvenli bölge diye öğretilen yer aslında herkesin söz hakkı olan diktatör bir ülke! Bir otobüs yolculuğunda başını cama dayamış düşünen birisi, yağmur altında tek başına yürüyen bir başkası, kafasında müzikle dalgın yürüyen her insan o güvenli sığınakta o an. Kendini dinlemekte. Müziği kapattığında, bir ses tüm büyüğü bozduğunda ise artık acımaya başlar.

Biliyorum.

Biliyorum çünkü yedi sekiz yaşlarında tek başıma bir boş alanda oynarken paslı bir jilet buldum. Elime alıp, evirip çevirirken birden gözüm başka bir şeye takıldı. Onu izlerken dalıp gittim. Sonra elime baktığımda jileti tırnağım ve etim arasında istemsizce hareket ettirip, parmağımı farkında olmadan kestiğimi gördüm. **Elimden kanlar akıyordu. Öylece izledim. Şaşırdım, biraz korktum ama acımıyordu. Ta ki biri beni görüp bağırana kadar!**

O ses sizi yaşamaktan uyandırıp gerçek dünyaya çağırır. Acı, keder bunlar öğretilmiş ve çoğul kimlikler ama güç tamamen tek ve tekil. Yalnız olduğunuz tüm o anları uç uca birleştirip dikerseniz ömrünüzün tamamı oradadır. Gerisi sadece sizinle ilgili değil. İçinde herkes var. Sana öğrettikleri her şeyle orada duruyorlar. Yalnızlığı bu yüzden seçiyorum.

Bana yaşadığımı hissettiriyor.

O yalnızlıkta elimi kesiyorum, düşüyorum dirseklerim kanıyor ama kendime yetiyorum.

Horatius Hiciv l'de der ki:

"Quidrides? De te fabulanarratur."

Yani "Ne gülüyorsun?

Anlattığım senin hikayen."

Cemil Meriç "Mağaradakiler" kitabında şöyle anlatıyor...

"Kimi başında taçla doğar, kimi elinde kılıçla... Ben kalemle doğmuşum. İnsanlar kıyıcıydılar, kitaplara kaçtım."

Camus'nün saçmaya dayanan felsefesi üç aşamadan oluşur; intihar, umut ve isyan. İntihar etmediğimiz her yeni gün, yaşamaya devam ettiğimiz her yeni gün, adını sesli söylemeye korksak bile içinde umudu barındırır. **"Bir fincan kahve mi içsem yoksa kendimi mi öldürsem?"**

Kendimizi öldürmeyip içtiğimiz her fincan kahve ise yalnızlığımızın şerefine havaya kalkmış ve hayata dair en büyük ve en lezzetli isyandır dostum!

Yalnızlığın dışında kalan her şey için saçma denebilir sanıyorum.

Aslı Alpar

NİSAN
AYINA
BAHAR DALLARI
MİSLİYLE
KARŞILIK
VERDİ...

SORUYORUZ!
BUNCA ŞEYDEN SONRA,
YA GEKİLİNCE BULUTLAR,
GÜNEŞ ARTIK ORADA YOKSA?

istikrar?

GÜN BATAR
A MA
AUSILMAZ KARANLIĞA...
ALIS MAYACAĞIZ!
ÖLÜME, YOKSULLUĞA,
TALANA!

hepimiz hayallerimizin kurbanıyız

Ben, ben bütün bunları niye yaptım hala bilmiyorum. Niye kendimi bu yalnızlığa mahkum ettim? Niye hayatımı boş hayaller için yok ettim? Bilmiyorum. Üstelik sonunda elime geçen ne biliyor musun? Koskoca bir hiç. **İşin en acıklı yanı da şu: Bir daha dünyaya gelsem gene aynı yollardan yürüyeceğimi biliyorum.**

Demek ki yaşanan onca hayal kırıklığı, sürgünler, fişlenme, sorgular bana bir şey öğretememiş. Tuhaf bir durum. Acı çekmeye gönüllü olmak. Ruhunu bu işten alamamak. Bu bana hem keder verdi hem mutluluk. Hepimiz hayallerimizin kurbanıyız. Benim adım niye Nazım, senin adın Piraye, abinin Mehmet... Niye?

İllüstrasyon: Burak Ağdemir

Melda Özer

her yaşın aşkı başka

Adına aşk dediğimiz her duygu güzel değildir. Bazen zarar verir karşımızdakine. Bazen Eşkiya filminde olduğu gibi; en yakın arkadaşımıza ihanet ederiz aşk adına ve cehennemde yanmayı göze alırız. Bazen içimizdeki kötüyü bütününüyle açığa çıkarır, insanlıktan çıkarır ve gazetelerin 3. sayfalarına haber oluruz. Bir filmde ya da bir romanda böylesi bir aşk ya da kara sevda gördüğümüzde özenmeyiz. Başımıza gelsin istemeyiz. Her yaşın aşkı da birbirinden farklıdır. 20'li yaş aşkları genellikle tutku ağırlıklı aşklardır. Saf ve temizdir. Çabuk aşık olunur. "Uğruna ölürüm" lafı çok sık telaffuz edilir. Bazen de gerçekten ölünür. Kısırlıkla bezenmiş, özgüven eksikliğiyle süslenmiştir. Adına ilk aşk deriz ama hoyrat bir savruluktur bazen. Bu yaş aşklarında bir sorun yaşandığında taraflar birbirine küser konuşmaz, kırılganlıklarını içlerinde büyütür. Alınganlıklar, kıskançlıklar başrol oyuncularındır. İçimizdeki çocuk ön plandadır. Duygusal, kırılgan ve bazen öfkeli. Bütün bunlar aşkı çok ama çok yoran şeylerdir. Aşklarını bu şekilde törpüleyerek yoran aşklar, bu yorgunluğa ve huzursuzluğa dayanamaz hale gelirler ve bir aşk daha noktalanır. Bir de aşık olduğu kişinin daha önceki ilişkilerini sorgulayanlar vardır. Sevdiği kişinin eski ilişkilerini bilmek rahatsız eder bazılarını. Hayatına girenlerin sayısı fazla olan bir kişinin **"Ben bütün aşklarımı sende temize çektim,"** demesi de rahatlatmaz karşındakini. Aslına bakılırsa, bu sahiplenme duygusu ve rahatsızlık, önceki ilişkilerle karşılaştırıldığında yetersiz bulunma endişesinden kaynaklanır.

Oysaki hayatımızda yaşadığımız her şey bize bir şeyler öğretir, bizi biz yapar. Bu hayat bizimdir ve tüm renkleri, acı ve tatlı yanlarıyla bizi ilgilendirir. Beyaz atlı prensi beklerken geçen yıllar, boşa geçen yıllardır. Bu sürede beyaz atlı prensi beklemek yerine ata binmeyi öğrenecek, dörtnala giden atın sırtında, yüzümüze çarpan rüzgarın verdiği hazzı iliklerimizde hissetsek, edilgen değil etkin olsak, bekleyen değil yaşayan olsak yani biz olsak,

kendimiz olsak ne beyaz atlı prensleri, ne de öpünce prens olacağını zannettiğimiz kurbağaları takarız kafamıza.

Siz nasıl aşkları seversiniz bilmem ama ben artık akıllı aşkları seviyorum.

"Aşk zaten bir delilik halidir, aşkın da akıllısı olur muymuş?" demeyin. Çok da iyi olur. Kastettiğim kendi iç yolculuğuna çıkmayı göze almış, kendi kıymetinin farkında ve kendini severek yaşayan insanların aşkları. Yaşı ister 20, ister 30, isterse 60 olsun.

Nermin Bezmen'e soruyorlar aşkla ilgili fikirlerini, o da cevap veriyor:

"Kadın her zaman yüreği, zihni, bedeni ve seçimleriyle kendine ait kalmalı.

Benim için aşk ile kölelik arasında bir fark var. Kendine ait duygularından, hayallerinden, ideallerden kopup başkasının hayatına adapte

oluyorsan orada köle-efendi ilişkisi başlıyor, bu erkek içinde kadın için de geçerli.

Ben seçimlerimle, kimseye hesap vermeden yüreğimin sesiyle yaşayan bir kadıyım. Ve yanılmadığımı da görüyorum."

Gerçekten de kendini sevebildiğince başkasını sever, kendine iyi davranabildiğince başkasına iyi davranır insan.

40'lı yaşlarımda başlayan ve 13 yıldır devam eden ilişkimin ilk aylarında bir gün sevgilim **"Seni seviyorum"** dedi. Ben ise bir öğretmen edasıyla; **"Bu kadar kısa sürede sevgi olmaz. Bu çekimdir, hoşlanmadır hatta çok hoşlanmadır ama**

sevmek çok daha derin bir duygudur." dedim ve ekledim, **"Mesela sevdiğinin ihtiyacı olduğunda tek böbreğini hiç düşünmeden verebilmektir."** Cevabı gayet yalın ve basitti, **"Ben veririm"**. Numara yapmıyordu ve çok ciddiymi. Anlamıştım durumu. Benim itirazlarımın altında yatan aslında korkularımı. O ise korkmadan açmıştı yüreğini. Ben de açtım yüreğimi ve yürüdük el ele; yol arkadaşı, hayat arkadaşı olduk birbirimize. Belki de daha önce yaşadıklarımız bizi birbirimize hazırlamıştı. O an öğrendiğim ise şuydu; aşkı korkunun yeri yoktu. Ertelememek gerekiyordu hiçbir şeyi. Önemli olan ŞİMDİydi. YARIN dediğimiz ise bir hayaldi sadece.

Ali Ozan Akın

"umudunuzu kaybetmek yasak"

- Umudunuzu kaybetmek yasak!..

Dedi. Kadehinden bir yudum aldı ve elini masaya

vurarak yineledi:

- Umudunuzu kaybetmek yasak!..

Etiler'in daha önce hiç geçmediğim bir sokağında oturuyordu.

Apartmanının ismi de 95 yıllık macerasını özetler gibiydi: "Yılmazlar".

Kapıyı yardımcısı Mehmet açtı:

- Buyrun salona geçin, birazdan teşrif ederler.

Yaşını almış insanlar, evlerine ziyarete gelenleri zamanda yolculuğa çıkarırlar. Ben de üstadın salonunda beklerken, artık 1970'li yıllardaydım. Sahi, yaşlı insanlar evlerindeki mobilyaları neden yenilemezler? Dikkat edin, yaşlı insanların evinde zaman adeta durmuştur ve kendinizi hiç hissetmediğiniz kadar "an" da hissedersiniz. Tren istasyonları, otobüs durakları, vapur iskeleleri gibidir yaşlı insanların evleri; içerisinde ayrılığın hüznünü ve yolculuğa duyulan heyecanı yaşarsınız...

İşte o yüreği genç adam karşıma dikilmiş, kavanoz kalınlığındaki gözlük camlarının arkasından kocaman gözleriyle bana bakıyordu:

- Hoş geldiniz!..

Tam o sırada, kendini bu yazının içerisinde bulacağından habersiz, İş Bankası Kültür Yayınları'nın Genel Müdürü Ahmet Salcan aradı saygıdeğer üstadı. Mehmet ev telefonunu uzattı:

- Ahmet Bey sizi anyor efendim.

- Kim?

- Ahmet Bey.

- Kimdi o?

- İş Bankası'ndan Ahmet Bey efendim.

Bana döndü ve kibarca:

- Kusura bakmazsanız şu telefona bir bakıvereyim.

Mehmet'in elinden telefonu aldı:

- Hay hay efendim... Tabii Ahmet Bey... Ne iyi düşünmüşsünüz...

Doğru... Söylediğiniz gibi yapalım.

Yaşlı insanlar genelde huysuzlukları ve kafalarının dikine gitmeleriyle bilinir. O ise, 95 yıllık hayat tecrübesine rağmen, karşısındakinin sözlerini dinleme erdemini gösteriyordu. Telefonu kapattıktan sonra, Ahmet Bey'i tanıdığımı söyleyip kendisiyle ne üzerine görüştüklerini sordum.

- Baskıdaki yeni kitabım için.

- Yeni bir kitabınız mı çıkıyor efendim? Bu kaçındı!

- 43.

95 yıllık ömrüne tam 43 kitap sığdırmıştı. Üstelik ilk kitabını 60 yaşındayken yazdı!..

- Kaçmayacaksınız!.. Üzerine üzerine gideceksin. Ben hayatımda hiçbir şeyden kaçmadım!..

Sahiden kaçmamıştı. İki kez akciğer kanserini yenmiş ve hiç durmadan üretmişti. 42 kitap yazmış, 1.5 milyon metrekare bina tasarlamıştı. Onu hala ayakta tutanın da bu olduğunu fark ettim; üretmek!.. Yeni kitabı baskıda olmasaydı, acaba hala hayatta olur muydu diye kendi kendime düşünürken:

- Hadi gel seninle boğazda yemek yiyelim!

Dedi ve son hecesini yayararak içeriye seslendi:

- Mehmeeeeeeeeeet!..

Güneşli bir öğle vakti, Mehmet'in kullandığı arabayla Arnavutköy sahiline indik. Kadehlerimizi tokuştururken:

- Üstadım maşallahınız var.

Dedim ve ekledim:

- Benim dedem de 80 yaşında.

Güldü:

- Gençliğinin kıymetini bilsin!..

Çocukluğunu merak ettim. Arnavutköy İskelesi'nin yanında bir adam oltasını denize sallarken, üstad çocukluğunu anlatıyordu.

- Seyyar satıcıların atlarının kuyruklarından kıl koparır, o kıllarla kendi oltalarını örerdik. Bu oltalarla balık tutma oyunu oynar, ailelerimizin bütçelerine de katkıda bulunurduk.

Hayat ne garip. Seksen yıl önce atların kuyruklarından olta yapıp balık tutan çocuk, şimdi benim karşımda oturmuş, balık yiyordu. "Doksan beş yıldan serpintiler" kitabındaki şu sözünü anımsadım: **"Ben hayatın ne olduğunu lakerda yerken anlıyorum... Ama balığın tadından değil, yanındaki yumruklanmış kuru soğandan... Hayat da kuru soğan gibi... Tabakaları kalktıkça küçülüyor ve arada bir gözyaşı dökülüyor..."**

Hayatının ilk tabakalarını anlatmaya devam etti:

- Canbaz Abdullah vardı. İp canbazı Abdullah. Canbaz ne demek? Canıyla oynayan insan demek. Yani o anda düşse geberir anlamına geliyor. Canbaz Abdullah ip üzerinde hayranlıkla seyrettiğimiz danslar yaptığı gibi, kurban bayramlarında ipin üzerine çıkarttığı koyunu da ipin üzerinde keserdi. Biz Samatya çocuklarının hayali profesör olmak, zengin olmak değil, Abdullah gibi Canbaz olabilmektir...

Aydın Boysan, belki de o çocukların arasında hayalini gerçekleştirebilen tek çocuktu. Yaşam denilen ince ipin üzerinde bir canbaz ustalığıyla yürümüş, türlü türlü numaralar yapmıştı.

- İpin üzerinde dengede durmaya çalışan biz yeni nesle bir nasihatınız var mı?

Diye sordum.

- Söyleyecek bir tek sözüm var.

Dedi ve kadehini kaldırdı:

- Umudunuzu kaybetmeyeceksiniz. Umudunuzu kaybetmek yasak!..

Meral Işık

dedemin evi

KAFA'ya göre

yaz, çiz, çek, paylaş! bu köşe senin!

➔ #kafamagöre

Yıl 1990... Cuma, 25 yaşında, Hatay'ın Reyhanlı ilçesinden para kazanmak için Kıbrıs'a giden bir gençti. Ünlü otellerden birinde işçi olarak çalışmaya başladı. Verilen her işi canla başla yaptığı için kısa zamanda otel yöneticiliğine terfi etmeyi başardı. **Ailesi, dedelerinden kalan; pencerelerini naylonlarla kapladıkları, iki odalı, kerpiç ve topraktan evde on kişi yaşıyordu.** Ailesini her düşündüğünde "of of dedemin evi" diye iç geçirir, çalıştığı oteldeki yaşama baktıkça "Acaba benim ailem ne halde?" diye dertlenirdi. Bir gün otele çok hoş ve zengin bir kadın geldi. Yakışıklı Cuma, kadının ilgisini çekti. Perihan, İstanbul'da Fatih Horhor'da oturuyordu. Eşini genç yaşta kaybetmişti. Kıbrıs'a tatile gelen Perihan'la Cuma arasında bir süre sonra büyük bir aşk başladı. Perihan sık sık Kıbrıs'a, Cuma ise fırsatını buldukça İstanbul'a gidiyordu. Zaman akıp giderken Cuma, Perihan'ın ailesiyle, arkadaşlarıyla tanıştı. Perihan da Hatay'a gidip Cuma'nın ailesiyle tanışmak istiyordu. Ancak Cuma, böyle lüks bir hayatı olan Perihan'ı dedesinin evine -on nüfuslu, yoksulluk dolu kerpiç eve- nasıl götüreceğini düşünüp duruyordu. Fakirliklerini onunla paylaşmaya utanıyordu Cuma. Tüm ayrıntılarıyla olmasa da durumu Perihan'a anlattı. Daha çok para kazanıp durumları düzeldikten sonra götürecekti onu ailesinin evine. Cuma bir çıkış yolu arayıp dururken otel yöneticiliğinden ayrılıp Almanya Köln'e işçi olarak gitmeye karar verdi. Almanya'da gece-gündüz çalışan Cuma, para biriktirip ailesine göndermeye başladı. Bir süre sonra kerpiç evi tamamen yenilemişti.

Aradan yıllar geçti... Perihan, gönderdiği bir mektupta artık ondan ümidini kestiğini söyleyerek bir daha aramamasını istedi. Bunu okuyan Cuma üzüntüden uzun yıllar dönemedi ülkesine.

25 yıl sonra döndüğünde ise artık çok zengindi. İlk gittiği yer Horhor'du. Kapı kapı dolaşıp Perihan'ı arıyordu. Perihan'ı bulmaya, ona gerçeği anlatmaya gelmişti. Ve sonunda Perihan'ın arkadaşı olan bir kadın kuaförüne ulaştı. Kadın, Cuma'yı hemen tanıdı. Perihan'ı sordu Cuma ancak kuaförden aldığı cevap ona bir tokattı sanki, "Geç kaldın Cuma... O hep seni bekledi. Yıllarca acı çekti, hep seni düşündü. Geçirdiği hastalık yüzünden gözleri kör oldu. Sakın gidip de acılarını yeniden tazeleme."

Ama Cuma kararlıydı, gidip onu ne pahasına olursa olsun görecekti. Gecenin karanlığında Perihan'ın evinin önündeki kaldırım taşına oturdu. Pencerenin önünde duran Perihan'a bakarak sessizce veda etti sevdiğine...

"Sevdiğim aşıkların mezarı, sevenlerin kalbidir. Ben seni hiç unutmadım. Sense beni zaten kalbine gömmüştün. Sana hoşça kal dememiştin, bir gün buluşacağız diye. Bak geldim. Ama geç oldu. Affet beni sevgilim. **O güzel gözlerin görmese de kalbin bunları duyacaktır. Seni çok sevdim. Hep kalbimde yaşayacaksın. Hoşça kal... Hoşça kal...**"

Düzeltilme ve özür: Mart sayımızın 19. sayfasındaki yazıda, teşrikimesai kelimesi teşviki mesai olarak yanlış yazılmıştır. Bu hatayı düzeltir, okuyucularımızdan özür dileriz.

Nisan 2016 - Sayı: 20 - Aylık Edebiyat Mizah Dergisi

Aylık Yaygın Süreli Yayın - Yayıncı: KAFA Grup Yayıncılık Ltd. Şti.

İmtiyaz Sahibi: Candaş Tolga Işık

Sorumlu Müdür: Mert Çanga - Yayın Koordinatörü: Ayça Derin Karabulut

Görsel Yönetmen: Begüm Semerci - Kapak: Hakan Arslan

Reklam Grup Başkanı: Hande Gün - Okuyucu Temsilcisi: Emrah Akbaş

Adres: Koşuyolu Mah. İsmailpaşa Sok. No:44 Kadıköy/İstanbul

Tel: (0216) 428 9 888 Baskı: İhlas Gazetecilik A.Ş. 29 Ekim Cad. İhlas Plaza

No: 11/A 41 Yenibosna / Bahçelievler / İstanbul - Tel: (0212) 454 30 00

Dağıtım: DPP (0212) 622 22 22

www.kafadergi.com - biz yazın kafadergi.com - reklam@kafagrup.com

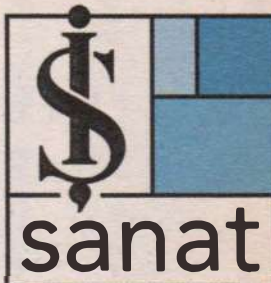
Kafa Dergisi'ndeki tüm yazı, çizim, espri, karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayın evi, yazar ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazı ve basılı görsel yayın organında ve sanal ortamında kullanılamaz.

nisan'da n'apsak?

kafası

İş Sanat
Kültür Merkezi
İş Kuleleri 34330
Levent / İSTANBUL
Tel: 0212 316 10 83
facebook/issanat
twitter/issanat

4

GURBET YAVRUM GARBA DÜŞMEKTİR Cemal Süreya Şiir Dinletisi

Duyarlığıyla okurların kalbinde taht kuran Cemal Süreya, şiirlerinde insanın iç dünyasını ironik bir biçimde dile getirdi; gerçeküstü öğelere de yer vererek özgür koşuğun eski biçimlerini kullandı. Tüm şiirsevenlerin belleğinde kendine özgü bir yeri olan Cemal Süreya'nın yapıtlarından bir seçki olan dinletiyi sakın kaçırmayın.
Dinletisi ücretsizdir. 4 Nisan Pazartesi, Saat: 20:30

12

RITA My Joys

Ortadoğu ve Akdeniz ezgilerini şarkılarında birleştiren Rita, özgün bir sound yakaladığı son albümü My Joys ile müzik tutkunlarına etkileyici bir dünya müziği deneyimi sunuyor.

12 Nisan Salı, Saat: 20:30

11

MİLLÎ REASÜRANS'TA PARLAYAN YILDIZLAR

İş Sanat'ın genç müzisyenlere sahne deneyimi kazandırmak ve sanat hayatına attıkları ilk adımlarında destek olmak amacıyla Millî Reasürans'ta gerçekleştirdiği Parlayan Yıldızlar serisinin bu ayki konukları, perküsyon sanatçısı **Beste Gürkey** ve viyola sanatçısı **Emre Akman** oluyor.
11 Nisan Pazartesi, Saat: 20:30

22

LUZERN SENFONİ ORKESTRASI

JAMES GAFFIGAN şef **TRULS MÖRK** çello

VILDE FRANG keman

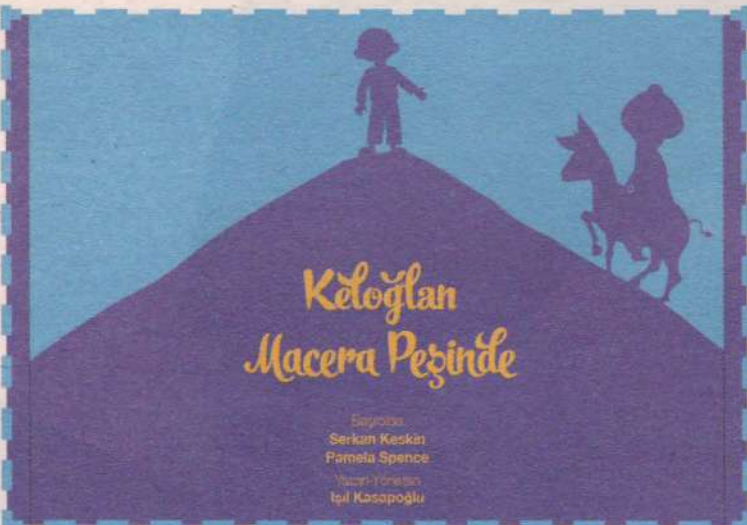
İki yüz yıllık geçmişiyle İsviçre'nin köklü senfonik topluluğu Luzern Senfoni Orkestrası şef James Gaffigan'ın batonu altında sahne alacak. Konserin solistleri ise şubat ayında 2015 Echo Klassik ödülünü kucaklayan kemancı **Vilde Frang** ile günümüzün önde gelen çellistlerinden **Truls Mørk**.
22 Nisan Cuma, Saat: 20:30

24

KELOĞLAN MACERA PEŞİNDE

Zekâsı, şansı ve hazırcıevaplığıyla yediden yetmişe herkesin sevdiği **Keloğlan**, kendini yine bir dizi maceranın içinde buluyor. Başrollerini Pamela Spence ve Serkan Keskin'in paylaştığı oyunun müzikleri Alper Maral'a, kostüm ve kukla tasarımları ise Karina Cheres'e ait.
24 Nisan Pazar, Saat: 15:00

29

KENAN DOĞULU İhtimaller

İş Sanat pop müzik severlerin heyecanla beklediği bir isim çok özel bir proje ile ağırlıyor. Henüz geçtiğimiz şubat ayında Ozan Musluoğlu ve orkestrası ile albüm kaydını gerçekleştiren **Kenan Doğulu** en sevilen şarkılarını caz düzenlemeleriyle seslendirecek.
29 Nisan Cuma, Saat: 20:30

“Sartre’la karşılaştığım zaman, her şeyi kazandığıma inanmışım. Onun yanında benim kendimi gerçekleştirmem başarısızlığa uğrayamazdı. Şimdi kendi kendime şunu söylüyorum: Kurtuluşu bir başkasında görmek, yıkılmanın en güvenli yoludur.”

Simone de Beauvoir

